

ДВАНАДЕСЕТТЕ

Този книга е от поредицата бестселъри „Crime & Mystery“. Най-добрите и най-търсените трилъри, преиздавани в милионни тиражи и филмирани по целия свят.



В този завладяващ роман фактът и фантазията се сплитат в страхотен трилър, и карат читателя нервно да поглежда през рамо. Талантливо! Сигни Шелдън

ХАУАРД и СЮЗАН КАМИНСКИ



ХАУЪРД КАМИНСКИ, СЮЗЪН КАМИНСКИ ДВАНАДЕСЕТТЕ

Превод: Богомил Кариев, Лилия Висулчева

chitanka.info

— Снощи имах Видение, агент Бароус.

— Джошуа, ами двете деца, които каза, че можем да вземем днес?

— Няма да има повече деца, агент Бароус.

— Задръж го, Ник. Затваря телефона — каза отговорникът за комуникациите.

— По дяволите! — извика Ник и тресна слушалката. — Звучи все по-налудничаво. Трябва да успеем да измъкнем колкото се може повече от децата за възможно най-кратко време...

— Кога пристига директорът? — попита Ник мъжете във фургона.

— Трябва да дойде в пет и двадесет. Мислиш ли, че ще успееш да го убедиш да отслаби натиска за малко?

— Ако не успее, рейтингът на Си Ен Ен ще се покачи доста. Хамък е в състояние да направи войната в Залива да изглежда като детска игра...

ФБР и полицията са обградили в пустинята на Аризона укрепения лагер на една войнствена секта. Нейният водач Джошуа Хамък заплашва със смърт президента и правителството на САЩ.

Екипът на ФБР, воден от специален агент Ник Бароус, успява да измъкне 12 деца от сектата. Веднага след това Хамък взривява себе си и своите последователи.

Четири години по-късно обвиненият за трагедията агент Бароус и психологът д-р Санди Прайс са първите, които се сблъскват с последиците. „Децата на Хамък“, както ги нарича пресата, загадъчно са изчезнали.

Никой не иска да повярва на Ник Бароус и Санди Прайс, че заканите на Хамък ще бъдат изпълнени.

Двамата трябва да се справят сами с една ужасяваща конспирация...

*И смъртта, най-последен враг, и тя ще
бъде унищожена.*

Послание към
коринтяните 15:26

*Да си отмъстя, пък нека цялата Вселена да
загине.*

Смъртта на
Агрипина (1653)

ПЪРВА ГЛАВА
СТРАХОВИТ ГРЪМ ОТ НЕБЕСАТА СЕ
СТОВАРИ
1994 ГОДИНА

1.

(ЗАПИС: МЕСА БЛАНКА, АРИЗОНА, 9.7.1994,14,26 СЛЕДОБЕД ЦЕНТРАЛНОАМЕРИКАНСКО ВРЕМЕ, Т. МЕЙСЪН — КОРЕСПОНДЕНТ НА СИ ЕН ЕН)

ДНЕС Е ТРИДЕСЕТ и СЕДМИЯТ ДЕН ОТ ОБСАДАТА НА ЦЪРКВАТА НА ПАТРИОТИТЕ СПАСИТЕЛИ ТУК, В МЕСА БЛАНКА, АРИЗОНА. ВЧЕРА ЛИДЕРЪТ НА ГРУПАТА ДЖОШУА ХАМЪК ОСВОБОДИ ОЩЕ ДВЕ ДЕЦА — МОМЧЕ И МОМИЧЕ. ТЕ СА ДЕВЕТТО И ДЕСЕТОТО ДЕТЕ, ПУСНАТИ ОТ ВОЙНСТВЕНАТА ЕВАНГЕЛИСТКА ГРУПА, СИЛНО УКРЕПИЛА СЕ ТУК, В ОТДАЛЕЧЕНИЯ ПУСТИНЕН КАНЪОН БЛИЗО ДО ГРАНИЦАТА С НЕВАДА. ИЗТОЧНИК ОТ ФБР НИ СЪОБЩИ, ЧЕ ОЧАКВАТ ХАМЪК ДА ОСВОБОДИ ОЩЕ ДВЕ ДЕЦА ПО НЯКОЕ ВРЕМЕ ТОЗИ СЛЕДОБЕД. КАКТО ПРЕДИШНИТЕ ПЪТИ, ТЕ ЩЕ БЪДАТ ПОЕТИ ОТ СПЕЦИАЛЕН АГЕНТ НИКЪЛЪС БАРОУС, КОМАНДВАЩ ОПЕРАЦИЯТА, И ДЕТСКИЯ ПСИХОЛОГ ДОКТОР САНДРА ПРАЙС ОТ ДЖОРДЖТАУНСКИЯ УНИВЕРСИТЕТ. АГЕНТ БАРОУС, ЕДИН ОТ СПЕЦИАЛИСТИТЕ НА ФБР ПО ВОЕНИЗИРАНИТЕ РЕЛИГИОЗНИ ГРУПИ, РЪКОВОДИ ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЕДИН АГЕНТИ, РАБОТЕЩИ ПО СЛУЧАЯ ТУК. ДИРЕКТОРЪТ НА ФБР ЕДУАРД ТРЕЙНЪР ПРИСТИГА ДНЕС, ЗА ДА СЕ ЗАПОЗНАЕ СЪС СИТУАЦИЯТА. СЛЕД ТОВА СЕ ОЧАКВА ДА ДАДЕ ПРЕСКОНФЕРЕНЦИЯ. НАПРЕЖЕНИЕТО ТУК СЕ ПОКАЧВА С ВСЕКИ ИЗМИНАЛ ДЕН, ТЪЙ КАТО МАГНЕТИЧНИЯТ ЛИДЕР НА ВОЙНСТВАЩИТЕ ПАТРИОТИ ОТКАЗВА НА ВЛАСТИТЕ ДОСТЪП ДО ЛАГЕРА. БЮРОТО И МЕСТНИТЕ ВЛАСТИ СМЯТАТ, ЧЕ ХАМЪК Е ОБУЧАВАЛ ДЕЦАТА ОТ ГРУПАТА ДА ИЗПОЛЗВАТ АВТОМАТИЧНО ОРЪЖИЕ И ЕКСПЛОЗИВИ. ПРИ ОПИТА ЗА ПРОВЕРКА НА ЛАГЕРА ПРЕДИ ПОВЕЧЕ ОТ МЕСЕЦ БЯХА РАНЕНИ ДВАМА АГЕНТИ. СЧИТА СЕ, ЧЕ СА БИЛИ ПРОСТРЕЛЯНИ И НЯКОЛКО ЧЛЕНОВЕ НА ЦЪРКВАТА, ВКЛЮЧИТЕЛНО ЕДНО ДЕТЕ. ХАМЪК НАРИЧА ДЕЦАТА „МАЛКАТА АРМИЯ НА ГОСПОД“. ПОЛОВИНАТА ОТ СЕДЕМДЕСЕТТЕ ПОСЛЕДОВАТЕЛИ НА ЦЪРКВАТА СА ДЕЦА.

ВЛАСТИТЕ ВЪВ ВАШИНГТОН СЛЕДЯТ ОТБЛИЗО СЪБИТИЯТА. С ОГЛЕД НАЦИОНАЛНИТЕ ИЗБОРИ СЛЕД ПЕТ МЕСЕЦА НЕ ИСКАТ ДА СЕ ПОВТОРЯТ КЪРВАВИТЕ СЪБИТИЯ ОТ УБЕЖИЩЕТО „КЛОНКА ДАВИДОВА“ БЛИЗО до УЕЙКО. СТРЕМЕЖЪТ Е ДА ПОКАЖАТ, ЧЕ МОГАТ ДА СЕ СПРАВЯТ СЪС СИТУАЦИЯТА ТВЪРДО, НО БЕЗ ДА СЕ СТИГА ДО КРАЙНОСТИ. ВОДАЧИТЕ НА ПАРЛАМЕНТАРНИТЕ ГРУПИ АПЕЛИРАТ към БЕЛИЯ ДОМ ДА ОТСЛАБИ НАТИСКА, ТЪЙ КАТО ДЖОШУА ХАМЪК Е ОБЯВИЛ, ЧЕ АКО ОБСАДАТА НЕ БЪДЕ ВДИГНАТА ВЕДНАГА, „СТРАХОВИТ И УНИЩОЖИТЕЛЕН ГРЪМ“ ЩЕ ИЗПРАТИ НЕГО И ПОСЛЕДОВАТЕЛИТЕ МУ В РАЯ. СПОРЕД ЕКСПЕРТИТЕ ПО ЕКСПЛОЗИВИТЕ ТОЙ ИМА ДОСТАТЪЧНО МАТЕРИАЛИ ДА СЪЗДАДЕ БОМБА, СЪДЪРЖАЩА НАД ЕДИН ТОН ДИНАМИТ.

БЯХТЕ С ТОМ МЕЙСЪН В МЕСА БЛАНКА, АРИЗОНА, А СЕГА ДА СЕ ВЪРНЕМ ОБРАТНО В СТУДИОТО В АТЛАНТА.

2.

— Добро утро, Джошуа.

— Добро утро, агент Бароус. Днес молихте ли се?

Сутрешният телефонен разговор с Джошуа Хамък винаги започваше по този начин:

— Боя се, че не, Джошуа.

— Все още не е късно, агент Бароус. Винаги съм усещал, че поначало не сте лош човек. Но тези над вас са грешници. Порочността произлиза от грешниците. Последователите на дявола стигат до калта. За тях е много късно, но не и за вас. Всички от правителството във Вашингтон са създания на Мамона^[1]. Ще дойде ден, когато ще смажем онези, които се опитват да ръководят живота ни.

— Говорили сме вече за това, Джошуа. Знаеш, че имам работа.

— За вас това е работа, но за мен е дяволско дело. Всичко, което искаме, е да ни оставите на мира.

Ник Бароус гледаше как ролката в касетофона се върти и записва поредния им разговор с Джошуа Хамък. Агентът, който се занимаваше с телефонната връзка, беше със слушалки и от време на време нагласяше честотите. Бяха разговаряли с Хамък много пъти, но не постигнаха нищо. Вярата на Хамък беше непоклатима като скалите на платото, където се намираще неговата църква. Никой не можеше да достигне до тях. Беше повтарял това в продължение на седмици на своя шеф Ед Трейнър, както и на всички останали, които имаха някаква власт във Вашингтон. Те бяха изгубили битката с Хамък. Нищо не можеше да го накара да се предаде или да пусне Бароус и екипа му да влязат в укреплението. Бароус забелязваше, че колкото повече продължава обсадата, Хамък става все по-раздразнителен и опасен. Готвеше се да извърши нещо ужасно със себе си и всичките си последователи. Беше само въпрос на време.

— Джошуа, мислех да дойда днес към три часа с доктор Прайс, за да вземем...

— Снощи имах видение, агент Бароус.

— Дватамата с доктор Прайс...

— Беше ужасяващо видение. В Стария завет пише: „Господ е воин.“ Унищожението на група последователи ще бъде първият силен грохот на тази война. Плътта ще бъде изтръгната от костите, мускулите ще бъдат откъснати от сухожилията. С мощен рев ще се превърнем в прах, но нашата армия ще победи. Видението беше много ясно — като капка от пороен дъжд.

— Джошуа, ами двете деца, които каза, че можем да вземем днес?

— Бъди пред портата в три часа. Децата ще са готови — внезапно гласът на Хамък се промени, стана приглушен и безизразен.

— Споменах ти вече, че доктор Прайс отново ще дойде с мен.

— Няма да има повече деца, агент Бароус.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Трябва да се погрижа за много неща. Ще ви видя с доктор Прайс в уреченото време.

— Джошуа, ти обеща, че ще пуснеш още деца...

— Задръж го, Ник. Затваря телефона — каза отговорникът за телефонната връзка и изключи касетофона.

— По дяволите! — извика Ник и тресна слушалката.

Един млад асистент от областната прокуратура, който се беше присъединил към тях преди около седмица, каза:

— С всеки изминал ден звучи все по-налудничаво.

— Нима? Тук си едва от седмица и вече си мислиш, че всичко ти е ясно.

— Извинявай, Ник.

— Всичко е наред. Мисля, че си прав. Ако не го оставим на мира, един бог знае какво ще направи тоя Хамък. Трябва да успеем да измъкнем колкото се може повече деца за възможно най-кратко време.

Караваната, служеща за команден център, беше малко по-голяма от онези, които могат да се видят по магистралите. Беше оборудвана с комуникационни съоръжения и шестимата мъже, които я поддържаха през цялото време, едва можеха да се движат.

— Кога пристига директорът? — попита Ник отговорника за комуникациите.

— Трябва да дойде в пет и двадесет. Чени и Уолч ще го посрещнат. Мислиш ли, че ще успееш да го убедиш да отслаби натиска за малко?

— Ако не успея, рейтингът на Си Ен Ен ще се покачи доста. Хамък е в състояние да направи войната с Корея да изглежда като детска игра.

[1] Мамон — древноасирийски бог на парите. — Б.пр. ↑

3.

Джипът намали и спря до оградата. Двамата пътни полицаи на портата се наведоха, погледнаха мъжа и жената вътре и им махнаха да продължат. След около миля пътят стана черен и прашен и едвам се различаваше сред пълната с камънаци пустинна долина. Джипът бавно се изкачваше по дългите остри завои, водещи към платото. Ник Бароус и доктор Санди Прайс мълчаха. Долу се виждаше черната лента на магистралата, по която бяха дошли от командния център, разположен на десет мили южно. Санди Прайс се беше загледала в един самотен пикап, сякаш най-важното нещо за нея бе да измери времето от появяването му на единия край на пътя до изчезването му в маранята. С изкачването тъмните пинии и жълтите треви отстъпиха място на ниски храсти и фантастични скални образувания.

Ник беше висок и мускулист, с тъмна коса и черни очи. Беше около тридесет и пет годишен, но изглеждаше по-възрастен.

— Как са децата? — попита той.

— Все същото.

— Надявах се, че ще ми кажеш нещо ново.

— Искат ми се да можех, но знаеш какво е състоянието им. Помалките изглеждат тихи и спокойни, сякаш са се прибрали от игра, а не от обсада. Няма никакъв напредък. Задавам им въпроси и те ми обръщат внимание, но единствените отговори, които получавам, са „Мери ще ви каже“ или „Питайте Джебедея“. Ако поискат нещо, което не мога да им дам, не спорят, усмихват се презрително и ми обръщат гръб.

— Какви неща искат?

— Ами например да говорят с Джошуа.

— И това е всичко?

— Общо взето, но не трябва да те изненадва. Изглежда, Джошуа е запълвал целия им живот.

— Да, трябва да е било ужасно.

— Наистина се тревожа за тях, Ник. Те са толкова дисциплинирани, като войници, и също толкова студени. Всеки ден

правят по час и половина гимнастика, а понякога и два пъти дневно независимо дали вали, или е четиридесетградусова жега. Сутрин и вечер се молят. В това участват всички, дори и най-малките. Само при едно кимване от някое от двете по-големи деца всички падат на колене по посока на убежището. Мери и Джебедея безсъмнено са абсолютни лидери. Контролът им върху другите деца е пълен, но всъщност Хамък им дърпа конците. Мери и Джебедея говорят с мен единствено за да измъкнат някаква информация.

— За какво?

— Ами какви са плановете ни за тях, колко време ще бъдат при нас. Все неща от този род.

Несъзнателно Санди облиза устните си, опитваше се да преодолее потискащата жега, която изсушаваше всичко. Тя беше една от тези надарени жени, които никога не се отпускат. Косата ѝ с цвят на фин пясък се спускаше по дългата ѝ грациозна шия и стигаше до раменете.

— Дръж се! — извика Ник и рязко завъртя волана, за да заобиколи един голям камък.

Санди опря ръце на таблото. Джипът отново тръгна направо и Ник се обърна към нея:

— Научи ли нещо, което може да ни бъде от полза?

— Не, вече ти казах.

— Все пак ти ги виждаш, а аз не.

— Много ме изнервят. Когато са заедно, а така е през цялото време, почти не говорят. Те дори предполагам, че ще го наречеш упражнение, стоят в две редици една срещу друга.

— И?

— Това е. Нищо. Просто се гледат. Понякога продължава цял час. Попитах Джебедея защо го правят и той ми каза „Помага ни да мислим за Джошуа“, но не му вярвам. Според мен просто това е още един способ за контрол на Хамък. Никога не гледат телевизия и не слушат радио, единственото, което четат, е Библията, и то само пасажите, които им е посочил Джошуа. Най-вече откровенията.

— Предполагам, че Джошуа е изпратил двете по-големи деца, за да се грижат за останалите. При нас са само десет от тях — добави Ник.

— Така е, прекалено са малко.

— Надявам се, че днес ще станат единадесет или дванадесет. Това означава, че в убежището има още около двадесет деца. Нещата се развиват много бавно, нали? Мислиш ли, че има шанс ФБР да ускори нещата?

— Съмнявам се. В Белия дом са изплашени до смърт от събитията в Уейко. Смятат да я карат по-полека с надеждата, че всичко ще се подреди като на кино.

— Но няма да стане.

Убежището вече се виждаше и те спряха да говорят. Състоеше се от шест ниски сгради, изградени с блокчета от сгурия, свързани с покрити коридори и заобиколени от висока телена ограда с бодлива тел най-отгоре. Ако не беше дървеният кръст на една от сградите, мястото можеше да мине за военна база в някоя страна от Третия свят. Великолепните заснежени планини в далечината подчертаваха сивотата на сградите. Ник закара джипа до портата и натисна клаксона два пъти.

— Директорът пристига днес. Ще се срещна с него след това — продължи той. — Казах му, че с всеки изминал ден Хамък откача все повече. Страхувам се шефът да не реши, че вече е време да го притиснем. Трябва да разберат, че е необходимо да се оттеглим. Всичко започна от притесненията на щатските власти за начина, по който се отнасят с тези деца, и сега имаме много повече неща, за които да се тревожим.

Санди кимна и отметна косата от челото си. Двамата с Ник слязоха от джипа. В същия момент се отвори една врата. На входа стоеше Джошуа Хамък, облечен с маскировъчна униформа. Беше едър мъж, висок най-малко един и осемдесет и пет. Тежеше около сто и двадесет килограма. В сивите му очи гореше трескав блясък. На врата му висеше грамаден кръст, широк колкото мъжка длан, инкрустиран със скъпоценни камъни. Въпреки че Джошуа беше само около тридесетгодишен, приличаше на библейски патриарх. Косата му беше черна и дълга почти до кръста, а гъстата му брада беше прорязана като от светкавица с бели кичури. Ако в Холивуд решаха да снимат отново „Десетте божи заповеди“, той щеше да е идеален за ролята на Мойсей.

— Радвам се да те видя, Джошуа — поздрави Ник.

— Знаете, че държа на обещанията си, агент Бароус.

— По-късно днес имам среща с директора. Ще се опитам да го убедя да вдигне обсадата и да даде време на всички ни да се поуспокоим.

— Знаете, че това няма да оправи нещата. Лихварите щяха да продължават да си вършат работата, ако Господ не ги беше прогонил от храма. Началникът ви е слуга на сатаната, другите също.

— Другите ли? — Ник извади носна кърпа и избърса челото си. Единствената защита от слънцето беше сградата, от която бе излязъл Хамък.

— Знаете кои са те! — извиси глас той. — Да вземем министъра на правосъдието, той е предан работник в градината на сатаната и ще получи възмездие, което Господ ми възложи да раздам. Не забравяйте и медиите, особено онези двама репортери със змийски езици, които разпространяват лъжи сред невежите. И, разбира се, главният виновник.

Хамък посегна и хвана кръста си. Мачкаше го, сякаш е направен от глина. Това беше типичен негов жест, изглежда, го успокояваше.

— Кой е главният виновник, Джошуа?

— Не се правете на невинен, агент Бароус. Не ви отива. Знаете за кого говоря — човека, когото наричате президент. Бенджамин Уесли Харпсуел — безбожник, очаква го жестоко наказание. Животът му ще бъде отнет.

— Заплахата към президента, Джошуа, е федерално престъпление, и то много тежко. Ще се престоря, че не съм чул какво каза. Сигурен съм, че доктор Прайс също ще го запази в тайна, разбира се, ако освободиш и останалите деца. Това е всичко, което искам. Всички ще бъдат доволни. В цялата страна хората са загрижени за тях.

— Не, агент Бароус. Ще правя това, което Господ, моят баща, ми е наредил. Знаем кои са враговете ни и как да се разправим с тях. Рано или късно всеки трябва да плати за греховете си. Бог и времето са на наша страна.

Хамък се загледа в един реец се над платото ястреб и продължи:

— Господ е като този червеноопашат ястреб. Наблюдава ни безмълвно отгоре и когато реши, удря внезапно и яростно, без предупреждение или видима причина.

— Джошуа...

— Как са децата ми, госпожице Прайс?

— Чудесно. Държат се много добре и са приятелски настроени.

— Така и очаквах. В тях са вплътени божията доброта и гняв. Те са семената, от които ще покълне моят кръстоносен поход и ще израсне моята империя.

— Утре ще освободите ли още две деца? — намеси се Ник.

— Не, агент Бароус. Няма да има повече деца. Всички ние и останалата част от паството ми се приготвяме за ново начало.

Хамък обърна гръб на Ник и тръгна към убежището. Вратата се отвори и излязоха двама мъже. Всеки от тях държеше по едно момче за ръка.

— Това са двама от най-близките ми и предани ученици. Енох и Гавраил.

Двамата мъже кимнаха безмълвно. Хамък погледна към децата. Изглеждаха около деветгодишни.

— Това са Калев и Сет. Двама красиви и яростни млади воители на Бога.

Двете момчета едновременно се приближиха до Ник и Санди и хванаха ръцете им.

— Ще ти се обадя утре сутринта по същото време — добави Ник.

— Сбогом, деца мои — каза им Хамък и разпери ръце. Те изтичаха към него, наведоха се и го целунаха. — Помнете какво ви учих, момчета. Имате знанието, следвайте го и то ще ви защитава. И помнете — винаги ще бъда с вас.

Хамък се усмихна сякаш сам на себе си, обърна се рязко и влезе в убежището заедно с двамата мъже. Никой от тях не погледна назад. Санди помогна на децата да се качат в джипа. Бавно се спуснаха към магистралата. Ник й прошепна:

— Знаеш ли, прав е за президента и останалите. В известен смисъл те наистина са негови врагове. Няма да отстъпят нито на сантиметър. Не и заради предстоящите избори. Трябва да покажат, че контролират нещата.

— Този път наистина ме изплаши — отвърна Санди. — Това за „новото начало“... Преди се притеснявах да ходим при него. Сега обаче трябва да призная, че съм ужасена.

4.

Самолетът „Гълфстрийм II“ летеше плавно над Пейдж, Аризона. Намираще се на девет хиляди метра надморска височина. Река Колорадо изглеждаше като виеща се зелена корда и пресичаше червената повърхност на обширното плато. След няколко минути щяха да започнат да се спускат и Ед Трейнър — директорът на ФБР — почти беше привършил с изучаването на документацията по случая „Хамък“. Бюрото, както и повечето федерални служби, разполагаше със служебни самолети. За дълги разстояния Ед Трейнър предпочиташе този заради размера му и поради факта че в него си беше оборудвал малък кабинет. Пред него имаше преграда и това му осигуряваше спокойствие. Пътуваше със секретарката си, двама служители от отдел „Връзки с обществеността“, Лори Абът — служителка от оперативния отдел и приятелка на Ник Бароус, и Фил Лашанс — заместник-директор по разследванията. Първоначално не възнамеряваше да взема Лашанс със себе си, но Клейтън Босуърт — министърът на правосъдието — му се беше обадил в последния момент и помоли да го включат. Лашанс осведомяваше министъра за развоя на събитията по случая, затова Трейнър не беше изненадан. Той знаеше, че Лашанс е близък с Босуърт и поддържа подобни отношения с още няколко важни сенатори и конгресмени. Канеше се да затвори документите, но в задната част на самолета дойде Лори Абът.

— Ед, можеш ли да ми отделиш няколко минути?

— Разбира се. Сядай.

Лори Абът беше ниска, слаба жена с чип нос и красиви зелени очи. Изглеждаше сякаш тренира всеки ден, движеше се с лекотата на атлет.

— Не знам някой казвал ли ти е, но двамата с Ник Бароус се познаваме от доста дълго време.

— Не знаех.

— Още от първата година в правния факултет бяхме най-добри приятели.

Ед се усмихна:

— Нещо конкретно ли имаш предвид, Лори?

— Да. Не е лесно да се свържеш с Ник тези дни, но когато успях най-накрая миналата седмица, той звучеше... Ами, как да ти кажа, доста притеснен. Преди разговаряхме поне веднъж седмично. Знаем, че има много работа, но не ми звучеше като човека, когото познавах.

— Ти си добър приятел. Успокой се. Запознат съм със ситуацията и с работата на Ник. Може да не го познавам от толкова време, но е и мой приятел. И аз като теб се притеснявам. Повярвай ми, всичко ще бъде наред.

— Ед, важно е — каза Фил Лашанс и си подаде главата от вратата на кабинета. — Президентът е на жълтия телефон. Искане да говори с теб — добави важно.

Лори Абът стана и тръгна да излиза, но Лашанс ѝ пречеше да мине. Изглежда, се канеше да остане и да чуе разговора, но на Ед това не му хареса.

— Благодаря ти, Фил, ще се видим после.

— Разбира се — отвърна той неохотно.

Директорът вдигна слушалката и каза:

— Здравейте, Ед Трейнър е на телефона.

— Момент, господин директор — отвърна един от операторите на Белия дом. След секунда гласът, който дори и ученик би разпознал, се разнесе по линията.

— Здравей, Ед. Как си днес?

— Чудесно, господин президент. С какво мога да ви бъда полезен?

— Искане да споделя нещо с теб — съобщи Бенджамин Уесли Харпсуел, президентът на Съединените щати. — Стоим си тук с вицепрезидента и Мъри Солтсман — шефа на предизборната ми кампания. Гледаме резултатите от проучването на общественото мнение за работата по случая „Хамък“. Как мислиш, че изглеждат те, Ед?

— Нямам представа.

— Ами, Ед, много добре. Даже отлично. Само една хубава девственица с богат баща би изглеждала по-добре.

Ед Трейнър чу далечния смях на другите двама.

— Страната знае, че се справяме с Хамък по най-правилния начин, твърдо и отговорно, без безразсъдни или необмислени

действия. Точно това желае американският народ и ще го получи. Трябва да владеем положението така и занапред. Разбираш ме, нали?

— Да, сър, но моят човек, Ник Бароус, смята, че Хамък става все по-раздражителен и е необходимо да се оттеглим за...

— Сигурен съм, че Бароус е добър човек, Ед, но общественото мнение е по-важно. От това зависят изборите. Само му кажи да продължава операцията по същия начин. Нашите съграждани вярват, че това е най-правилният начин. Няма да се оттегляме, но няма и да предприемаме по-драстични мерки. И ти мислиш като мен, нали, Ед?

— Да, господин президент, разбрах.

— И още нещо, Ед. Следващия месец в Белия дом ще даваме малка вечеря за министър-председателя на Англия и съпругата му. Надявам се да дойдете с Марджи.

— За нас ще е чест, сър.

— Чудесно. Сега те чака тежък ден, господин директор. Дръж нещата под контрол.

5.

— Господи, това кафе е отвратително — намръщи се Ед Трейнър. — Не, още по-лошо даже.

Остави чашата си на масата, избута я настрани и запали пура.

— Трябва да опиташ водата, с която го правят. Много е твърда. Всъщност, освен залезите не харесвам нищо друго тук.

Ник Бароус се изправи зад бюрото си и отиде до прозореца. Малката каравана, разположена на тридесет метра от останалите, му служеше за кабинет. Пожелаеше ли да остане сам, идваше тук. Тя го откъсваше от всички агенти, щатски и местни полицаи, журналисти, постоянно звънящите телефони и най-вече от Хамък. Един час по-рано Ед Трейнър, директор на ФБР през последните две години, негов началник, наставник и приятел, беше кацнал във военновъздушната база „Уигинс“, намираща се на десет километра. Беше едва второто му посещение от началото на тази безизходица и Ник чувстваше, че повече от всичко на света желае да си тръгне възможно най-скоро. Това посещение беше за окуражаване и успокоение на служителите, особено за Ник. И двамата знаеха, че Трейнър не го прави от сърце.

— Ник, искам да ти кажа, че всички без изключение, включително и човекът в Овалния кабинет, мислят, че се справяш чудесно с тази гадна ситуация.

— Ед, да оставим глупостите настрана. — В присъствието на други лица обръщението беше „господин директор“, но двамата се познаваха достатъчно добре и достатъчно дълго и Ник си позволяваше да говори така. Освен това Трейнър беше кум на сватбата на Бароус преди десет години. Тогава Ник работеше в Ню Йорк. — Положението е лошо и ще става все по-зле.

— Защо си толкова сигурен?

— Защото говоря с Хамък всеки ден. Срещам съм го лично шест пъти при прибирането на децата. Познавам го толкова добре, колкото някой може да познава човек, който се мисли за месия и е заобиколен от хора, които вярват в това.

— Какво мислиш, че ще предприеме сега?

— Не знам, но ще е нещо ужасно. Дали ще тръгне по стъпките на Джим Джоунс и ще ги изведе от този свят с отровна храна, или ще бъде някаква друга форма на масово самоубийство, е без значение. Важното е, че ще го направи.

— Какво искаш? — Трейнър протегна крака и пъхна ръце в джобовете си. Беше висок и слаб мъж. Физическото му състояние беше близко до това при постъпването му в агенцията преди двадесет и шест години. Всяка сутрин гребеше по река Потомак. И двамата с Ник бяха постъпили във ФБР веднага след завършването на юридическото си образование с разлика обаче от дванадесет години.

— Искам тази операция да бъде спряна. Приключи я. Разкарай караваните. Свали оградата около убежището. Нека оставим нещата да се поуспокоят.

— Говорих с министъра на правосъдието и вицепрезидента, а те са разговаряли с президента. Не са правени планове за проникване. Няма да има фойерверки, бронирани коли, сълзотворен газ. Нищо такова. Все пак научихме нещо от Уейко, но според тях не трябва да показваме никаква слабост.

— Какво толкова лошо има в това да изглеждаме „слаби“, за бога?

— Хайде, Ник. След няколко месеца предстоят избори. Те не искат да се повтори случаят Уейко, но и не желаят да отстъпят пред Хамък. Това просто няма да стане.

— Грешат. Гарантирам ти, че когато нещата загубеят, ще го отнесем и двамата.

— Не се притеснявай за това. Ще бъдеш покрит, както и аз. След три години се пенсионирам, а ти ще се издигнеш. Как ти звучи заместник-директор по разследванията? Това води направо до заместник-директор на Бюрото. Не се съмнявам, че някой ден ще заемеш моето място.

— Къде си мислиш, че живееш, Ед? Непал? Ватикана? Ако се провалим, което със сигурност ще стане, не знам колко глави ще хвъркнат, но нашите ще са първи. Ще пострадаме най-много. Пенсионирането ти ще бъде по-рано, отколкото си мислиш, а репутацията ти ще изглежда като ботуши през дъждовен сезон.

— Не мислиш ли, че може и да грешиш?

— Разбира се, възможно е. Но ако съм прав?

Чуха се две остри почуквания по вратата и преди Ник да каже „влез“, Фил Лашанс я отвори.

— Министърът на правосъдието Босуърт се обажда по закритата линия — съобщи той на Ед Трейнър. Отгатък при свързочната каравана.

Лашанс беше едър мъж, който започваше да пълнее. Винаги носеше тъмен костюм, разделяше късата си сива коса на път с прецизността на чертожник. Бледосините му очи изглеждаха още по-малки зад очилата без рамка. Имаше вид на свещеник, пред когото човек не би се изповядал. Като заместник-директор по разследванията бе пряко подчинен на Ед Трейнър. Типичен бюрократ беше и имаше повече контакти в Капитолия, отколкото приятели в Бюрото. Напредъкът в кариерата си дължеше на няколко влиятелни сенатори и председатели на комисии в Конгреса и веднъж Ед неофициално беше казал на Ник, че ще направи всичко по силите си, за да не успее Лашанс да стигне до върха. „Може да му се вярва колкото на гладно куче“ — беше добавил при друг случай.

— Благодаря, Фил. Кажи му, че идвам след минута.

Лашанс кимна и излезе от караваната.

— Двамата с Марджи видяхме Линда на един коктейл в Смитсъновия институт миналата седмица. Изглеждаше чудесно. — Трейнър изгаси цигарата в пепелника с повече сила от необходимото и се изправи. — Нещата между вас наред ли са?

— Кой знае? Чуваме се един-два пъти седмично, и то винаги по мобилния ѝ телефон. Връзката прекъсва, преди да успеем да си кажем нещо съществено. Не е лесно да си женен за лобист и почти е невъзможно, ако е толкова успешен като Линда. Тя е много по-преуспяваща и енергична в професията си от мен.

— Не е моя работа, Ник, но двамата мислили ли сте да имате деца?

— Да. Преди доста време. Сега Линда се интересува от деца толкова, колкото Хамък от новия филм на Сталоун.

Ник погледна часовника си. Пресконференцията трябваше да е започнала преди десет минути.

— Има ли още нещо, което мога да направя за теб? — попита
Трейнър и отвори вратата на караваната.

— Да. — Бароус облече якето си и тръгна към вратата. — Моли
се.

6.

Градчето Сода Флатс (население 531 души) беше просто един кръстопът: имаше стар смесен магазин, пощенска станция, кирпичена църква с черен, ръчно боядисан кръст над входа, училище, където живееха децата, освободени от Джошуа Хамък, малък сив хотел и, странно, стар киносалон. Той изглеждаше сякаш не е бил използван най-малко десет години. Вътре някой беше запазил като част от местната история плакат, който известяваше за премиерата на „Извънземното“. Новото му предназначение беше зала за събрания на окръга. Тъй като караваните, от които се състоеше командният пост, бяха прекалено малки, за да поберат групата журналисти, салонът — „униплексът“^[1], както го наричаха на шега — беше мястото, където два пъти седмично Ник Бароус даваше пресконференции.

Бароус ги ненавиждаше. За разлика от Ед Трейнър, чиято вяра в позицията на правителството относно Хамък го правеше непроницаем за стрелите на журналистите, Ник, който имаше твърде много информация от първа ръка, се притесняваше. Знаеше, че времето изтича, и се страхуваше, че е изписано на лицето му.

Пресконференцията на Трейнър отпреди няколко дни съответстваше напълно на официалната позиция на Вашингтон, остаряло мислене, направо смешно. Не, ФБР нямаше да допусне друг Уейко. Никакво насилствено проникване, никакъв сълзотворен газ, нищо. Нямаше обаче и да се оттеглят. Нямаше да покажат слабост. Щяха да бъдат твърди толкова време, колкото е необходимо.

Това можеше да мине пред обикновения човек, но пред Хамък — никога. Ед Трейнър беше най-добрият приятел на Бароус и човек с остър ум и инстинкти, но колкото по-нагоре се издигаше и придобиваше власт, толкова повече системата го пре моделираше. Бързо се превръщаше в стереотипна фигура, като „човека Г“ във филмите от четиридесетте, която беше типична за ФБР по времето на Дж. Едгар Хувър, част от една лъскава на външен вид правозащитна система, силен и предсказуем, без никакви изненади. Ник се надяваше,

че пристигането на Трейнър ще го спаси от срещата с журналистите, ще облекчи натиска на медиите, но напразно.

Всяка пресконференция продължаваше петнадесет минути. Ник беше свикнал да усеща приближаването на края им също като човек, който е на тренировка и знае, че физическото натоварване скоро ще свърши. Засега тази протичаше гладко. Въпросите бяха лесни. Избягваше няколко от най-известните репортери, които винаги му задаваха неудобни въпроси. За сметка на това обърна доста внимание на останалите журналисти от телевизионните мрежи и водещите издания. Някои от тях, включително „Нюзуик“, се интересуваха от изказванията на Ед Трейнър. Бароус ги потвърждаваше и след това ги коментираше. Един репортер от „Юнайтед Стейтс Нюз енд уърлд рипорт“ попита как са децата. Даже и насън можеше да отговори. След няколко минути съобщи, че има време само за още един въпрос. Веднага се вдигнаха две ръце — двамата му главни противници Бърни Уилис от „Тайм“ и Фран Маркъм от „Уошингтън Поуст“.

Двамата си бяха спечелили имена с агресивното си отношение към случая. Помагаха им вътрешни източници, но Ник не можеше да разбере кои са. Показваха ги почти по всички телевизионни новини, свързани с Хамък. Самите те бяха противници. Винаги сядаха близо един до друг, за да се наблюдават и да са сигурни, че никой от тях няма предимство.

— Госпожице Маркъм? — попита Ник накрая.

— Имам информация, че Хамък разполага с двадесет и четири милиона долара, дарени от последователите му. Двадесет от тях са дошли от Бренда Ролингс от компанията „Ролингс — спирачки и двигатели“. Според семейството ѝ парите са изпратени на офшорна сметка, контролирана от Хамък. Можете ли да потвърдите тази информация?

— Не, не можем — отвърна Ник. С всички сили се стараяше да запази самообладание. Числото беше точно, както бе вярно и че не бяха успели да открият къде Хамък държи парите. Откъде, по дяволите, изтичаше информация. — Госпожице Маркъм, не ви ли стана ясно досега, че главната ни задача са хората, а не парите. Това не е операция за разкриване на измама.

Погледна към останалите журналисти:

— Пресконференцията приключи.

Преди Ник да успее да се измъкне от залата, двамата репортери го обградиха.

— Добре се измъкна, Ник — започна Бърни Уилис.

— Какви още непотвърдени слухове ще пуснете двамата днес?

— Научихте ли нещо интересно от микрофоните, които вкарахте в убежището чрез хранителните продукти? Източникът ми каза, че Хамък ги е открил веднага и сте успели да запишете само церемониите му.

— Откъде имате такава информация? „Хард Копи“^[2]? — парира Ник с каменно лице. Отново беше изтекла строго секретна информация.

— Ще ти се — отговори Бърни. — Моите източници са десет пъти по-добри от техните.

— Чуйте ме добре и двамата — започна Ник ядосано. — Досега публикувате само слухове и инсинуации и това е още една. Сигурно издателите ви са очаровани.

— Не, но читателите са — усмихна се самодоволно Фран.

— Дори тогава, когато вашата така наречена информация е явно погрешна? Знаете, че сме изправени пред бързо променяща се ситуация и изключително нестабилен човек.

— Може ли да цитирам това? — вметна Фран.

— Не, по дяволите, не може.

— Да не мислите, че Хамък всяка вечер гледа Си Ен Ен?

— Доколкото знам, Фран, да. Той има технология да гледа каквото си пожелае. Не искам да го провокирам.

Ник се опита да стигне до вратата и да излезе на паркинга, но репортерите все още бяха по петите му.

— Един последен въпрос — извика Бърни. — Вярно ли е, че властите отказват да се оттеглят, защото заеманата от тях позиция им осигурява висок обществен рейтинг?

Ник спря и се обърна.

— Ето отново. Разбирам, че за някои хора наградата „Пулицър“ и големите хонорари са по-важни от приключването на случай като този без човешки жертви. Всеки нормален човек ще е на обратното мнение, в това число и аз. Ако успея да докажа, че получавате незаконно информация от ФБР, лично ще се погрижа да бъдете преследвани с цялата строгост на закона.

Излезе и затръшна вратата под носовете им.

Късно същата нощ в хотелската стая на Фран Маркъм иззвъня телефонът.

— Иди на уговореното място — изрече мъжки глас. — Пет минути.

Тя скочи от леглото и бързо се облече. Отне ѝ три минути да стигне до комплекса „7-11“ на междуцатската магистрала. Фран Маркъм беше на около три метра от кабината до смесения магазин, когато телефонът иззвъня. Тя се затича и вдигна слушалката.

— Да?

— Добър вечер, госпожице Маркъм. Имам нещо за вас.

— Готова съм — отвърна тя и нагласи бележника си на рафта под телефона.

— Мисля, че трябва да попитате господин Бароус за бункера, който е построил Джошуа Хамък под убежището преди около една година. Само материалът е струвал над осемдесет хиляди долара. Може да побере цялото му паство. Навярно се досещате какво е предназначението му. Може ли да го е страх от ядрена заплаха от руския мечок? Едва ли. Чудя се какво мисли по въпроса господин Бароус.

— Колко е голям... — започна Фран, но другата страна затвори.

Той постави слушалката и се усмихна. Всеки път използваше различен телефон. Този беше в един коктейлбар в Бетесда, Мериленд. От тренировките във ФБР имаше полза и в обикновения живот.

Фил Лашанс се върна на столчето си до бара. Беше въодушевен и си поръча още една бира „Хайнекен“, като издърпа купата със снакса по-близо. Понякога — размишляваше той — надбягването се печели не от най-бързия, а от този, който наблюдава стъпките му. Ник Бароус беше любимецът на Ед Трейнър. Всички мислеха, че Ник ще заеме мястото на Ед някой ден и нямаше да е лошо Фил да се подsigури срещу такъв развой на събитията. Ако Ник Бароус, а покрай него и Ед Трейнър се издънят по този случай, това щеше да добави положителни точки към собствената му репутация. В сферата на управлението бележник, пълен с петици, беше за предпочитане пред много шестници,

развалени от една двойка. Отпи от бирата си и отново се усмихна. Животът не беше чак толкова лош.

[1] По аналогия с „мултиплекс“. — Б.пр. ↑

[2] Телевизионно предаване по действителни случаи. — Б.пр. ↑

7.

— Мисля, че връзката прекъсна.

— Ник, Ник, чуваш ли ме?

— Да, Линда, вече те чувам. Откъде се обаждаш?

— В служебната кола съм. Току-що излязохме от един тунел.

Мисля, че вече връзката е по-добре.

— Как вървят нещата при теб?

— Както обикновено — страшно съм заета. В момента отивам в Капитолия. Ще има разисквания на Комитета по телеграфните такси и трябва да присъствам. После имам среща с председателя на...

— Линда, липсваш ми.

— И ти на мен, скъпи. Кога мислиш, че ще постигнете споразумение с Хамък?

— Линда, говорим по открита телефонна линия. Знаеш, че не мога...

— Ники, станал си много известен. Говориха за теб дори в „Маклафлин Груп“.

— Мислиш ли, че можеш да дойдеш тук за няколко дни? Не съм те виждал толкова отдавна.

— Много би ми се искало, скъпи, но знаеш как е. Всеки ден пристигат нови и нови сметки, които трябва да оправя. Освен това съм на път да спечеля нов клиент. Той е много важна клечка. Ако ме наеме, ще можем да си направим тенискорт, и то тревен, също като на Ед и Марджи.

— Звучи страхотно!

— Стискай палци, Ники.

— Не можеш ли да дойдеш поне за една вечер? Ще бъде чудесно.

— Вече влизаме в гаража. Трябва да свършваме. Изпращам ти хиляди целувки и много...

8.

Подобно на всички общи стаи в убежището кухнята беше голяма и без никакви украси. Приличаше на помещение на някое училище в предградията. Кухнята се обслужваше от постоянен персонал от шест жени и двама мъже, които се занимаваха с готвенето, сервирането и чистенето. Енох (истинското му име беше Лорънс Тейлър Мюлер) беше от изпълнителните и дисциплинирани приближени на Хамък. Той и един от двамата главни помощници на Джошуа се грижеха за нейната организация и поддържане.

Всички от Църквата на патриотите спасители имаха свои задължения. Дори и на малките деца се възлагаха прости задачи като включването на осветлението и оправянето на леглата. Абсолютно всички от църквата работеха. Всеки ден след обяда Енох носеше на кухненския персонал менюто за следващия ден и им поставяше задачите. Откакто беше започнала обсадата, хранителните запаси трябваше да се разпределят внимателно.

Енох беше срещнал Джошуа Хамък преди пет години във Флагстаф, щата Аризона. Там Хамък беше основал малка църква. Последователите му тогава бяха по-малко от шест човека. По-късно Енох вярваше, че в онзи септемврийски следобед божията ръка му бе показала пътя към сумрачната църква, разположена между едно перално помещение и склад за ликьори.

Преди това в продължение на три години преподаваше биология в университета в Северна Аризона. Притежаваше малък имот, току-що си беше купил джип, спортуваше всеки ден и участваше в аматьорска театрална група. Всичките му познати го смятаха за доволен и преуспял човек. Дълбоко в себе си обаче той усещаше огромна празнота. Когато срещна Джошуа, тя изчезна внезапно и беше запълнена с неговото присъствие. Енох напусна факултета още на следващия ден, изтегли всичките си спестявания и ги дари на Църквата на патриотите спасители. От този ден нататък неговото семейство беше църквата, а негов баща — Джошуа Хамък. Преди две години Хамък му избра за съпруга Рут — една от последователките на

църквата. Енох беше готов да следва Джошуа навсякъде и вярваше, че това ще му осигури място в рая редом до неговия учител.

— Джошуа иска да промени менюто за обед. Ще пригответе супа и хляб. За децата под дванадесет години няма да има промени — обясни Енох на персонала. — Дажбите ни с храна са превишени. Джошуа ще продължи да взима млякото за бебетата, които ни изпраща ФБР, но се притеснява, че останалата храна може да е заразена. Смята, че с това целят да ни разболеят и по този начин да ни направят безпомощни. На децата ще продължим да даваме нормални дажби. Ясно ли е всичко?

— Мисля, че можем вместо това да приготвяме ориз със сос. Всички го харесват и е много питателен — предложи Мириам. Беше едра негърка, присъединила се към църквата преди около година.

— Може би по-късно ще помислим за това, Мириам. Сега Джошуа иска...

Вратата на кухнята се отвори с трясък и вътре влезе Хамък, следван от неговия главен помощник Габриел.

— Енох, трябва да говоря с теб — каза Джошуа.

— Почти приключих тук. Ще дойда при теб след малко.

— Казах веднага, Енох. Важно е.

Хамък се обърна и излезе. Габриел и Енох го последваха. Той вървеше бързо, мина през коридора покрай класната стая на децата и отвори една врата, която водеше към стълбище. В края му имаше желязна врата. Дори и Хамък с неговото телосложение и ръст я отвори трудно.

Те влязоха в добре укрепен бункер, достатъчно голям, за да побере всички членове на църквата. Стените бяха направени от бетонни плочи, покрити с железни плоскости с дебелина около 12 сантиметра. До тях бяха подредени контейнери, пълни със запаси от храна и вода, които можеха да стигнат за няколко месеца.

Джошуа Хамък седна на едно голямо кресло в средата на малък подиум. Обикновено оттам се обръщаше към своето паство и ги поучаваше. Енох и Габриел си взеха сгъваеми столове от един ъгъл и седнаха точно пред него. Хамък ги гледа дълго време, преди да заговори. Всъщност изобщо не мислеше за двамата мъже пред себе си. Огледа бункера и се замисли за ФБР и за това, че знаят всичко за него. Навярно бяха прегледали всички сметки за бетона, железните плочи и

вентилационните съоръжения, които беше купил от строителен магазин на около четиридесет километра разстояние. Беше използвал фалшиво име, но това едва ли щеше да ги заблуди.

„Да, агент Бароус — мислеше си той, — сигурен съм, че твоите специалисти и инженери от ФБР вече са ти обяснили какво може да се построи с тези материали. Навярно знаеш с точност дебелината на стените, колко хора може да побере бункерът, дори и цвета на пода. Знаеш много за това място, агент Бароус, но и през ум не ти минава, че именно аз ти помогнах да разбереш всичко това. Исках да знаеш за тази стая. Това може и да те изненада, но е така. Всичко беше част от моя план. Но има и още нещо — свърших много важни неща, за които ти дори и не подозираш. Знаеш само това, което аз съм искал да научиш, но за другото, което не знаеш, може да се напише цяла книга. Сигурно си забравил, че аз съм син на Господ.“

— Вярвате ли във Всевишния с цялото си същество? — попита Хамък внезапно.

Двамата мъже подскочиха, сякаш ток премина през тях.

— Разбира се — отговориха в един глас.

— Ти, Енох, вярваш ли, че аз съм Негов син, Избраникът му на земята?

— Да, Джошуа — отвърна разтреперано той.

— Вярвате ли, че единствено аз мога да ви покажа пътя към рая?

Мъжете кимнаха енергично.

— Енох, смяташ ли, че всички в нашето семейство са на същото мнение? — попита Хамък силно.

— Да, Джошуа.

— Тогава как ще обясниш това? — Хамък измъкна малко портативно радио. Батериите му паднаха на пода.

И двамата се вторачиха в него. Единственият звук, който се чуваше, беше учестеното им дишане.

— Знаеш ли къде го намерих? — продължи той, като държеше радиото с върха на пръстите си, сякаш беше умряло животно. После го хвърли на пода. — В твоята стая, Енох — изкрещя Хамък.

— Това е невъзможно!

— Съпругата ти Рут го беше пуснала. И какво мислиш слушаше? Новините! Това са дяволски слова, с които враговете ни искат да разколебаят нашата вяра. Ако змията в райската градина не можеше да

говори, Ева нямаше да извърши греха. Думите са отровни. Те са пропити с мерзост, която разрушава вярата във Всевишния и неговия Избраник. Енох, искам да доведеш Рут незабавно при мен.

— Джошуа, тя е добра жена.

Хамък вдигна ръка.

— Доведи я веднага. Утре след закуска искам всички без изключение да се съберат тук — дори болните и бебетата. А сега доведи ми Рут!

Въпреки че беше с гръб към нея, Джошуа знаеше, че Рут е до вратата. Тя дишаше на пресекулки и Хамък можеше да надуши страха ѝ подобно на потта на кон след утринна езда.

— Приблужи се, Рут — каза той все още с гръб към нея.

Рут беше около тридесетгодишна, висока, с бледа кожа и големи кафяви очи. Косата ѝ беше тъмна, почти черна. Като всички жени тук и тя носеше бял шал на главата си.

— Моля те, прости ми, Джошуа. Не бях права. Мога всичко да ти обясня...

— Никакви обяснения не могат да извинят постъпката ти. Това, което си чула, те е омърсило.

— Съжалявам, Джошуа — прошепна жената.

— Ти ме предаде и това означава, че си се отвърнала от Бог, моя баща. Трябва да бъдеш наказана.

Рут стенеше тихичко като дете. Хамък посочи една койка на стената и заповяда:

— Свали дрехите си и легни по корем ето тук!

Тя се съблече и тръгна към леглото.

— Махни и бельото си, Рут!

Жената послушно изпълни нарежданията. Хамък се приближи до нея, свали кожения си колан и бързо започна да я удря по гърба. Жената виеше и стенеше при всеки удар.

— От болката и кръвта — нареждаше Хамък — се ражда послушанието и разбирането на вярата.

Той започна да я удря по бедрата, а после по-надолу към краката. Беше се замислил за това как Рут се присъедини към църквата му. Това, че тя го откри, не беше прост късмет, а знак от Всевишния. Името ѝ тогава беше Бренда Роулинс — едно богато и глезено момиче. Учеше в престижен колеж, но беше самотна и търсеше някой, на

когато да вярва. Така откри Джошуа и когато той повече не се нуждаеше от нея, я даде на Енох.

След малко спря да я удря и захвърли настрани колана си. Наведе се над Рут и прокара ръка през разранения ѝ гръб. После Хамък вдигна изцапания си с кръв пръст и го облиза.

— Обърни се — отсече той.

Жената изскимтя и остана неподвижна.

— Казах ти да се обърнеш. Веднага.

Жената трепереше и се обърна мъчително. Хамък разтвори краката ѝ, легна грубо върху нея и я удари през лицето. Рут изхленчи, той я удари отново, но този път по-силно. Искаше ѝ се да заплаче, но се сдържа. Бузата ѝ беше започнала да се подува. Джошуа наблюдаваше с огромно задоволство страданието ѝ.

— Сега, когато изтръгнах злото от теб, ще те пречистя чрез семето господне. Готова ли си, Рут?

Жената промълви нещо.

— Не те чух!

— Готова съм, Джошуа.

— Това не е истинското ми име нали, Рут?

— Не е.

— Тогава се обръщай към мен както трябва.

— Да, отче наш.

— Така вече е по-добре. Готова ли си?

— Да, отче наш. Готова съм.

9.

Мотелът в Сода Флатс беше единственият малък лукс за Ник. По принцип спеше на походно легло в караваната, която използваше за команден център, но два дни в седмицата — вторник и събота — той отиваше в хотела, за да се наспи и да се освободи и отърси от напрежението. Собствениците на хотела му запазваха една и съща стая всяка седмица и никога не го разпитваха за работата му. Градчето беше сборно място за всички туристи, дошли в каньона Чако, за да видят прочутите скални форми и образувания в Анасази. Техният смях и разговори действаха ободряващо на Ник. Джошуа Хамък постоянно беше в мислите му, но гледката на туристите го откъсваше от проблемите му. След като закусваше набързо, той се качваше в стаята си и пускаше телевизора. По този начин се откъсваше от работата си, забравяше за „Месията“ и укреплението му на платото, за всичките отегчени и изнервени агенти и за цялата влошаваща се ситуация.

Тази неделна сутрин Ник се приготвяше да се връща в командния център. Взе хубав душ и през цялото време разсъждаваше върху въпроса откъде изтича информация. Нямахше доказателства срещу никого от хората си, въпреки че беше разпитал целия състав и се бе обадил на няколко пъти в централата във Вашингтон за помощ. Ник беше решил да не си блъска повече главата върху тази загадка. По телевизията вървеше предаването „Тази седмица“ и той чу да го цитират. Беше нещо във връзка със случая. Той изскочи изпод душа, грабна дистанционното и увеличи звука. Вървеше интервю с вицепрезидента Ейвъри, известен с прякора „Големият Джим“. Той беше бивш кмет на Оклахома и политик до мозъка на костите си. Интервюто се водеше от журналиста Сам Доналдсън.

— Господин вицепрезидент, бихте ли коментирали случая? Все пак вие сте един вид ръководител на операцията в Меса Бланка.

Ник погледна към телевизора и измърмори:

— Ако този е ръководител на операцията, то Шарън Стоун е водеща на телевизионно предаване.

Вицепрезидентът Ейвъри отговори на въпроса на Доналдсън:

— Вземаме всички предпазни мерки да не се повтори трагедията в Уейко. Тази сутрин разговарях с директора на ФБР — господин Трейнър. Той ме увери, че предприетата от нас линия на твърди действия е правилна. Ние сме изпратили в Меса Бланка екип от добре обучени служители от ФБР и вярваме, че ситуацията е изцяло под техен контрол. Продължаваме да поддържаме връзка с „преподобния“ Хамък и той има намерение скоро да се съгласи...

— Има намерение да умре заедно с всичките си последователи — изсумтя Ник.

— ... с нашите искания. Смятаме, че ще има благоприятен изход и че ще стигнем до взаимно споразумение, като всичкото оръжие бъде предадено и хората пуснати свободно да си отидат по домовете.

— Говори се, че напоследък Джошуа Хамък ставал все по-раздражителен и нервен. Хората си задават въпроса докъде може да стигнат нещата. Дали точно сега не е моментът да се оттеглим, докато положението се поуспокои? — попита Доналдсън.

Ник се усмихна доволно, все едно че гледаше футболен мач:

— Добро попадение, Сам, браво! Промених си мнението за теб, ти си страхотен. Даже ще ти купя подарък за Коледа.

— Сам, точно в момента не можем да си позволим да се отпуснем дори и за миг, особено когато са засегнати невинни хора. В случая имам предвид децата — отвърна вицепрезидентът. — Ако преподобният Хамък освободи и останалите деца, напрежението значително ще спадне. Децата също са част от обществото и се нуждаят от защитата и грижите на правителството. Няма да се оттеглим, докато не се погрижим за тяхната безопасност.

— Наши източници ми съобщиха, че хората от ФБР, които се занимават със случая, са силно обезпокоени какво може да направи Хамък — отбеляза Джордж Уил. — Позицията и политиката ви на действие не са ли до голяма степен продиктувани и свързани с настоящите избори?

Ник отново изсумтя и изрече гласно:

— Поне сто и седемнайсет процента, скъпи ми Джордж. Хвани го на тясно!

Вицепрезидентът се изчерви.

— Това, което правим, няма абсолютно нищо общо с политиката. Тук става въпрос за невинни деца. Правителството е длъжно да им

осигури защита на всяка цена, независимо от последствията. Както президентът подчерта в последната си реч, днешните деца са бъдещите ни водачи.

— Господин вицепрезидент, уважаеми зрители, следва кратко прекъсване за реклами — каза Доналдсън и прекъсна спора. — След малко ще се видим отново.

Ник се засмя, намали звука, върна се под душа и без да се усети, запя:

*„Той държеше целия свят в ръцете си,
той държеше целия свят в ръцете си,
той държеше целия свят в ръцете си...“*

10.

Всички го гледаха жадно и нетърпеливо подобно на новоизлюпени пиленца, чакащи да им донесат храна в гнездото. Те се бяха отказали от предишния си живот, бяха пожертвали семействата си, приятелите си, парите и кариерите си, за да станат част от неговото паство. Бяха се откъснали от целия свят, за да започнат един изцяло нов живот и вярваха, че той ще ги отведе в рая.

Джошуа Хамък седеше в креслото си върху малък подиум в средата на бункера. Бавно се изправи и дълго стоя така, преди да проговори. После затвори очи и вдигна главата си нагоре. Беше сигурен, че го гледат като удавници, взиращи се в хоризонта за спасителен кораб. Всички те бяха уплашени, но не изпитваха онази боязън, която човек усеща, преди да се случи нещо страшно. Ужасът в тях се надигаше бавно като вълна и ги поглъщаше постепенно. От самото начало на обсадата Хамък малко по малко подхранваше техния страх с мрачни видения подобно на огън, който разпалва огън. Колкото по-уплашени и несигурни се чувстваха те, толкова повече му вярваха и се уповаваха на него. Но все пак няколко човека бяха започнали да се усъмняват. Радиото, което откри в стаята на Рут, доказваше това. Съмнението щеше да се загнезди и у другите и да се разпространи сред тях, както тинята бавно и неумолимо замърсява чистите води на някое езеро. Те все още му вярваха, но колко дълго щеше да успее да контролира съзнанието и душите им?

— Деца мои — започна Хамък с дълбок глас, — затворете очи и наведете глави. Така по-добре ще усетите присъствието на Господ в самите вас.

Всички стояха безшумно, със затворени очи и наведени глави. Единственият шум, който се чуваше, беше бръмченето на климатика.

— Вратите на рая са отворени за вас — извика рязко Хамък. Това предизвика несъзнателно раздвижване сред хората. — Снощи разговарях с Господ, моя баща. Казах му, че съм обезпокоен, задето някои от вас започват да губят вярата си в него и в мен. Той ми отвърна, че греша и че вярата ви е здрава и силна като платото, върху

което се намира убежището ни — продължи Джошуа с по-мек и едва доловим глас. — Той ми каза, че много скоро ще усетим прегръдката му. Нашите мечти ще се сбъднат и всички ние ще влезем в дома му.

Въпреки че никой не показва признаци на облекчение, Хамък усети, че напрежението и страхът намаляха.

— Бог ме увери, че всичките ни врагове многократно ще заплатят за мъките ни. Силните ще станат слаби, могъщите ще паднат на колене и ще бъдат сполетени от ужасяваща и неочаквана смърт. Всички ще разберат, че на Джошуа Хамък, сина на Господ, принадлежи божествената власт.

Докато говореше, Хамък свали дългата си бяла роба и я остави да се свлече на земята. Носеше я винаги върху дрехите. После махна от врата си големия кръст и го остави върху стола.

— Сега ще отида да говоря с него отново. Той ме чака. Искам всички да останете по местата си, както сте сега, докато не чуете гласа ми.

Джошуа се обърна и слезе от подиума. Не беше нужно да се обръща, за да провери дали всички спазват нарежданията му. Знаеше, че е така. Леко се усмихна и си помисли: „Моментът най-последна настъпи.“

11.

Ник Бароус направи знак с ръка на отговорника по комуникационните връзки да започне да записва и вдигна телефонната слушалка. Джошуа Хамък се обаждаше три часа по-рано от обикновено. Слънцето още не беше изгряло. През последната седмица Бюрото искаше телефонните им разговори да се провеждат по различно време. Това беше едно от безуспешните им усилия да намерят изход от безизходното положение. Ник знаеше, че времето им изтича. Всички във фургона се наведоха напред в очакване.

При последната им среща Хамък беше казал: „... приготвяме се за ново начало.“ Всяка нощ тези думи не даваха покой на Ник и постоянно изникваха в ума му като натрапчив куплет от погребална песен, който не можеше да прогони от съзнанието си. Освен това добре си спомняше и краткия отговор на Джошуа: „Няма да има повече деца.“ Всичко това постоянно се въртеше в главата му като в омагьосан кръг.

— Добро утро, Джошуа — каза Ник в слушалката, като се надяваше, че отсреща ще последва отговор. В продължение на една седмица от другата страна на линията имаше само мълчание, а също така не бяха пуснати и повече деца.

— Добро утро и на вас, агент Бароус. Днес молихте ли се?

— В последно време само това правя. Моля се — отвърна облекчено Ник. — Моля се да пуснеш и другите деца, за да се грижим за тях, докато всичко това приключи. Така ще е най-добре за всички, особено за децата.

Той млъкна, като чакаше Хамък да отговори. Отново в съзнанието му изплуваха думите „Няма да има повече деца“.

— Аз и всичките ми последователи сме готови да изпълним божествената и патриотична задача, за която сме избрани. Нашата мощ ще прочисти тази прокълната земя от дяволските сили...

Гласът на Хамък звучеше странно, почти непознато. Въобще не спомена за децата. И тогава сърцето на Ник трепна, изведнъж осъзна какво щеше да се случи.

— Спри! — извика на отговорника за връзката. — Хамък не е там. Това е запис.

— Какво става? — попита младият мъж от прокуратурата. — Нищо не разбирам.

Ник рязко отвори вратата на фургона и нареди на един от агентите:

— Обади се на военните постове и им кажи, че сме тръгнали. Останалите да ме последват. По-бързо.

Ник изхвърча от фургона. Все още чуваше гласа на Хамък: „Ние ще прочистим... Семената на възмездието са вече посетени...“

Затича се към джипа и отвори вратата. Вече се наместваше вътре, когато го заля внезапна гореща вълна. Секунди по-късно се разнесе звук на силна експлозия. Той погледна към платото, но успя да види само гъст облак от пушек и огън на мястото, където преди се намиреше укреплението на Хамък. Знаеше, че там вече няма нищо.

Ник се отпусна в джипа целият скован от ужас. Не можеше да помръдне. Все пак се оказа прав за Хамък, но не почувства никакво задоволство от този факт. Разплака се силно, не беше плакал така от дете. Всички дойдоха до него, за да получат нареждания, но той не можеше да спре.

12.

Санди Прайс влезе в класната стая. Носеше хладилна чанта, пълна със сода. Децата се молеха. Погледът ѝ се спря върху едно малко момиченце. То стоеше в ъгъла на стаята с гръб към останалите. Казваше се Сара, беше с пепеляворуса коса, почти тригодишна. Тя бе най-малката от всички. Раменете на детето се тресяха и въпреки шума от молитвата Санди можеше да чуе ридаенето и хълцането на момиченцето. То спираше за малко и после отново продължаваше да плаче. Санди погледна Мери. Тя не обръщаше внимание на плача на Сара. Всички бяха коленичили. Санди разпозна напевния ритъм на молитвите. Децата се молеха по два пъти на ден, но винаги толкова тихо, че не можеше да се разбере какво точно казват. Единственото, което можа да чуе, беше „Джошуа“. Те повтаряха името му постоянно.

Тя чакаше да свършат с молитвите и наблюдаваше малкото момиченце в ъгъла. Сега вече то плачеше съвсем открито и гледаше умоляващо Мери. Очите му бяха пълни със сълзи, а лицето почервеняло. Мери нито веднъж не погледна към детето.

Въпреки че момиченцето изглеждаше нещастно, Санди изпита някакво странно облекчение при вида на сълзите му. Тя беше живяла с децата в продължение на няколко седмици, но за първи път виждаше някое от тях открито да изразява чувствата си.

След експлозията предишния ден Ник Бароус беше събрал децата, за да им изкаже съболезнования от името на правителството за трагедията в Меса Бланка. Беше им казал, че е време да се върнат при семействата си и приятелите си. Децата не бяха проронили нито дума. Сякаш не бяха чули нищо от това, което Ник им каза. Вероятно тогава все още си спомняха за силния трясък от експлозията.

Санди беше дошла тази сутрин, като се надяваше, че ще може да им помогне и да поговори с тях какво чувстват и мислят за станалото. Огледа ги внимателно. Хамък ги беше кръстил всичките и им бе дал първото си име за презиме. Мери и Джебедея бяха застанали с лице към останалите. Всички повтаряха техните действия. Те бяха свели глави надолу, но погледите им бяха вдигнати. Мери и Джебедея винаги

водеха молитвите. Те бяха най-големите от децата и Хамък ги беше пуснал първи.

Мери имаше права, разделена на път коса, която скриваше лицето ѝ. Чертите ѝ бяха хубави, но лицето ѝ винаги изглеждаше остро и заплашително. Едно от по-малките момичета, Хана, много приличаше на нея и Санди си мислеше, че може би са сестри. Но това беше чисто предположение, защото нямаха никаква информация за миналото на децата. Санди веднъж попита Мери за Хана и тя ѝ беше отговорила, че те всички са братя и сестри и че Джошуа е техният баща.

Джебедея бе висок и добре сложен. Беше тромав, навлизаше в пубертета и тялото му бе започнало да съзрява. С Мери бяха почти еднакво високи.

Когато децата се молеха, те винаги заставаха по един и същи начин. Хана и Сара бяха в предната редица. Зад тях стояха три момчета и две момичета — Йов, Соломон, Марк, Рахил и Ребека. Зад тях Калев и Сет — последните пуснати деца. Последен от групата беше Матю, година-две по-малък от Мери и Джебедея. От време на време зад неговата въздържаност Санди долавяше негодувание: той искаше да бъде до двете най-големи деца.

Молитвата свърши и Мери отиде при Сара. Тя я сграбчи за ръката и рязко я изправи нагоре.

— Казах ти вече, спри да ревеш!

— Не мога. Мъчно ми е — отвърна момиченцето и се опита да прегърне Мери.

— Няма за какво да ти е мъчно — отсече Мери и започна да бута ръцете на детето, сякаш гонеше насекомо. Последва нов пристъп на плач. — Веднага спри! Ако не престанеш, ще те натикам в килера и ще те заключа.

— Недей!

Мери хвана момичето за ръката и силно го зашлеви:

— Казах ти да престанеш!

Санди ги гледаше безпомощно и си мислеше за случилото се. Значи Мери искаше от Сара да спре да плаче. И какво ли още искаше? Да спре да чувства, да спре да иска, да престане да бъде тригодишно дете ли? Какво щеше да се случи с тези деца, когато ги разделят и всеки поеме по своя път? Имаше ли някакъв шанс стореното с тях да

се поправи? Изведнъж я заля вълна от страх и загриженост за тях. Може би по-малките, като Сара например, щяха да се справят, без да има сериозни последици. Вероятно беше възможно Санди да отгледа Сара, да ѝ върне обратно отнетия живот, да стане нейна майка. Санди разбираше от деца, знаеше за последиците, до които можеше да доведе тази психическа травма. Все пак това ѝ беше професията. Щеше да е страотно, ако можеше да отгледа Сара, но нямаше никакви основания да си мисли, че детето няма семейство.

Накрая тя спря да плаче. Санди не можа да прецени дали е заради възпитанието в послушание, или заради отношението на Мери и плесницата. Двете момичета се върнаха при останалите. Санди се сети за хладилната чанта и каза:

— Мери, нося малко студена сода. Какво ще кажеш всички да излезем на детската площадка, преди да е станало много топло?

Мери кимна и Джебедея изведе децата навън. Санди им занесе содата, даде им футболна топка и едно фризби. По-малките отидоха на люлките. Джебедея и Мери седнаха до Санди под един голям бор и наблюдаваха останалите.

— Какво ѝ е на Сара? — попита Санди.

— Това не е ваша работа, доктор Прайс — отвърна ядосано Мери.

— Може би не го осъзнавате, но аз съм ви приятел. Искам да направя за вас всичко, което е по силите ми.

— Приятел ли? Какво искате да кажете? — попита момичето.

— Много добре ме разбра — каза доктор Прайс.

— Добре, но аз не съм ви приятел и ще ви помоля да не използвате повече тази дума за мен и за Джебедея.

— Не разбираш ли, че всички ние се опитваме да ви помогнем, да ви намерим дом...

— Дом! Каква отвратителна мисъл. И пари да ми давате, няма да се върна вкъщи при баща си. Той е безбожен и отвратителен като прокълнат плъх.

— Нали не говориш сериозно?

— Напротив!

— Нищо не разбираш, нали? — включи се Джебедея.

— Ние вече сме си у дома — каза Мери, като говореше бавно, сякаш Санди беше малоумна. — Ние сме заедно — аз, Джебедея и

останалите — и духът на Джошуа бди над нас.

— Джошуа ли... мм... трябва да ви съобща нещо — поде Санди.

— Вече знаем — прекъсна я Джебедея.

— Експлозията вчера не беше дело на Бюрото. Не беше и инцидент. Джошуа сам е избрал да умре по този начин.

— Току-що ви казахме, че знаем за това — отсече Мери.

— Но откъде?

— Джошуа ни беше разказал какво ще се случи — отвърна момичето. И двете деца гледаха към доктор Прайс с неприязън.

— Има само едно нещо, което искаме — продължи Джебедея. — Трябва да ги накарате да ни оставят заедно. По-малките ще бъдат загубени без нас. Ние сме тяхното семейство. Можем да се грижим за тях по-добре от всеки друг.

— Напълно разбирам това.

— Тогава ни обещавайте, че няма да ни разделят.

— Не мога. Повечето от вас са изгубили единия от родителите си, а някои даже и двамата... — Не последва никаква реакция и докторката продължи: — Но вие все пак имате други близки, които ще поискат да се грижат за вас. Все още сте непълнолетни. Сами разбирате, че нищо не мога да направя.

— Знаехме си, че това ще ни кажете — измърмори кисело Мери.

— Единственото, което е по възможностите ми, е да ви гарантирам, че ще се виждате редовно.

— Ха, да се виждаме редовно! Това да не е някаква шега? Та ние сме семейство, а не някакви си там приятели, които си уреждат срещи — поде ядосано момчето. — В началото си мислехме, че вие сте различна, че щом сте жена, ще ни разберете. Явно сме сбъркали, вие сте също като останалите.

Санди ги погледна и осъзна, че вече не чува детска глъч. Изправи се и тръгна бързо към другата страна на училището. Тя гледаше към платото на укреплението. Децата стояха до оградата и се взираха натам с безизразни лица. Виждаха се само тънки ивици пушек.

13.

Половин час след като децата си легнаха, Санди отиде в спалнята на малките, за да провери дали са заспали. Мери, Джебедея и Матю имаха отделни стаи. Беше тихо. Тя се подпря на вратата, вираше се в стаята, заслушана в шума на западния вятър.

Санди се приближи към първото легло. Искеше да провери дали детето е заспало. Държеше фенерчето си надолу, за да не свети силно. Леглото беше празно. Виждаха се разхвърляни завивки и пижами. Макар да беше сигурна, че в леглото няма никой, тя отчаяно прокара ръка през него, после бързо отиде и до другото легло. Резултатът беше същият.

Доктор Прайс вдигна фенерчето си и огледа цялата стая. Освен нея нямаше никой друг вътре. Преодоля притеснението си и тръгна към задната врата в ъгъла на стаята, която водеше към двора. На стълбите към задния двор видя малките деца. Те се бяха скупчили едно до друго, здраво стискаха ръцете си и гледаха нещо. Когато чуха звука от вратата, едновременно извърнаха глави към Санди. Вятърът духаше право в тях, но те дори не трепереха.

— Какво става? Защо всички сте тук? — попита доктор Прайс. Те я гледаха, без да премигват, но никой не отговори. — Кажете какво става? — повтори тя по-настойтелно. Никой не помръдна и не последва отговор.

Санди чакаше обяснение, но знаеше, че никой няма да ѝ отговори. Дори и Сара, която сутринта беше обляна в сълзи, нямаше да пророни и думичка. После тя долови някакъв тих, ритмичен и постоянен звук, сякаш нещо се удря в стената.

— Какво е това? — попита озадачено. Огледа децата и долови нещо необичайно. За улука на сградата беше завързана каишка за куче. Тръгна несигурно натам и се наведе.

Разбра какво бяха гледали децата преди малко. На каишката висеше Кракърс — малкото пале, което един местен полицаи беше подарил на децата. Вратът му беше килнат неестествено настрани и

вятърът блъскаше малкото му телце в стената. Гласът на Мери я изтръгна от мислите ѝ.

— Нещо не е наред ли, доктор Прайс? — попита усмихнато тя.

— Връщайте се обратно в леглата — каза Санди. Децата погледнаха към Мери и без да обелят нито дума, се затичаха към спалнята. Нито едно от тях не плачеше.

— Какво се случи?

— Нямам никаква представа — отвърна Мери учудено. — Предполагам, е станало случайно — гласът ѝ беше безизразен.

Санди вдигна безжизненото тяло на палето и тръгна към стаята си. Знаеше, че смъртта на кучето е предупреждение от по-големите деца, с което тя все още не беше готова да се справи.

14.

Агент Клайд Расъм се мислеше за късметлия, че има толкова добро зрение. Пазеше децата вече няколко ноци поред. Отмести торбата до фенера си, който беше закрепил на една щайга в коридора. Расъм беше завършил академията на ФБР преди две години. Той поемаше два пъти седмично нощните дежурства в училището от полунощ до шест часа сутринта. Прекарваше смените си, като четеше, пиеше кафе от термос и се протягаше на всеки половин час. Постът му беше пред вратата на класната стая, превърната в спално помещение. Децата не му създаваха никакви неприятности. От време на време го молеха за чаша вода, но това беше всичко. За него всички те попадаха в категорията „добро държание“. Беше ерген, но заобиколен с деца — имаше две сестри и пет племенници. Усещаше, че тези деца са различни. Те бяха по-учтивни от всичките, които някога беше виждал, и не показваха никакво желание за игра, присъщо на връстниците им. След всичко, което бяха преживели, се държаха направо поразително.

Клайд се изправи, пое си дълбоко въздух и се наведе към пръстите на краката си. Господи, беше се сковал. За пореден път се зарече, че когато операцията приключи и се върне у дома, ще се запише в гимнастическия салон и ще си възвърне формата. После седна отново и отвори книгата си. По дяволите, Елмор Леонард наистина беше добър писател. Страхотни диалози. Обърна страницата и се намести по-близо до светлината. И тогава чу писък. Идваше от една от стаите близо до спалните. Той скочи от стола си и видя Мери да тича към него:

— Агент Расъм, елате насам бързо. Матю е пострадал. Нещо се е наранил.

Клайд Расъм последва Мери към стаята. В ъгъла седеше Матю. Кракът му беше увит с една кърпа, цялата прогизнала с кръв.

— Какво се е случило? — попита Санди Прайс. Джебедая я беше събудил. Тя клекна до Матю. Той беше съвсем малко по-малък от Джебедая, но на ръст и двамата бяха почти еднакви.

— Събудил се, за да иде до банята, и настъпил това — отвърна Джебедея, като показва голям окървавен пирон.

— Дай да го видя — каза доктор Прайс и разви кърпата от крака на момчето. Пиронът се беше забил в крака му точно между два от пръстите. Раната все още кървеше и можеше да се наложи да бъде защита.

— Трябва да го закараме в болницата — каза Расъм и извади радиостанцията си, за да се свърже с командния център.

Санди успокои по-малките деца и ги сложи да спят. След около два часа агент Расъм отново четеше Елмор Леонард. В цялата тази бъркотия никой не забеляза, че Джебедея влиза в кабинета на доктор Санди Прайс. Момчето стоя там около четиридесет минути и записа всички файлове на ФБР, които Ник Бароус беше дал на доктор Прайс. Преди Джебедея да напусне убежището на църквата, Джошуа го беше инструктирал и му бе казал какво точно да направи. Файловете съдържаха преписи от разговорите с директора на ФБР и министъра на правосъдието, имената и адресите на всички служители и агенти, работещи по случая, и много други данни.

Както винаги Джошуа се беше оказал прав. Хората от ФБР не бяха глупави, но божията светлина не ги беше озарила. Те не познаваха пътеводната светлина, която Джошуа Хамък даряваше. Никой от тях не забеляза, че Джебедея бе забил пилона в крака на Матю отгоре, а не отдолу. Момчето беше убедено, че дори и лекарите няма да обърнат внимание на тази малка подробност.

15.

(ИЗВАДКА ОТ СТАТИЯТА „ЛЕКАРЯТ, КОЙТО СЕ ГРИЖИ ЗА ДЕЦАТА НА ХАМЪК“, „УОШИНГТЪН ПОУСТ“, 24.7.1994, РЕПОРТЕР СИНДИ МАРГОЛИС)

Първото, което ще ви направи впечатление, е тишината. О, не, все пак чуват се някакви шумове: прелистване на страници, звук от тебешир по черната дъска, дрънченето на кубчета, внимателно редени едно върху друго. Но само това. Тези деца са много тихи. Дванайсетте деца, които Джошуа Хамък пусна от укреплението на платото, са единствените оцелели от общо седемдесет човека. Сега те живеят заедно в едно училище близо до Сода Флатс. Някога училището е обслужвало града и цялата околност, но преди две години е било построено ново, модерно общинско училище в Пума Вали, на около шестдесет километра отук. Обитателите на старото училище са дванайсетте деца на Хамък на възраст от три до седемнайсет години, детският психолог доктор Санди Прайс, нейният асистент и двама агенти на ФБР.

„... Да, госпожо Прентис, Рахил е добре. Има отличен апетит. Значи ще дойдете да я вземете утре? Ще летите? Добре, ще ви чакам. Желая ви лек път.“

Това е част от телефонния разговор на доктор Прайс с бабата на едно от децата. Всеки ден тя разговаря с родителите и роднините на децата, успокоява ги и им обяснява, че те наистина са в добро здравословно състояние. През следващите няколко дни тук ще пристигнат живите родители, роднините и близките на децата, за да ги отвеждат по домовете им. По-голяма част от времето си доктор Прайс прекарва с децата, опитва се да им даде каквото им е необходимо и основното — като добър професионалист тя непрекъснато се старее да ги разбере и да им помогне.

— Как се справят децата? — питам доктор Прайс, след като я изчакам да отпие глътка кафе. Тя е привлекателна жена около тридесетте, висока, с гъста светла коса. Има стегната и спортна фигура, навярно в училище е спортувала. Движенията ѝ са грациозни и плавни.

— Смея да кажа, че се справят много добре. Всички те преживяха големи загуби.

— Говорят ли с вас за Джошуа Хамък? — питам.

Тя се колебае и потрепва с лъжичката по чашата си за кафе.

— Немного. Той е бил най-силната личност в живота им. Надявам се и за в бъдеще да остане.

— Хамък проповядваше, че е месия. Мислите ли, че децата му вярват?

Доктор Прайс вдига чашата си, отпива голяма глътка, после още една и отговаря:

— Трудно ми е да отговоря на този въпрос. Някои от тях вярват.

— Вие сте специалист по травматичните психически отклонения. Според вас какво влияние ще окаже върху децата времето, прекарано в църквата на Хамък?

— Времето ще покаже. Смятам да продължа и за в бъдеще да работя с тези деца. Опитът ми показва, че децата са изключително устойчиви и гъвкави в такива ситуации. Вярвам, че има шансове да изживеят пълноценно живота си. Това е моята надежда.

Обажда се чичото на едно от децата. Пътува насам, ще хване автобус от Ел Пасо. Ще пристигне утре сутринта. Доктор Прайс отговаря на всичките му въпроси. аз решавам да изляза отвън.

Те са седнали в кръг на земята. Най-големите от тях, около седемнадесетгодишни, стоят в центъра на кръга. Приближавам се, за да чуя какво говорят. По-малките деца ги слушат изключително съсредоточено. Приближавам се и всички се обръщат към мен. Двете големи деца се усмихват, а след тях и останалите и спират да разговарят.

16.

Бяха останали само три деца. През последните двадесет и четири часа Санди Прайс беше изпратила девет от децата на Хамък, видяла бе как се връщат към предишния си живот или към нещо, което смътно щеше да напомня за него. Видя как ги отвеждаха техните чичовци, които за в бъдеще щяха да заместват бащите им, бабите и дядовците — на мястото на родителите, а някои имаха дори живи родители, които не бяха последователи на Хамък. Единствено Сара нямаше живи роднини, а родителите ѝ бяха загинали при експлозията. Санди не беше споделила с никого, но бе решила да осинови и отгледа Сара. Смяташе, че невръстното дете ще може да забрави повечето от преживения ужас, а защо не и целия.

През дългите и тежки седмици преди експлозията Ник Бароус и Санди не успяха да открият нищо за миналото на децата и за техните семейства, но след нея нещата си дойдоха на мястото. ФБР оповести публично, че се грижи за дванадесет оцелели деца, и в резултат на това командният център беше зает с информация и различни питания от гражданите.

През цялото време обаче пресата начело с двамата репортери Фран Маркъм и Бърни Уилис най-много дразнеше служителите от ФБР. През последните месеци не се беше случило никакво събитие с такава обществена важност. Гладни за сензации и зрелища, медиите яростно раздухваха и блъваха новини относно случая, и то съвсем без задръжки. Бяха съставени многобройни психологически портрети на Джошуа Хамък, изписаха се томове за освободените от него деца. Всеки път, когато се появеше нова информация, колкото и незначителна да беше, медиите я превръщаха в тема за безконечни разисквания и статии. Най-лошото от всичко обаче бе непрекъснатото нелепо сравняване на събитията, разиграли се в Меса Бланка, с трагедията в Уейко. Действията на ФБР бяха описвани като неуместни, глупави и безчувствени.

Ник беше силно разстроен и много отчаян. В тези най-тежки дни прекарваше по-голямата част от времето си със Санди Прайс. Винаги

когато се връщаше от разкопките на останките от експлозията, се отбиваше в училището. Двамата заедно наблюдаваха заминаването на децата. Роднините на някои ги взимаха с желание и готовност, но други не бяха чак толкова въодушевени. Що се отнася до децата, те не бяха по-развълнувани от обикновено: на раздяла стискаха ръцете на Санди, нейния асистент и агентите от ФБР, благодаряха им студено за положените грижи и послушно се качваха в колите, за да се върнат в истинския свят.

Мери и Хана се бяха оказали сестри, разликата между тях бе четири години. Те двете и Джебедея си тръгнаха предпоследни. Въпреки че Мери и Джебедея бяха привързани и загрижени един за друг, не показаха абсолютно никакви емоции на раздяла. Само се прегърнаха и всеки тръгна по своя път. Момчето се качи в един лъскав „Линкълн“, шофиран от леля му — жена на средна възраст. Мери и помалката ѝ сестричка се настаниха в очукан пикап, който със сигурност беше имал и по-хубави дни. Един мъж с кисело и ядно изражение на лицето тресна вратата от страната на момичетата. През цялото време не обели нито думичка. Това беше баща им.

За да избегнат репортерите, навъртащи се постоянно около училището, Ник и Санди се разхождаха в задния двор.

— Имаш ли още много работа по случая? — попита Санди.

— Не, инженерите и съдебните медици почти приключиха с разкопаването и огледа. Всичко, което беше останало от телата, е откарано в училището на Пума Вали. Там импровизираха нещо като морга. Специалистите смятат, че няма да успеят да идентифицират по-голяма част от телата. В най-добрия случай ще разкрият самоличността около десет процента от жертвите.

— Това е ужасно.

— Експлозията е била чудовищна и много силна. Напомня ми за самолетната катастрофа на Западния бряг преди няколко години, когато един самолет падна и се разби в земята под ъгъл деветдесет градуса. Голямата опустошителна сила на взрива се дължи на плътните и дебели стени на бункера. Именно поради тази причина неколkokратно се е увеличила мощта на експлозията. Гледката е отвратителна, направо неопикуема. Всички тела са разкъсани, навсякъде се вижда плът, кости и късове месо, дори зъбите на хората са откъснати от челюстите. По случая работят най-добрите ни

специалисти, но даже и те не могат да направят много. Хамък нямаше по тялото никакви татуировки и белези и опитите ни да го идентифицираме се оказаха безрезултатни. Предполагаме обаче, че именно той е стоял върху бомбата. Странно е, но единственото, което със сигурност успяхме да разпознаем, беше железният кръст, който Хамък постоянно носеше. Изглеждаше сякаш току-що е минал през преса за желязо, но все пак лесно го идентифицирахме.

— Какво ще правиш, когато всичко приключи?

— И двамата знаем отговора на този въпрос. Ще има служебно разследване, дебати и заседания. Всички ще търсят виновник за случилото се. И ще намерят подходяща жертва. Винаги намират върху кого да стоварят отговорността. Мисля, че вече имам странно предчувствие кой ще бъде това.

— Смяташ, че ще си ти? Та нали ги предупреди, че това може да се случи.

— Хората се вслушват само в това, което им отгърва. Обичам ФБР и не мога да си представя да работя нещо друго. — Ник замълча за момент и добави: — Ще се справя някак си. Ще го преживея. Ами ти? Какво смяташ да правиш?

— Ще си взема отпуска една година. После смятам да преподавам. Учебните заведения в района ми харесват. От колежа „Уилям и Мери“ ми направиха официално предложение да преподавам на завършващите ученици. Освен това поддържам тесни взаимоотношения с университета в Мериленд.

— Наистина ли ще ти хареса да си преподавател?

— Мисля, че да, но преди това трябва да си почина малко и да подреда живота си. — Санди се усмихна и продължи: — Има и още нещо, което искам да обмисля.

— И какво е то?

— Смятам да осиновя Сара.

— Най-малкото от децата. Онова с русата косичка ли?

— Да.

— Да ти призная, малко съм изненадан.

— Защо?

— Ами това е много важно решение.

— Чувствам се готова. Всъщност от доста време си мисля да си осиновя дете. Сара си няма семейство, родителите ѝ загинаха при

експлозията, а и няма никакви други живи роднини.

— А твоят приятел — конгресменът от Дакота — какво мисли по въпроса?

Санди се усмихна и изгледа Ник за момент:

— Не е от Дакота, а от Делауеър. Мисля, вече ти споменах, че именно той ме препоръча, за да ме вземат да работя по случая.

— Е, радвам се, че го е направил. Бяхме страхотен екип.

— Все още не съм му казала за Сара, но предполагам, че ще ме подкрепи.

— Добре ще е за детето, особено след цялата тази трагедия.

— Освен това съм решила да не губя следите и на другите деца. Смятам да ги посещавам, да се интересувам от живота им, да наблюдавам как се справят след случилото се. Това много ще ми помогне да разбера и отгледам добре Сара.

— Наистина бях искрен, когато ти казах, че си страхотна.

— За първи път работя върху такъв случай. Не съм съвсем убедена, че искам отново да преживея нещо подобно, но със сигурност научих много неща, които не могат да се прочетат в учебниците. По принцип Питър е много зает в работата си, но някой път може да излезем всички заедно на вечеря, нали?

— Страхотна идея — отвърна Ник, като се смееше. — Може би жена ми ще ни впише в графика си за следващата година. — Погледна часовника си и каза: — Вече трябва да се връщам в убежището. Не мисля, че ще открием нещо ново, но трябва да прегледаме още много неща. Разследването почти приключи. Ако не се видим утре — благодаря ти много за всичко и довиждане.

— Чао. Ще се видим пак — отвърна Санди.

— Да.

Те се погледнаха и се прегърнаха някак сковано, но все пак топло и силно. Ник тръгна към джипа си. Запали мотора и се обърна да погледне отново Санди. Тя се отдалечаваше вече, но усети погледа му, обърна се и му помахаша. Тогава Ник потегли.

ВТОРА ГЛАВА
ВЕЧЕ ВСИЧКИ СМЕ ЗАЕДНО
1999 ГОДИНА

1.

Младият мъж обикаляше с колата си по магистрала № 65 всяка вечер в продължение на седмица. Беше започнало да се здрачава, когато потегли. Слънцето залязваше и озаряваше планините на запад. Приличаше на огромно червено петно. Мъжът стигна до Албакърк. Планинските върхове вече потъваха в мрак. Единствено заледените върхове проблясваха на звездната светлина. Той поддържаше постоянна скорост от шейсет и пет километра в час. Оглеждаше се за стопаджии. На около километър отпред видя фигура на човек и намали скоростта. Беше млада и много красива жена. Приблужи към нея с колата и тя му се усмихна. Разочарован натисна газта и мина покрай нея. Погледна в огледалото и видя учуденото ѝ изражение. По това време на вечерта магистралата не беше натоварена. Двайсет минути по-късно забеляза друг стопаджия. Този път беше мъж. Натисна леко спирачката и мина покрай него. Не. И този път не беше доволен. Нямаше избор, трябваше да отиде в някой бар. Беше предприел цялото това пътуване именно заради нежеланието си да ходи по заведенията, но нищо друго не му оставаше. Времето напредваше. „Просто трябва да вярвам в Джошуа“ — помисли си той, зави обратно по магистралата и пое към светлините на града.

— За пръв път ли си тук?

Младият мъж кимна.

— Забелязах, че ме гледаш. Изглеждаш добре. Често ли излизаш?

— Немного често.

— Обзалагам се, че го казваш от скромност. Казвам се Алън.

— Аз съм Джери.

Стиснаха си ръцете.

— Приятно ми е да се запознаем, Джери. Какво пиеш? Можем да изпием по една у нас. Алкохолът тук е много скапан. Не живея далече.

— Добре.

— Имаш ли кола?

— Да, отзад на паркинга е.

— Страхотно. Моята е още в магазина.

— Казах ти да завиеш наляво.

— Трябва да заредя.

— Защо не ми каза по-рано. Газстанцията е в друга посока. В града е.

— Има друга малко по-надолу. Видях я на идване.

— Объркал си се нещо. По този път няма газстанция. Все пак живея тук.

Колата отби по един черен път, водещ към сградите на стара фабрика. Мъжът спря.

— Нещо не е наред ли?

— Мисля, че горивото ми свърши.

— По дяволите!

— Никога не използвай тези думи.

— Ти си бил голям бойскаут. Това ми харесва. Кара ме да си мисля, че си много страстен. — Алън се протегна напред и прокара ръка през слабините на Джери. — Мисля, че това тук...

В този момент Джери сграбчи Алън за врата. Двамата мъже бяха с почти еднакъв ръст и тегло, но несъмнено по-силен беше Джери. Той внимаваше да не му счупи врата. Погледна часовника на таблото и в продължение на шест минути държеше мъжа в здрава хватка, докато не го удуши.

На връщане спазваше всички ограничения на скоростта по магистралата. Вече не обръщаше никакво внимание на стопаджиите.

2.

— В колко часа са прожекциите на филма?

— В седем и в девет.

— В седем ще има голяма навалица.

— Прав си. Да си вземем по един хамбургер и бира и да го гледаме в девет.

— Надявам се този да е по-добър от предишния му филм.

— Откога си станал такъв филмов критик?

— Последният наистина за нищо не ставаше.

— Всички филми на Жан-Клод ван Дам са хубави. Колкото повече ритници раздава, толкова по-интересно става.

Беше шест и половина и току-що беше приключила смяната на служителите в супермаркет „Пени Сейвър“, които се занимаваха с опаковането на продуктите и работеха на касите. Тримата млади мъже се преобличаха в един малък килер, пригоден за съблекалня.

— Хей, Джери, защо не дойдеш с нас? — попита Били Уелс.

— Да, Джери, ела. Знам, че в твоята бърлога криеш някое готино маце, но остави я поне една вечер да си почине. Никога не излизаш с нас. А! Това моят дезодорант ли е?

— Съжалявам, но тази вечер съм зает. И, Уейн, наистина няма никакъв смисъл да използваш такъв език.

— О, върви на майната си, Джери. Запази си проповедите за неделя в църквата.

— Престани, Уейн. Не се заяждай. Остави човека на мира — каза Били.

Рожденото име на Джери Холанд беше Джон Филип Харис. На десети март 1992 г. Джошуа Хамък го беше кръстил и му бе дал новото име Джебедея Хамък.

Джебедея бързо се облече и си тръгна. Няколко минути по-късно Уейн Фалмър се настани в пикапа на Били Уелс и го попита:

— Не знам какво толкова намираш в него и винаги го защитаваш.

— Защо просто не го оставиш на мира? Джери е наред, просто е много тих.

— Тих ли? Той е като някоя шибана мумия. От колко време работи тук? От около две години, нали? Някога да те е канил или водил на гости у тях? Спомняш ли си поне един път да е излизал с нас на бира? Според мен е пълен хахо.

— Какво от това. Колко пъти ти е взимал празничните смени? Никога не е искал да му връщаш услугата. Това, че е затворен, си е лично негова работа.

— И все пак мисля, че е доста странен.

Джебедея живееше в стара ферма на около двадесет километра от Чимайо, Ню Мексико, северно от Санта Фе. Най-близките му съседи бяха едно испанско семейство, което отглеждаше чили. Ранчото им се намираше на около километър и половина надолу от фермата му. Пътят натам беше тесен и каменист, лъкатушеше и се извиваше като размотано кълбо.

Джебедея влезе в къщата си. Слънцето вече залязваше зад сивите скалисти хребети. Той бавно обиколи стаите и внимателно огледа дали всичко е на мястото си. Извади от джоба си списък, беше го направил сутринта.

После отиде в килера. Там беше тялото на мъжа, когото срещна два дни по-рано в един бар в Албакърк. Беше преоблякъл трупа в свои дрехи, сложил му бе същия като своя часовник „Суоч“, маратонки „Найк“, а в джоба на ризата беше пъхнал очила „Рейн Бан“. Той завлече тялото до хола, повдигна го леко нагоре, а после го пусна да падне, така че главата да се удари в ръба на една масичка за кафе от ковано желязо. Джебедея подскочи несъзнателно от звука на раздирането на плът и чупенето на кости. Дълго време гледа безжизненото тяло, после прибра листа обратно в джоба си. Отиде в спалнята и взе оттам една отоплителна печка. Върна се в хола и я постави точно пред краката на трупа, все едно човекът се е спянал в нея. Вкара щепсела в контакта, но не го пъхна изцяло, а го остави леко изваден. Беше оголил жиците около щепсела, така че като се включи печката, да стане късо съединение. После взе от полицата върху камината една газена лампа и я хвърли близо до тялото. Газта изтече и веднага попи в персийския килим, сякаш беше направен от памук.

Отиде в спалнята, взе раницата си и се върна в хола. Застана до тялото и мислено си представи сцената. След като се убеди, че всичко е направено както трябва, извади от джоба си кибрит, запали клечка и я хвърли върху килима. После тръгна бързо към вратата. За секунди килимът се подпали. Той остана до вратата, докато пламъците не обхванаха трупа, после излезе.

Повървя около стотина метра зад къщата и стигна до мястото, където бе скрил един мотор „Хонда“. Беше го купил от „Галъп“ преди една седмица. За целта беше откраднал шофьорска книжка, платил бе в брой. Тръгна надолу по пътя. Пламъците вече стигаха чак до прозорците. Джебедая нито веднъж не погледна назад. За пръв път от години се усмихваше.

3.

Не беше лесно да се кара скейтборд в Грандал, щата Масачузетс. Малкото планинско градче в подножието на Бъркширските планини нямаше гладките покрити с асфалт улици на големия град. Всъщност имаше само една улица, за която си заслужаваше да се говори. Главната му улица (казваше се „Главна улица“) беше дълга едва около двеста метра, осеяна с дупки и издигнати пукнатини от залежаванията през дългите и тежки зими. Всички пресечки от „Главната“ тръгваха стръмно нагоре към хълмовете, заобикалящи селището. Училищният двор беше единственото що-годе свястно място за каране на скейтборд и точно натам се беше запътил Калев Уордън в този слънчев летен следобед.

Тази година Калев щеше да е второкурсник в общинската гимназия на Пайъниър Вали. Беше високо момче с обезоръжаващо открито изражение на лицето. Ефектът се подсилваше и от големите му сиви очи с цвят като на бурно море. Живееше с майка си и втория си баща в малка ферма над градчето.

Хванал скейтборда под мишница, Калев караше колелото си по надолнището. Стигна до черния път и спря до закачената на един застрашително наклонен стълб пощенска кутия, която Пол, вторият му баща, все се канеше да поправи. Както всеки ден Калев внимателно провери за нова поща. В семейството се шегуваха, че за човек, който получава толкова малко поща — едно-две списания месечно, — неговото си беше направо мания.

Този път обаче за него имаше писмо. Чакаше го отдавна. Беше голям, дебел, облепен с марки плик. Името на Калев бе прилежно написано с едри печатни букви. Печатът на пощенската служба беше размазан, но той знаеше откъде е. Разкъса плика. Вътре нямаше писмо, но това не го изненада. Затова пък имаше увити в лист от тетрадка пет чисто нови банкноти от петдесет долара и десет от двадесет. Имаше и билет за автобуса до Бостън, който спираше два пъти дневно пред пощата на градчето. Към него бе прикрепен и самолетен билет на авиокомпания „Делта“ от Бостън за Лас Вегас.

Калев погледна часовника си. Автобусът щеше да пристигне след по-малко от четиридесет минути. Подпря колелото на стълба и захвърли скейтборда в тревата. След това изтича обратно в къщата и тръгна по стълбите, като вземаше по две стъпала наведнъж. Раницата му, която той криеше в гардероба, стоеше готова повече от година. Затръшна входната врата и чу гласа на майка си:

— Калев, къде отиваш?

Прииска му се да спре, да се втурне към майка си и да я прегърне силно. Тя беше единственият човек, който го обичаше. Всички в училището, а и в целия град го мислеха за странен, ненормален, откачалка. Не можеха да разберат мощта на Джошуа. *Щом имаш него, не са ти нужни приятели.* Все пак Калев, макар и мъничко, обичаше и се нуждаеше от майка си. Ако можеше само да я види поне още един път. Знаеше, че не може. Паролата беше пристигнала най-накрая и той трябваше да отиде. Да започне новия си живот. Да служи на Джошуа Хамък. Да си свърши работата.

— Отивам до града — извика, — скоро ще се върна.

4.

„Първа национална банка“ на Туин ривърфолс, Минесота, още от 1923, годината на основаването ѝ, се намиреше на ъгъла на „Хейзъл“ и „Роузуд“ в една сграда с гранитна фасада. В банката имаше само две гишета и в тази сива, притисната от ниски, висящи едва ли не на един хвърлей облаци, сутрин работеше само едното. Управителят на банката Бенсън Хъбърд не можеше да повярва. Мери Форбс бе отлична служителка, може би най-добрата, която някога беше имал, а вече стана почти десет часът и я нямаше. Набра номера отново. Пак заето. Бенсън Хъбърд започваше да се тревожи. За Мери беше необичайно да закъснява. Всъщност никога досега не го бе правила. Ако беше болна или нещо друго не бе наред, тя със сигурност щеше да се обади. Толкова беше разтревожен, та си каза, че ако тя не се появи до половин час, ще отиде до паркинга за каравани на края на града, където беше жилището ѝ, да провери какво става.

Ако точно в този момент Бенсън Хъбърд беше погледнал през прозореца, щеше да спре да се тревожи за Мери, защото тя тъкмо минаваше покрай банката. Караше своя „Бронко“, караваната бе закачена отзад. Беше решила да напусне града преди девет, защото единственият път, водещ извън града, минаваше точно пред банката, но първо се оказа, че едната гума на колата е спукана, а след това пък имаше проблеми с акумулатора. За щастие старецът, който живееше в съседната каравана с две кучета и седем котки, ѝ даде на заем кабели, за да го зареди.

В продължение на няколко часа караше на изток. Постепенно земеделските земи се смениха с гори. Къщите ставаха все по-малко, а гората — все по-гъста. Вече се намиреше на щатска територия в местност с много езера, отдалечени от населени места, и най-важното — дълбоки.

Най-накрая беше пристигнала. Намиреше се до езерото Кросбоу. Паркира близо до една издатина, от която се виждаше цялото езеро. Беше поне на десет метра над нивото на водата. Мери излезе от колата и се огледа. Не се виждаха нито лодки, нито къмпинги. Беше идвала

тук много пъти и не очакваше да види някого. Въпреки че езерото беше красиво, имаше много малко места за спускане на лодки и — основната грешка на обичащите природата жители на щата — не беше зарибено и следователно риболовът бе слаб. Тя приседна на земята и продължи да оглежда езерото. Изчака така около половин час, стана и влезе в караваната.

Вътре беше толкова чисто и подредено, та човек би помислил, че се продава. Единственото дразнещо нещо беше женското тяло на леглото. Жената беше облечена точно като Мери, имаше даже същото златно сърчице, с което тя не се разделяше. Беше също толкова висока и теглото ѝ бе същото, косата имаше същата дължина и прическа. Мери вдигна тялото и го изнесе навън. През последната година беше тренирала усърдно и поставянето на тялото на предната седалка на колата не я затрудни. След това се върна в караваната и извади малък куфар. Отиде до издатината и седна отново. Огледа езерото. Беше абсолютно сама. Чак тогава се качи в колата и я запали. Пресегна се над мъртвата жена и постави лоста на скорост. Освободи ръчната спирачка и колата заедно с караваната бавно потеглиха. В последния момент Мери успя да затръшне вратата. За секунди колата и караваната преминаха издатината и паднаха в тъмната студена вода. Отне им почти две минути да потънат — повече, отколкото си беше мислила. Според една карта на това място водата беше дълбока над тридесет метра. Мери се загледа във водата, докато не изчезнаха и последните следи от колата. Най-накрая доволна вдигна куфарчето и тръгна нагоре по пътя. След около километър зърна джипа, който беше оставила там предишната седмица.

Мери Форбс, родена Марта Фрикър, прекръстена Мери Хамък, запали колата и бавно я изкара от храсталака. Чакаше я дълго шофиране, защото трябваше да вземе някого. Чувстваше се добре. Скоро семейството отново щеше да се събере. И след това щяха да започнат божията работа, работата на Джошуа.

5.

Каза на баща си, че е грешка. Той я изгледа учудено. Не им се обаждаха често. Повечето дни телефонът не звънеше въобще.

— Сигурна ли си, Хана?

— Да, татко. Търсеха някой си Мичъл.

— Мичъл — изговори той името, сякаш дъвчеше дъвка, — няма никакъв Мичъл наоколо.

— Точно това му отговорих.

— Мъж ли беше?

— Да, татко.

— Доста време ти отне да му обясниш, че е набрал грешен номер.

— Не е вярно.

— Когато има грешка, просто казваш „тук няма такъв“ и затваряш. Само това. Нищо друго. Ясно ли ти е?

Тя кимна и застана неподвижно.

Той я изгледа отново, след това си спомни, че има някаква работа, обърна се, излезе от къщата и се насочи към обора. Хана го наблюдаваше. От много време ѝ се искаше да го убие. Сега вече знаеше, че ще го направи. Щом заспеше на стола си след вечеря. Щеше да изсипе отгоре му една кутия бензин за запалки и да драсне клечка кибрит в скута му. Толкова просто. Беше лош човек и заслужаваше да умре, но това не влизаше в плана. Той влезе в обора и Хана изчака няколко минути, преди да напусне къщата. Затича се с всичка сила надолу по черния път. Продължи, докато стигна шосето на около километър и половина. Страхуваше се да погледне назад. Повечето от пътищата в тази част на щата Небраска бяха прави като свещ и по тях рядко минаваха коли. Щом стигна кръстопътя, кривна в една пшенична нива и приклезна. В този момент го видя. Джипът беше черен и се движеше бързо. Хана се изправи и той спря до нея. Едната врата се отвори и тя скочи вътре.

Мери отпусна съединителя и колата потегли рязко.

— Ти си последната. Чака ни много път. След два дни ще бъдем при другите — каза гласно. В същото време си мислеше: „Всички. С изключение на един.“

— Нямам търпение — отвърна Хана.

— Нито пък Господ има — добави Мери.

ТРЕТА ГЛАВА
ДЕЦАТА ИЗЧЕЗВАТ

1.

Двамата млади мъже се движеха с постоянна скорост по покритите с листа улици. Колата беше прашна тъмносиня „Хонда“, която не би направила впечатление на никого. Пътникът изглеждаше малко по-млад от шофьора. В ръката си държеше пътна карта на Джорджтаун, но явно нямаше нужда от помощта ѝ. Вече бяха направили няколко обиколки и знаеха как без колебание или погрешни завои да стигнат до училището.

След малко видяха еднотажната тухлена постройка с две крила с класни стаи, които заграждаха П-образно училищен двор, гъмжащ от деца, и спряха. Без да каже нито дума, младият мъж до шофьора слезе от колата. Имаше дълга, плътно прибрана руса коса, която в комбинация с добре изгладеното яке в цвят „каки“ и карираната риза му даваше възможност лесно да се слива с учителите и детегледачите близо до училището. Денят отиваше към своя край и учениците, тъкмо приключили със занятията, се дърпаха, бутаха, дразнеха и се кикотеха. Чакаха родителите им да ги приберат. Мъжът беше сигурен, че е забелязал в една от групите момиченцето, което търсеше.

Училищната администрация се намиреше веднага след входа. Младият мъж почука и се приближи до бюро със седяща зад него жена на средна възраст, която повдигна глава въпросително.

— Здравейте... госпожице Улф. — Поздрави усмихнато и се загледа в плаката на бюрото. — Аз съм Том Картър. Идвам да взема Сара Прайс. Гледачката ѝ не може да дойде днес.

— О!

— Нося бележка от майка ѝ.

Жената взе бележката и я огледа. Беше написана на бланка с името на доктор Санди Прайс.

— Добре — отвърна и се изправи. — Извинете ме, но все пак винаги спазвам установения ред.

Жената влезе в една от съседните стаи и придърпа вратата след себе си. Картър не я изпускаше от поглед. Вратата не беше затворена

докрай и той я видя да вдига слушалката на телефона и да набира някакъв номер. Сигурно се обаждаше на Санди Прайс.

Бързо напусна сградата и се насочи към игрището, търсеше момиченцето, което беше забелязал по-рано. Стигна до него и каза меко:

— Сара?

Момиченцето се обърна, вдигна глава и го погледна. Той се пресегна и хвана ръката му.

— Сара, трябва да дойдеш с мен.

— Кой си ти? — отвърна тя и издърпа ръката си.

— Хайде — настоя мъжът и отново я хвана.

— Къде е Джина?

— Много я боли главата. Щом се приберем вкъщи, ще я видиш.

— Този път я държеше здраво и бързо я задърпа към улицата.

Изведнъж до съзнанието му достигна женски глас откъм училището:

— Младежо... Спрете веднага! — крещеше жената от администрацията. — Пуснете веднага момичето.

— Пусни ме! — изпищя Сара и се опита да се отскубне. — Пусни ме!

За момент всички погледи се насочиха към тях. Гледаха ги втрещено, сякаш наблюдаваха падането на самолет. В следващия миг всичко се раздвижи. Висока жена достигна първа до мъжа и го сграбчи за рамото. С рязък тласък той я избута, като все още държеше Сара. От другата страна към него се насочи един учител. Картър го удари с юмрук в лицето и след това го свали на земята с рязък саблен удар. Тогава забеляза, че е изпуснал момичето, завъртя се и се огледа. Видя я. Заедно с другите деца се бяха скупчили уплашено в далечния край на игрището. За момент помисли дали да не се втурне към нея и да я изтегли, но с периферното си зрение забеляза, че към него тичат двама мъже в работно облекло, и осъзна, че няма да успее.

Затича се към приближилата се „Хонда“, скочи вътре и колата рязко потегли.

2.

Слънцето вече се скриваше зад отсрещната административна сграда. Ник Бароус отдалечи стола си от бюрото, протегна крака и се прозя. Абсолютно безсмислен ден, изпълнен с отегчителни рутинни дейности, няколко дребни кражби и безвредни заплахи. Беше изтощен от досадната монотонност.

Телефонът на бюрото му извъня. Придърпа стола си обратно и посочи телефона на секретарката си Мария Лозано. Обикновено се обаждаше сам, но сега имаше предчувствие кой звъни.

— Доктор Сандра Прайс — съобщи Мария и натисна бутона за изчакване. — Или иначе казано, доктор Настоятелност.

Господи, беше толкова упорита. Какво ли искаше? Отново да предъвкват събитията от Меса Бланка? Не бяха контактували от четири години и изведнъж за последните няколко седмици го беше затрупала с писма и факсове. Погледна към непрочетената купчина на ъгъла на бюрото. След това започнаха обажданията. Най-малко две или три на ден. Сякаш го преследваше.

— Кажи ѝ каквото искаш, само се отърви от нея. Кажи ѝ, че цяла седмица ще бъда на Западния бряг.

Спомни си, че едно време я харесваше, но толкова се беше наситил от случая „Хамък“, че щеше да му стигне за няколко живота, а не виждаше друга причина за обажданията.

Секретарката затвори телефона, той се приближи до бюрото ѝ и попита:

— Вече е почти пет часът, нали?

Мария кимна.

— Стига ми толкова за днес. Ти остани още половин час и след това можеш да си тръгваш. Ако доктор Прайс се обади пак, ѝ кажи, че е станала грешка, ще отсъствам не една седмица, а цял месец, не — цяла година.

Мария се изхили и подобри настроението на Пик. Не че беше толкова смешно, но бе добре човек да се посмее.

На вратата в коридора пишеше „Федерално бюро за разследване, поделение Тълса“ и при вида на табелата отново се засмя. Секретарка и четирима подчинени агенти, единият от които новобранец, и три години до пенсия — това беше равносметката. Заради онази незначителна операция тук свършваше кариерата му във ФБР. Тресна вратата зад гърба си и си повтори вълшебните думи:

— Дръж се, мой човек.

На една пресечка от офиса в „Бар и грил на Хейли“ собственикът и барман Франк Хейли постави на бара любимата напитка на Ник, преди още последният да беше успял да каже „Здрасти“. Двойно шотландско уиски, чисто. Никакви шардонета и прочие, благодаря.

Ник отпи половината и се поинтересува:

— Добър ли беше денят?

— Не се оплаквам.

— Ти си добър човек, Франк.

Погледна се в огледалото зад бара. Имаше сини кръгове под очите, костюмът му беше измачкан, вратовръзката му висеше накриво. Наведе се и отпи още една голяма глътка от питието си. Усети, че някой седна на стола до него и леко се извърна да види кой е. Въпреки изминалите четири години лесно позна жената до него. Санди Прайс. Все още изглеждаше страхотно — да, наистина я беше харесвал.

— Чаша бяло вино — каза тя на бармана, — шардоне. — След това се обърна към Ник: — Трудно е да те открие човек.

— Още по-трудно е да избяга от теб. Всъщност не е честно да казвам „избяга“. Просто бях сигурен, че ако те видя отново, всичко ще се върне.

Санди вдигна ръка извинително:

— Разбирам. Не бях сигурна дали да те потърся, но наистина трябва да говоря с теб.

— Явно нещо не ти е наред, иначе нямаше да си в Тълса.

— Тук съм, за да се срещна с един човек — след кратка пауза отговори тя на въпроса, който Ник не зададе. — С теб.

— Това все пак е някакво извинение. Тълса не е Вашингтон. Тук няма нищо ново и вълнуващо. Това го прави добро място за семеен живот. Поне така казват хората, но няма как да знам със сигурност, защото не съм женен. — Посочи заведението. — Очевидно и в Бюрото не съм напреднал. Всъщност кръчмата на Франк е едно от малкото

места, където ме уважават. С женитбата също нито съм изостанал, нито напреднал, просто се отказах. А ти как си? Ожени ли се за конгресмена?

— Не.

— А преподаването?

— То върви добре. „Уилям и Мери“ се справиха.

Пик ѝ се усмихна. Първата му усмивка за деня? Може би.

— Радвам се да го чуя, но не мисля, че си дошла тук, за да говорим за кариера и сватби. Извинявай, че не отговорях на обажданията ти.

В бара влезе дебел мъж, облечен в непромокаемо яке. Седна на бара до Санди и си поръча водка с тоник.

— Извинявай, приятел — му каза Ник, — с тази дама имаме личен разговор. Би ли се поотместил малко?

— Никъде не пише, че е запазено. Ще седя където си искам.

Ник се изправи и отиде до човека:

— Мърдай, казах!

— Чакай, Ник — се намеси барманът. През последните години често беше ставал свидетел на подобни изпълнения от страна на Ник Бароус. Обикновено завършваха с побой. Франк го харесваше и затова се опитваше да го предпази. — Не съм те виждал тук преди — обърна се към дебелия мъж, — но не ми харесваш. Махай се.

Барманът и Ник стояха един до друг и го гледаха заплашително.

— Добре — каза най-накрая дебелият и се запъти към вратата. — Не забравям такива мръсотии — измърмори на излизане.

— Извинявай — рече Ник и седна. — Та докъде бяхме стигнали, преди да влезе този задник?

— Може да ти прозвучи странно, но щом не можах по друг начин да се свържа с теб, реших да дойда.

— Поласкан съм, задето си сметнала, че си заслужавам разкарването.

— Недей. Имам нужда от помощта ти.

Толкова дълго се беше страхувал, че сега му бе трудно да излезе от черупката, в която се беше затворил.

— Добре — изрече най-накрая, — за какво става дума?

— Много съм притеснена. Нещо странно става с децата.

— За децата, за които си мисля, ли се тревожиш?

— За децата на Хамък — точно — отвърна тя. — Съжалявам, че се налага да ти припомням тези неща. Излезе прав, че ще прехвърлят цялата вина върху теб. Не беше честно.

— Ами това е начинът, по който Бюрото се справя с тези неща. Но давай по-нататък.

— Добре. Случи се следното: миналия месец две от тях са умрели, а останалите са изчезнали от домовете си. Спомняш ли си Джебедея и Мери, двете най-големи? Те са мъртвите. И двамата при нещастен случай. Единият при пожар, а другият от удавяне. Аз обаче не вярвам в това.

— Какво ти казаха от полицията?

— На мен ли? Нищо. Не съм нито роднина, нито полицай. Не желаят да говорят с мен.

— Но нали каза, че това се е случило преди един месец? Ти си уважаван учен в твоята област. Би трябвало да са говорили с теб.

— Но не са. Разбираш ли сега защо съм толкова разстроена? Единствено аз и асистентът ми забелязахме връзката. Направо е жалко.

— Какво се е случило с останалите деца? — попита Ник. Бузите му бяха зачервени и усещаше стягане в стомаха, което си мислеше, че беше забравил завинаги. Започваше да му пука.

— Изчезнали са. Избягали. Всичките. И това не е просто съвпадение.

— Такива неща се случват постоянно с хлапаците.

— Не и с тези. От експлозията насам постоянно поддържах връзка с тях. Не бяха много общителни, за разлика от хората около тях. Научих невероятно много неща за последиците от такъв вид травми. — Тя не можеше да скрие вълнението си. — Дълбоките, променящи съзнанието преживявания, крайното насилие, всичко това продължава да оказва влияние през целия живот на тези, които са го преживели. Децата на Хамък привидно се справяха добре. Изглеждат напълно нормални, но мисля, че това е само прикритие. Нещата, които имат значение за тях, са погребани дълбоко в съзнанието им и те не ги споделят с никого. Просто не мога да се откажа точно сега. Надявах се, че ще ми помогнеш да разбера какво се е случило с Мери и Джебедея и да намеря останалите.

— Това не е толкова просто. — За момент в гласа на Ник се прокрадна жалост, но след това тонът му стана чисто професионален.

— ФБР може да се намеси само ако децата са били прекарани насила през щатската граница или принудени да участват в извършването на федерално престъпление.

Преди да заговори, Санди го изгледа твърдо:

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че това не те интересува?

— Не, напротив, много ме интересува.

— Тогава покажи го, по дяволите! Опитвам се да спася човешки живот!

— Какво искаш да кажеш?

— Помниш ли Сара? Най-малкото от децата? Нямахте три години. Бях ти казала, че ще я осиновя, и го направих.

— Е, честито тогава.

Санди отпи дълбока глътка от виното си.

— Знаят, че е при мен, и искат да ми я отнемат.

Ник я изгледа и отново почувства безнадеждността, която го беше обзела тогава по време на обсадата. Санди продължи:

— Вече се опитаха да я отвлекат. Ако не ги хванем, ще опитат отново.

— Какво точно се случи?

— Една седмица след изчезването на децата ми се обадиха от училището на Сара. Жена от администрацията ми съобщи, че някакъв млад мъж бил там, за да прибере детето от училище. Носел някаква бележка, уж писана от мен. Не бях правила нищо такова. Мъжът видял, че администраторката се канела да провери дали това е вярно, сграбчил Сара и се опитал да избяга с нея. За щастие двама работници го прогонили.

— Господи!

Замълчаха. Измина една минута, която им се стори цял час. Санди се изправи.

— Трябва да поспя малко, Ник. Пътуването страшно ме измори. Ще се видим утре сутринта и пак ще поговорим.

Щом Санди излезе, Ник се обърна към Хейли и му направи знак за още едно питие. По-късно, когато стигна до дома си (както винаги нямаше представа колко късно), намери Санди пред входната врата. Ризата му беше изцапана с кръв, а по лицето му имаше синини. Ребрата го боляха от ритниците. Дебелият мъж го беше причакал отвън

и набързо го бе пребил. Ако Франк — барманът — не се беше втурнал с бейзболна бухалка навън, положението щеше да е много по-лошо. Ник се облегна с благодарност на Санди, отвори вратата, дотътри се до спалнята си, рухна върху леглото и припадна.

3.

Ник Бароус повдигна глава от възглавницата и огледа стаята. Щорите на прозореца бяха вдигнати (което се случваше много рядко) и стаята бе обляна в светлина. Седна в леглото и се огледа. Беше с дрехите си, само обувките му бяха свалени. Главата го болеше, сякаш цяло стадо диви коне трополяха вътре. Легна отново и болката поотслабна. Имаше откъслечни спомени за разговора със Санди Прайс в бара и за побоя по-късно. Цялото тяло го болеше, а кръвта в устата му имаше вкус на пръст. В този момент Санди се появи на вратата, в ръката си държеше чаша.

— Какво е това? — успя да попита Ник.

— Нарича се кафе — отвърна тя и влезе в стаята. — Ще ти помогне.

— Не искам да се събуждам. Искам да остана сам. Не мога да понасям да ми се смеят още в ранни зори.

Санди се изсмя:

— Почти обед е вече.

— Е?

— Няма да се отървеш така. Престани да се инатиш и се изправи.

Нещо в гласа ѝ го накара да пусне краката си на пода и да седне на ръба на леглото. Чувстваше се отвратително. Животът му беше отвратителен, но не му пукаше. Какво, по дяволите, правеше тази жена в апартамента му?

Главата му се заклати, но погледът беше вече достатъчно фокусиран, за да огледа стаята.

— Тук има нещо странно — измърмори.

— Може би защото е изчистено.

— Значи ти си моята чистачка и тъкмо си прекарала нощта с мен.

— Диванът не е лош, но спри да шикалкавиш. Трябва да дойдеш с мен в Чимайо. Намира се в Ню Мексико, близо до Санта Фе.

— Не мога, трябва да отида на работа.

— Наистина си много зле. Днес е събота.

— Къде каза, че искаш да отидеш?

— В Чимайо. Там живееше Джебедея. Предполага се, че там е и умрял. Не ме гледай с такъв празен поглед, Ник. Знам, че знаеш за кого говоря.

— Предполагам, да, но ти не ми разказа много за това.

— Затова искам да отида там, да разбера какво се е случило. Имам два самолетни билета за Албакърк. Там ще наемем кола. Самолетът излита в три без десет, така че се размърдай малко.

— На какво дължа честта да бъда твой придружител?

Санди започваше да губи търпение.

— Не е ли очевидно? Ти участваш в това от самото начало. — Тонът ѝ беше рязък. Остатъците от южняшкия акцент, придобит във Вашингтон най-вероятно, бяха изчезнали. — Необходим ми е мъж, който да ме придружава. Трябва ми човек, който да е добър в полицейската работа. Писнало ми е от полицаи грубияни, а подозирам, че шерифите в Ню Мексико се държат особено гадно със самотните жени.

— Това ми звучи като гонене на дивото.

— Моля те. Направи го заради мен. Важно е.

Ник престана да се противи, тя му подаде билета и продължи:

— Ако щеш, вярвай, но тук имам една стара приятелка, която е учителка. Обещах ѝ, че ще бъда у тях за обяд, и вече закъснявам. Да се срещнем на летището в два и половина, а?

Беше два и четирidesет и пет и тъкмо бяха направили последното повикване за полет 53 за Албакърк. Вече почти не вярваше, че Ник ще дойде. Забеляза още един човек, който се беше втурнал към входа. Служителите затвориха вратата и се насочиха към главния терминал, говореха си нещо и се смееха. Тя ги последва и затърси гишето за продажба на билети на „Америкън еърлайнс“. Мислеше си за дългия път, който беше изминала само за да обядва със специалистката по класическа литература, която беше живяла в дъното на коридора по време на студентските им години. Чудеше се какво да направи за децата сега, след като Ник я беше излъгал.

Забеляза гишето навреме.

— Кога е следващият полет за Вашингтон? — попита тя.

4.

Първите слънчеви лъчи, които се отразиха в сребърните води на залива, събудиха Ед Трейнър. Веднъж беше прочел, че Хемингуей казвал, че е роден с тънки клепахи и затова се будел рано. „Е — помисли си Ед, — може би аз също съм с такива.“ Във всеки случай сутрините бяха най-хубавото време от деня и ставането рано никога не му беше проблем. Тихо се измъкна от леглото, за да не събуди Марджи, и отиде в кабинета си да се облече. Винаги си приготвяше дрехите за другия ден, преди да си легне, разликата беше в това, че вече се бе пенсионирал от ФБР и вместо костюм си беше приготвил шорти, тениска и чифт маратонки. Яхтклубът, където държеше лодката си, беше само на километър и половина и тази сутрин, както повечето други, отиде дотам с велосипед.

В клуба имаше само един работник. Ед вдигна тънката лодка от Стойката и я пусна във водата. Отне му известно време да влезе в ритъм. Едва на около триста метра от брега усети, че краката и ръцете му се движат ритмично. Носът на лодката цепеше водата като перка на акула. Беше започнал да се занимава с гребане в „Уилямс“ и от завършването на това училище никога не бе преставал. През цялото следване в Юридическия факултет, а и след това във ФБР Ед гребеше всяка сутрин, с изключение на дните с лошо време и случаите, в които се налагаше да пътува. Вярваше, че това е идеалното упражнение и за сърцето, и за тонуса, и за гъвкавостта на тялото. Освен това беше и идеалната възможност за размисъл. За разлика от бягането с всичките други бегачи, коли, кучета и всякакъв друг шум, гребането, особено по това време на деня, даваше възможност за пълно усамотение.

През първата година от пенсионирането му, след като се преместиха с Марджи на остров Санибъл, гребането не му доставяше удоволствие. Само му даваше възможност да премисля отново и отново събитията, които бяха довели до напускането му. Наричаха го „пенсиониране“, но по-близо до истината щеше да бъде, ако добавяха и думата „принудително“. Нямаше начин. Медиите търсеха някой да плати за провала „Хамък“, който съвсем разбираемо бе настървил

Конгреса, и директорът на ФБР беше най-добрата изкупителна жертва. Обаче това не бе най-лошото. Така или иначе той щеше да се пенсионира след една-две години. Най-тежкия удар бе понесъл Ник Бароус. От перспективата да стане директор на ФБР след няколко години със скоростта на поразен от ракета самолет кариерата му се беше сринала до някаква службица, забутана в най-дълбоката провинция, в Тълса. Ед се беше опитал да го премести в някоя друга държавна агенция, АТО^[1] например, но без успех. Цялата вяра в справедливостта, която имаше, се бе изпарила. Въпреки че се беше опитал да използва някои свои връзки, всичко се оказа напразно. За правителството името на Ник беше като това на Хауърд Стърн за Комисията по далекосъобщенията и комуникациите. Тогава приятелството им беше свършило. Ед му се обади само веднъж и това бе всичко. Беше се опитвал да го накара да му дойде на гости, веднъж дори му изпрати и билет за туристическа обиколка, но Ник неизменно отговаряше, че е прекалено зает. Няма що, зает да се налива с алкохол. Можеше да го усети по гласа му. *Ако само го бях послушал*, си каза Ед за стотен път. Но това беше вече минало, а бъдещето на Ник бе неприветливото настояще и той, Ед Трейнър, беше отчасти, в по-голямата част, виновен за това.

На всичко отгоре директорското място беше заето от Лашанс! Всичкото това целуване задниците на сенатори и конгресмени бе дало резултат. И накрая Лашанс беше забутал Ник колкото е възможно по-надолу въпреки молбите на Ед. Чак пък такова понижение!

„Хайде — каза си, — това си го обмислял прекалено много пъти, хвани се за нещо друго.“

Ед засили темпото. Надяваше се гребането да отпъди нерадостните мисли. Продължи така още няколко минути. Тогава чу нещо и рязко вдигна глава. Беше една от тези ужасни състезателни моторници. Дълги и мощни, с двигатели, издаващи звук по-подходящ за палубата на самолетоносач. Досега не беше виждал такава толкова рано.

Намираще се на около половин миля и се насочваше право към него. Той пусна веслата и започна да маха. Вълните, предизвикани от дирята ѝ, можеха да обърнат лодката му. Размахваше ръце, но моторницата не променяше курса си, пореше мощно водата и разпръскваше вода високо зад себе си. Ед извади едното весло от

ключа му и започна да го размахва като махалото на гигантски метроном.

Моторницата зави на няколко градуса. „Чудесно — помисли си с облекчение, — видяха ме.“ Сега вече виждаше и хората на борда — млад мъж държеше руля, до него — още един и две деца. Намираха се на по-малко от двеста метра. Изведнъж отново завиха право към малката му гребна лодка. Започнаха да му махат и да се смеят. Ед взе да крещи, но единственото, което се чуваше, беше адският рев на моторницата. В следващия миг тя премина през него. Това беше всичко. Внезапно за Ед Трейнър дневната светлина се смени с пълен мрак.

[1] АТО — държавна служба (Бюро) за борба с престъпленията, свързани с алкохола, тютюневите изделия и огнестрелните оръжия. — Б.пр. ↑

5.

— Вижте какво, господин Стаг, според мен нещата са били доста зле. Вие какво мислите по въпроса?

Ник беше вдигнал краката си на бюрото и бе избутал стола дори по-назад от обикновено. В едната си ръка държеше телефонната слушалка, а с другата рисуваше самолет. Беше обядвал при Хейли (голяма грешка) и след половин сандвич и два двойни скоча бе почувствал нужда да си побъбри с някого. Най-доброто решение му се видя да се обади на стария си приятел в управлението на ФБР — Нелсън Стаг. Всъщност истинското му име беше Хирш (немската дума за елен^[1]). Семейството му беше емигрирало от Бавария и двамата с Ник бяха завършили академията на ФБР заедно. Понастоящем Нелсън беше заместник-директор на отдел „Политика“, добър приятел и единственият източник на вътрешна информация за управлението, с който Ник разполагаше.

— Тук нещата вървят на лошо, Бароус. Господин Лашанс, нашият любим директор, както винаги е голям темерут и много подъл. Едно време си мислех, че някой му е напъхал линия в задника, но сега вече знам, че е бил цял аршин. Ти добре ли се справяш?

— Няма начин да не се справиш в тези „централни райони“. Липсват всякакви предизвикателства. Как са Клаудия и децата?

— Разточителни и шумни. Повече първото обаче.

Мария, секретарката на Ник, отвори вратата. Направи му знак, че го чака разговор и на другата линия. Махна с ръка да я отпрати, но тя поклати твърдо глава, разговорът беше важен.

— Нелсън, изникнало е нещо спешно. Ще ти се обадя по-късно. Натисна святкащия бутон.

— Да?

— Ник, Марджи е. — Гласът на съпругата на Ед Трейнър заглъхна. В следващия момент избухна в ридания.

— Какво е станало, Марджи? Какво има?

След това се чу мъжки глас:

— Брус е, Ник.

Брус Трейнър беше най-големият син на Ед.
— Какво се е случило, Брус?
— Татко е мъртъв.
— О, не. Как така?
— Станала е катастрофа. Мама иска да говориш на погребението тук след три дни. Ще можеш ли?
— Разбира се, Брус. Ще бъда там.

[1] Игра на думи — на английски „stag“ означава „елен“. — Б.пр.

↑

6.

Шест души произнесоха реч на погребението на Ед Трейнър. Първи беше най-малкият му син, Рандал, второкурсник в Йейл. След него Бен Съмърс, стар приятел от колежа. Джени, дъщерята на Ед, и Брус, най-големият му син, бяха следващи. Човекът, който зае мястото на Ед — Фил Лашанс, — настоящият директор на ФБР, говори предпоследен. Хвалебствията му бяха надути, лишени от емоции и завъртени, типично за него. Ник гледаше затворения ковчег и си мислеше: „Явно наистина си мъртъв, стари приятелю, защото ако беше останала поне малка искрица живот у теб, знам, че точно сега щеше да излезеш и да удушиш този самодоволен, надут глупак.“

Дойде редът на Ник. Мина покрай опечаленото семейство на първата пейка в църквата. Децата седяха от двете страни на майката, държаха се за ръце. Постави листа с това, което си беше написал предишната нощ, на Стойката пред олтара. От един прозорец на централния кораб на църквата, точно под върха на купола, се лееше слънчева светлина. Ник огледа с присвити очи насъбралото се множество. Забеляза група стари приятели от агенцията, включително Нелсън Стаг и екипа, който беше работил с него в Меса Бланка. На втория ред зад семейството на починалия седеше бившият главен прокурор Клейтън Босуърт. Прякорът му във вестниците беше „Маратонец“ — от дълги години той беше единственият задържал се на този пост при управлението на две правителства. По пътеките между редовете сновяха мъже с черни очила и дискретни слушалки на ушите — хора от тайните служби. Дължеше се на присъствието на Големия Джим Ейвъри, вицепрезидента. Той седеше до Босуърт.

Ник изглади листа, но в следващия момент го сгъна отново и го прибра в джоба си. Това, което имаше да каже за Ед Трейнър, беше в сърцето му, а не на лист хартия.

— Запознах се с Ед Трейнър на дванадесети май хиляда деветстотин осемдесет и първа година в академията на ФБР. Той ми беше учител. Тогава ми чете конско евангелие за нещо толкова тъпо, което бях направил, че даже ми е неудобно да го споменавам днес.

Щом свърши обаче, постави ръка на рамото ми и ме заведе да пием по едно. Такъв си беше Ед, твърд, но състрадателен. Милееше за работата си, защото милееше за родината. Мислеше за хората, за всеки един от нас. Всеотдайността му беше истинска.

Ник излезе от църквата. Слънцето прежуряше, небето беше бледосиньо, нямаше нито едно облаче. Присви очи. Няколко човека от управлението му махнаха, но не му се говореше с тях. Прегърна семейството на Ед и тръгна надолу по улицата. Оглеждаше се за такси, което да го откара до хотела му. Тъкмо завиваше зад ъгъла, и от другата стана на улицата видя една жена, която махаше на приближаващото се такси. Беше Санди Прайс.

Какво ли правеше тук? Пресече тичешком.

— Вземате ли стопаджии? — попита.

— Не исках да ме виждаш тук — каза Санди и се качи в колата.

— Това „не“ ли означава?

— Все още съм ти ядосана.

— Едно питие и извинение ще помогнат ли поне малко?

— Самолетът ми излита след два часа — отвърна тя студено.

— Значи имаш предостатъчно време за питието. Виж, извинението може да отнеме повече.

— Е, прощаваш ли ми?

— Ако ти отговоря с „да“, ще ти стане ли по-леко?

— Да — отговори Ник и направи знак на бармана за още един коктейл „Манхатън“.

— Тогава не, не ти прощавам.

— Вие сте твърда жена, доктор Прайс — усмихна се той.

— Не, господин Бароус. Просто уплашена.

— Откъде си толкова сигурна, че тези младежи са опасни?

— Защото ги наблюдавам от четири години и те не проявяват нито един от симптомите на ранната травма. Хронична ярост, импулсивност, нощни кошмари, свръхактивност — всички тези типични характеристики просто липсват. Възможностите за приспособяване на деца, подложени на стрес, се изследват чрез един тест, разработен в университета на Минесота. Децата на Хамък показаха абсолютно нормални резултати. В момента се работи по един проект, наречен „Сборна епидемиологична зона...“.

— Звучи много завъртяно.

— Извинявай. Всъщност го наричаме СЕЗ. Както и да е, важното е, че посттравматичните симптоми, които очаквах да открия, просто липсват.

— Тоест?

— Невъзможно е. Мозъците на тези деца са били така промити и пре моделирани от Хамък, че въпреки смъртта си той все още ги контролира. Думата „опасни“ е просто слаба да разкрие техния потенциал.

— Коя дума би използвала тогава?

— Какво ще кажеш за „убийствен“?

— Сигурно се шегуваш.

— Съвсем не. Мисля, че те са убили Ед Трейнър.

— Това е лудост. Било е нещастен случай. Говорих с местната полиция. Сигурни са, че са били група тийнейджъри. Такива случаи е имало и преди. Интуицията ми подсказва, че са прави.

— Мислех, че агентите от ФБР се осланят на доказателства, не на предчувствия.

— Санди, тук грешиш. Ченгетата смятат, че ще заловят извършителите само за няколко дни. Тийнейджъри, но не децата на Хамък. В моторницата, която ударила Ед, са намерили три празни стека от бира. Сигурен съм, ще се окаже, че хлапаците са си пийнали и са искали да се позабавляват. Лодката е била голяма и мощна. Твърде мощна. Най-вероятно са изгубили контрол над управлението ѝ. Ед просто е имал лошия късмет да е на грешното място в грешното време.

Санди довърши коктейла си и се изправи:

— По-добре да тръгвам. Вече закъснявам. Благодаря ти за питието, Ник.

— Нека да те закарам.

— Няма нужда. Казах на таксито да ме изчака. До летището не е далеч.

— Ще те видя ли някога пак?

— Съмнявам се, Ник. Две глупави пътувания са твърде много дори за мен. Мислех, че ще ме разбереш и ще ми помогнеш, но... явно съм сгрешила.

На другата сутрин по пътя към летището на Форт Майърс Ник накара шофьора на таксито да спре до яхтклуба, където Ед държеше лодката си. Вече беше ходил там заедно с местния детектив, който

разследваше случая, когато пристигна преди два дни. Нямахме какво толкова да се види. Пластмасовата черупка се беше строшила като паднало от масата яйце. Няколко парчета липсваха, а останалите сини отломъци приличаха на екзотичен пъзел. Нещо накара Ник да поиска да я види отново. Все още беше покрита с платнен брезент. Ник го издърпа и огледа жалките остатъци. Детективът беше очертал контурите на лодката върху дъските на кея. След това се беше опитал да напасне парчетата в рамките на тебеширената линия. С много въображение човек можеше да познае, че някога това е било лодка. Най-голямата липсваща част беше централната — мястото, където беше седял Ед. Изглеждаше сякаш е била ударена точно по средата. Ник бавно обиколи отломките. Никой не беше видял какво точно се е случило. Моторницата — скоростна „Донзи“ — беше намерена на следващия ден, изоставена на петнайсетина километра по-надолу по брега. Оказа се, че предишната нощ е била обявена за открадната.

— Хлапаци — беше казал детективът на Ник. — В Нюарк крадат коли за забавление, а тук бързоходни лодки. В повечето случаи няма пострадали. Тъпи деца.

Ник погледна часовника си. Време беше да тръгва. Покри останките с платнището. „Деца... деца... деца...“ Думата кълтеше в съзнанието му. Вероятно детективът беше прав. Сигурно са били деца. Обърна се и тръгна към таксито.

7.

Единственото, за което Ник си мислеше по време на обратния полет, беше Ед и версията на Санди Прайс за смъртта му. Погледът му се замъгляваше, щом се опиташе да се разсее с вестниците и списанията, които беше купил. Накрая се предаде и до края на пътуването спа.

На следващата сутрин, събота, още със ставането си се обади в дома на Нелсън Стаг. Нелсън звучеше отпаднало:

— Надявам се, че е важно.

— Може и да е. Събудих ли те?

— Не, разбира се. Винаги ставам един час преди да иззвъни будилникът. Пестя батериите.

— Съжалявам.

— Не, не е вярно, но няма нищо. Така или иначе щях да ти се обадя по-късно, за да ти кажа, че речта ти беше страхотна. Наистина успя да уловиш това, което правеше Ед различен.

— Благодаря — отговори Ник. — Нелсън, можеш ли да ми свършиш една услуга?

— Не ми харесва тонът ти. Надявам се, че искаш на заем косачката ми.

— Не. Трябват ми материалите за случая „Хамък“. Най-вече всичко за децата.

— За какво?

— Ще ти кажа по-късно, след като ги прегледам.

— Амиии... — колебаеше се Нелсън. — Не знам. Този случай е като Чернобил. Никой не иска да се доближава до него.

— Хайде, Нел. Нямахте да те моля, ако не беше важно.

— Това е голяма работа, Ник, не мисля, че мога да го направя.

— Не мога да повярвам, че го чувам от теб.

— Ако ме хванат, ще ме изпратят по-далече и от твоята дупка — изпъшка Стаг след известно мълчание. Звучеше примирено.

— Това се казва приятел!

— Ще ги копирам в понеделник и ще ти ги изпратя. Ще ги получиш във вторник сутринта.

Във вторник Ник се обади на Мария да каже, че е болен от грип, направи си кафе и седна пред телевизора да гледа „Реджис и Кати Лий“, след това превключи на канала Си-СПАН^[1]. Чакаше да се позвъни на входната врата. Пакетът пристигна малко след единадесет. Вътре имаше набързо надраскана от Стаг бележка, която гласеше:

Едва успях да се докопам до тях. Сам съм ги ксерокопирал миналата нощ, след като всички си тръгнаха. Както ти казах, материалът все още е много опасен. Не забравяй, че Лашанс стана директор именно заради това и иска то никога повече да не излиза на бял свят. Смята въпроса за приключен и иска да си остане такъв. Каквото и да правиш, не допускай никой от Бюрото да разбере, че аз ти доставих материалите. Разбрахме се, нали? Никой!

Нелсън

Ник постави папката на бюрото си и започна да я прелиства. Вътре бяха и собствените му доклади, и пропуснатият срок за освобождаване на децата от убежището на Хамък. Останалите агенти, участвали в операцията, също бяха разпитвани, но тъй като никой не беше контактувал с Хамък колкото него, нямаше нищо изненадващо. Прилежно бяха прикрепени и ежедневните резюмета на материалите в пресата, особено тези на Фран Маркъм и Бърни Уилис, но нито техните, нито сензационните историйки в таблоидите или скучните очерци в сериозните вестници можеха да му кажат нещо ново. Много по-интригуващи бяха страниците с бележките на Санди Прайс и асистента ѝ. По време на операцията тя редовно го бе информирала, но някои детайли, които беше забравил или пропуснал, сега изскачаха от страниците. Защо не му беше показала тези бележки при посещението си в Тълса? Тогавя нямаше да му бъде толкова трудно да разбере, щеше да ѝ помогне да открие какво се е случило с Джебедея в Чимайо. Децата му бяха изглеждали толкова тихи и хрисими, но колкото повече четеше, толкова повече се засилваше чувството му, че е пропуснал нещо от изключителна важност. Започваше да разбира гледната точка

на Санди. Защо беше приел обясненията на местните полицаи за смъртта на Ед Трейнър просто ей така?

Господи, ако можеше да разбере истината за смъртта на стария си приятел. Почувства се почти радостен, изправи се и се насочи към бутилката „Джони Уокър“ в кухнята. Трябваше му нещо твърдо да подсили решението. Започна да отвинтва капачката, но след миг остави бутилката. Беше твърде рано за това.

До следобеда Ник беше прочел материалите внимателно и бе изписал дванадесет страници с бележки. Вдигна слушалката на телефона и се обади на началника си в Оклахома Сити — Кевин Хорнсби, шеф на югозападния район. Обясни му, че иска да си вземе няколко почивни дни по семейни причини.

— Разбира се, Ник — отговори Хорнсби. — Не помня откога не си излизал в отпуск.

— Благодаря. Ще се върна на работа след няколко дни.

По-късно същия следобед отиде в офиса си и успокои загрижената Мария. Каза ѝ, че се чувства много по-добре. Отговори на обажданията, които беше получил, и се срещна за петнадесет минути с един от младите наперени агенти във връзка с банков обир в Стилутър („Изглежда, си хванал един от извършителите. Попритисни го и той ще изпее останалите“).

Скоро след това си тръгна. Нямаше още пет. На излизане спря пред бюрото на Мария.

— Тръгвам.

— При Хейли ли? — намигна му тя. — Искам да кажа, в случай че изскочи нещо важно.

— Не. За Албакърк.

[1] Тв канал, който предава главно на политически теми. — Б.пр.

↑

8.

На летището в Албакърк Ник нае кола. Имаше много време за губене и вместо да тръгне по междущатската магистрала за Санта Фе, избра „Тюркоазеното шосе“ — път с две платна, който минаваше през пресечена пустинна местност, осеяна с пресъхнали дерета, и покрай няколко малки градчета, имащи вид на отдавна подминати от магистралата. До срещата му с детектив Ламар Т. Хътчинс имаше все още цял час, затова паркира колата на една пресечка от полицейския участък, отиде пеша до един бар по-надолу по улицата и си поръча порция чили. Заедно с яденето прелисти отново папката с материалите за децата и особено частта за Джебедея. Предишния ден я беше преглеждал няколко пъти, но имаше чувството, че нещо му убягва. Санди беше подлагала децата на множество психологически тестове, включително няколко, за които даже не бе чувал. Никъде обаче нямаше и намек за склонности към депресия или самоубийство у Джебедея. Разбира се, оттогава бяха изминали четири години и момчето със сигурност беше претърпяло много промени. Ник не изключваше нищо — от вземането на наркотици до бърнджискоковете.

Погледна часовника зад бара и разбра, че почти е закъснял. Преди да затвори папката, погледна още веднъж снимката на Джебедея. Сините тъжни очи на момчето напомняха за празния, втренчен поглед, характерен за ветераните от войните.

— Странно е, господин Бароус, че идвате при мен цял месец след смъртта на момчето. — Детектив Хътчинс носеше ботуши от змийска кожа, които блестяха като боята на чисто нова кола. Отпусна се на стола си и протегна крака. Ботушите почти опряха в стола на Ник.

— Бях извън страната, в Белгия. Научих, щом се върнах, обаче подробностите бяха, как да кажа... оскъдни.

— Вие сте чичо на Джери, така ли?

— На Джебедея. Точно така — излъга Ник.

— В Чимайо казваше, че името му е Джери. Двамата с местния шериф разследвахме случая.

— И какво открихте?

— Пожар, причинен от електрически уред. Явно момчето се е спънало в кабела и си е ударило главата. Бутнало е една газова лампа. Къщата беше стара, дървена. Суха като фас, забравен в джоба на старо сако. При пристигането на пожарната команда цялата къща вече била обхваната от пламъците.

— Нещо подозрително?

На върха на ботуша си Хътчинс забеляза някакво петно и внимателно го забърса с носна кърпа.

— Казах ви, че е било нещастен случай, господин Бароус. Тъжно е, когато умре някой толкова млад, но е било просто нещастен случай.

— Къде е погребан племенникът ми?

— Изглежда, не поддържате тесни връзки с роднините си. Тялото беше потърсено два дни по-късно — погледна към отворената папка на бюрото — от Мариан Рансъм, братовчедка. Предполагам, че я познавате.

Ник кимна и изчака детектива да продължи.

— Тя кремира тялото или по-скоро останките на следващия ден в „Мейтландс“, погребално бюро в Чимайо.

Хътчинс се наведе над бюрото си и написа нещо на един лист, сгъна го и го плъзна към Ник.

— Тъй като сте били толкова дълго в Белгия — каза Хътчинс с усмивката на човек, който знае всички карти на противника си, — ви написах адреса и телефонния номер на племенницата ви. Под тях има инструкции как да стигнете до мястото, където живееше племенникът ви. Желая ви приятен ден.

След това насочи вниманието си към ботушите. Ник излезе.

9.

От къщата, в която беше умрял Джебедея, бе останал само направеният от груби сиви камъни комин. Беше опрян на ската и приличаше на счупен пръст. Ако случайно нещо друго бе оцеляло в огъня, то за момента не се виждаше. Остатъците от къщата приличаха на купчина пепел в камина. Ник взе една пръчка и започна да ровичка в нея. Движеше се по контурите на къщата и от време на време опитваше пак. Направи пълна обиколка. Единственият резултат беше пушилка, приличаща на валма цигарен дим в претъпкана стая. Вече тръгваше към колата си, когато забеляза нещо, приличащо на следа, оставена от елен, която водеше нагоре по хълма зад къщата. Ясно се виждаше линията от изпотъпкана трева. Ник я проследи на известно разстояние, но тя внезапно свърши. На това място една туфа беше сплескана. Вгледа се в земята. Забеляза тъмна блестяща точка. Наведе се и я докосна. Помириса приетите си. Масло. Някой беше държал нещо тук. Най-вероятно мотоциклет. Продължи да изучава района и в едни треволяци откри картонче от кибрит. Пресегна се и го взе. Слънцето и дъждът бяха размили надписа, но Ник все пак успя да прочете: „Котелът — «горещият» бар в града.“ Адресът беше в Албакърк. Прибра картончето в джоба си и се качи в колата. Имаше още едно място, което трябваше да посети, преди да се върне в Тълса.

10.

Нямаше още четири следобед, но в бара вече седяха десетина постоянни клиенти, всичките мъже. Над входа с червени неонов лампи беше очертан голям котел, от който излизаха балончета пара. Предният прозорец беше със затъмнено, почти черно стъкло, така че посетителите да могат да виждат навън, но тези отвън можеха само от време на време да зърнат някоя призрачно осветена от лампите на тавана ръка или глава. Още преди да отвори вратата, Ник знаеше в какъв тип място влиза. Не че това имаше някакво значение.

Изчака очите му да се приспособят към сумрака, придърпа един от столовете до бара и си поръча двоен скоч, чист. Барманът посегна към бутилката „Джони Уокър“ — черен етикет, но в този момент Ник промени решението си и поръча джинджифилова бира. От хладкия, наситен като миризмата на смачкани цветя сладникав вкус на напитката го побиха тръпки, но той упорстваше. Все отнякъде трябваше да започне да се взема в ръце. През последните четири години единственият навик, който му остана, бе пиенето. Накрая то се бе превърнало едва ли не в смисъла на съществуването му. Въпреки че изискванията на работата в Тълса бяха минимални, той я вършеше просто за да минава времето, и ако не си наложеше да се промени, никога нямаше да се издигне, даже, напротив, можеше и нея да загуби. И в двата случая щеше да е позорен край.

Отпи още веднъж и попита бармана как може да намери собственика на заведението. Имаше ли кабинет тук? Щеше ли да дойде по-късно?

— Имаш късмет, мой човек. Ей там е — отговори барманът и посочи възрастен мъж, който седеше сам до една маса отзад. Ник отиде при него. Собственикът вдигна глава и го изгледа първоначално с любопитство, но щом видя служебната карта, попита притеснено:

— Нещо нередно ли има?

— Не — отвърна Ник, — няма проблем със заведението ти. — Огледа се. — Трябва ми определена информация. — Извади

моментална снимка на Джебедея и я плъзна през масата. — Познаваш ли този приятел? Снимката е отпреди няколко години.

Мъжът се размърда в стола си, вдигна снимката и се завъртя, за да я види на по-добра светлина. Още преди да я върне, поклати глава:

— Никога не съм го виждал. — След това извика бармана и му подаде снимката. — Стан, познаваш ли го този?

— Не. Виждал съм много хора, но този никога.

Ник ги изгледа за момент и попита:

— Някой от редовните клиенти да е престанал да идва през последния месец?

— Не, не мисля — отговори собственикът.

— Чакай малко — намеси се барманът. — Имаше един, Алън Стоун или Сторм. Не се е появявал напоследък. Преди идваше почти всяка вечер. Каза, че искал да продаде колата си. Един мой приятел се беше заинтересувал. Няколко пъти се опитах да се свържа с него по телефона, но той не отговори.

11.

„Здравейте. Аз съм Санди. В момента не съм си вкъщи, но можете да оставите съобщение след сигнала и ще ви се обадя възможно най-скоро. Ако сте клиент и искате да ме намерите, позвънете на 347–8713.“

„Санди, Ник е. Обаждам ти се от летището в Денвър. Току-що пристигнах от Албакърк. Бях там, за да поразуча за Джебедея, и имам нещо, което ще те заинтригува. Утре рано сутринта заминавам за Минеаполис. Искам да проуча как стоят нещата и с Мери. Ще отседна в хотел «Радисън» и ще опитам да ти се обадя оттам. Дочуване.“

Ник чакаше пред рецепцията на хотел „Радисън“. Погледна часовника си. Нямаше още десет сутринта. Туин Фолс, градчето, където бе живяла Мери, се намираше близо до канадската граница, а Минесота беше голям щат. Щеше да му отнеме цялата сутрин да стигне дотам с кола. Смяташе, че ако всичко премине гладко, ще успее да се върне в Минеаполис вечерта.

— Да? — каза служителят на рецепцията.

— Бароус. Първото ми име е Никълъс. Имам резервация за единична стая.

Служителят провери в компютъра и вдигна глава:

— Бароус. Никълъс. Името ви е тук, но има малък проблем, господине. Резервацията ви е отменена. Преди около час. За жалост в града ни се провежда конференция на тема софтуер и няма...

— Отменена? Трябва да е станала някаква грешка. Направих резервацията едва миналата нощ. Защо ще я отменям?

Ник усети, че някой го потупва по рамото, обърна се и видя жена с дълга светла коса.

— Санди! — възкликна.

— Получих съобщението ти, очевидно е — каза тя с усмивка. — Аз отмених резервацията ти. Реших, че може би е по-добре направо да

тръгнем за Туин Фолс и да прекараме нощта там и затова резервирах стаи. Пътуването ще е доста дълго. На всичко отгоре пътищата са лоши. Отиване и връщане ще отнеме най-малко девет часа.

— Но как дойде толкова...?

— Ти пътуваше на изток и изоставаше с времето, а аз на запад и избързвах. Освен това хванах ранен полет директно от Вашингтон. Хайде, ще говорим в колата.

Сградата на „Погребален дом Томпсън“, която се намираше на улица „Хейзъл“ в центъра на Туин Фолс, не се различаваше особено от съседните — бели стени, спретнатата морава, дървена ограда — освен дискретната табела на половината път между оградата и входната врата. Собственикът се държа сърдечно и с готовност се съгласи да потърси Мери Форбс в архива си.

— Питайте ме дали тялото е било кремирано — съобщи той на двамата си посетители, щом се върна с папката. — Да. Било е.

— Колко дни след откриването ѝ — поинтересува се Ник.

— Три.

— Нека позная кой е поискал кремацията. Братовчед ѝ, нали?

Собственикът се усмихна широко:

— Грешите, господин Бароус. Брат ѝ.

— Този ли беше? — попита Ник и му показва снимката на Джебедея.

Собственикът я взе, отиде до прозореца зад бюрото си и я разглежда известно време.

— Сега е по-голям, но определено е същият — отговори най-накрая.

12.

Бившият главен прокурор Клейтън Босуърт не обичаше програмата му да се обърква. През лятото сряда сутрин беше отделена за косене на моравата, която заобикаляше от три страни къщата му в джорджиански стил в Лийсбърг, щата Вирджиния, и за грижи за цветните му лехи. Въпреки че беше наел на пълно работно време персонал за поддръжка на къщата, който включваше готвачка, общ работник и иконом, Босуърт отказваше да наеме градинар, защото смяташе, че никой не може да се справи с това както трябва.

Тази сряда обаче трябваше да присъства сутринта на събрание на борда на директорите на корпорация „Комтрон“, чийто член беше. Като бивш главен прокурор той бе много търсена фигура за тази работа. Това му осигуряваше охотен живот, без да се напруга много, и му оставаше време да пише мемоарите си и да се отдава на своята страст — градинарството. От „Комтрон“ винаги изпращаха лимузина да го закара и след това да го върне от събранията (това специално беше извънредно събрание, на което щяха да гласуват някакво сливане), но продължи чак до два след обяд и колата го докара вкъщи почти в три и половина.

Щом стигна в спалнята си, Клейтън Босуърт бързо се преоблече. По навик остави дрехите, които беше съблякъл, направо на пода и облече работните, които използваше в градината. Жена му беше починала преди осем години, но освен че вечеряше сам, това не бе променило много начина му на живот. Беше на седемдесет и една години и с пет-шест килограма по-тежък от нормалното, което се дължеше на изключителните умения на готвачката му, но иначе бе все още силен, ходеше изправен и кожата му беше румена, така че изглеждаше с поне десет години по-млад.

Босуърт тръгна към градинарската барака в задния край на имението си. По пътя внимателно огледа моравата. Винаги проверяваше за дупки от къртици. Техните виещи се тунели под земята оставяха по моравата му издатини, които приличаха на белезите над

очите на боксерите. В този момент забеляза нещо. Спря, наведе се и внимателно измъкна голям плевел.

На големина бараката беше колкото малка всекидневна. Отвън беше обкована с дъски, боядисани в бяло, за да отиват на къщата. Покрай стените бяха подредени инструменти. Всеки си имаше точно определено място, от правите лопати и мотиките до греблата и малките лопатки. Направо блестяха, защото Клейтън Босуърт изискваше от общия работник да почиства всеки от тях веднага след като е бил използван. Някои от инструментите беше купил още в правния факултет, но те все още изглеждаха като нови. Мразеше да изхвърля каквото и да било. Отдаваше го на шотландския си произход. Не можеше да понася модерната култура „за еднократна употреба“. Винаги казваше на децата си: „Купи нещо добре направено, грижи се за него и ще видиш, че ще те надживее.“

Намръщи се. Гледаше към електрическата си косачка. Беше я купил преди повече от двадесет години и все още работеше идеално. Обикновен модел беше. Босуърт не можеше да понася гледката на мъже, качили се на ултрамодерни косачки с изражението на самодоволни деца. Общият работник остреше и смазваше резците ѝ на всеки две седмици. Този път глупакът я беше оставил обърната неправилно. Вместо да я избута напред без усилие, Босуърт бе принуден да се напруга да я издърпа навън. „Тъп идиот“ — промърмори задъхано. Удари я в рафта за саксиите, преди да я изкара. Наведе се да види да не се е повредила. Близо до предното ляво колело имаше драскотина. Малко боя щеше да оправи работата. Въпреки това щеше да каже едно-друго на работника за това как се правят някои неща. Със сигурност щеше да го направи, щом свършеше. Сега беше време да се залавя за работа. С дясната ръка хвана кордата на стартера, опря се с лявата на косачката и дръпна. Взривната вълна от експлозията, причинена от килограма семтекс^[1], прикрепен отдолу, строши всички стъкла в радиус двеста метра и образува на мястото на взрива кратер, в който можеше да се побере цяла лека кола. Ръката на Босуърт заедно с непокътнатата венчална халка беше намерена на другия ден в живия плет пред една голяма тухлена сграда на две пресечки оттам.

[1] Семтекс — вид пластичен експлозив. — Б.пр. ↑

13.

Ник и Санди седяха един до друг на два износени стола от изкуствена кожа в салона на ресторант „Стратосфера“ на летище Сейнт Пол в Минеаполис. През последните години мястото беше доста западнало и се бе превърнало в доста овехтял бар, претъпкан с уморени и отегчени пътници, които чакаха полетите си. Над бара беше монтиран телевизор с развален вертикален контрол и изключен звук, по който вървеше някаква сапунена опера, която никой не гледаше. Зад бара в една микровълнова печка се въртяха няколко хотдога, чиято годност вероятно беше изтекла още по времето на Рейгън. Пред Ник имаше полупразна чаша с джинджифилова бира. С втренчен поглед той наблюдаваше движението на балончетата в течността. Санди беше седнала до него и бавно въртеше столчето на чашата вино, сякаш навиваше часовник.

— Връщам се след минута — каза тя през рамо и стана от стола си.

— Добре — отвърна Ник, без да вдига глава.

Опитваше се да подреди мислите си. Всъщност се беше опитвал да направи това още от тръгването им от Туин Фолс. Какво, по дяволите, ставаше? Ако Джебедея и Мери са инсценирали смъртта си, защо им е било нужно това? Какво означаваше изчезването на останалите деца? Заедно ли бяха сега? Възможно ли е наистина да са отговорни за смъртта на Ед Трейнър? Колкото повече мислеше върху тези проблеми, толкова по-несигурен и объркан се чувстваше. „Проблемът Хамък“, както той го наричаше, веднъж вече го беше изкарвал извън релси. Защо трябваше отново да се замесва? Преди четири години беше отровил живота му и още му държеше влага.

Канеше се да направи знак на бармана за още една бира, но забеляза лицето на Том Брокау на екрана и лентата с надпис „извънредно съобщение“.

— Извинете — обърна се към бармана. — Бихте ли увеличили звука? Мисля, че се е случило нещо.

Барманът насочи дистанционното към телевизора и Ник чу Том Брокау да казва:

— ... и предишното ни съобщение се потвърди. Само бившият главен прокурор на Съединените щати Клейтън Босуърт е загинал от експлозията.

Появиха се кадри на Босуърт, свидетелстващ пред сенатска комисия.

— Домът му е силно повреден, също и други къщи в района. Очевидно експлозията е била много силна и полицията още не е дала официална информация за причината. Босуърт беше изтъкната и влиятелна фигура в две правителства, твърд, сериозен защитник на националните закони. Той имаше и приятели, и врагове. Той...

Санди седна на мястото си.

— Какво...?

— Чакай малко — измърмори Ник и вдигна ръка.

— ... Бомбата е избухнала преди четири часа следобед източно време. Сега да обобщим: Клейтън Босуърт, бившият главен прокурор, е бил убит от мощна експлозия в дома си в Лийсбърг, Вирджиния. Ако станат известни нови подробности, ще ги научите веднага. От Ню Йорк вие бяхте с Том Брокау и новините на Ен Би Си.

— Господи — промълви Санди. Сапунената опера вървеше отново.

— Не мога да повярвам.

— Как е станало? Кой го е направил? — попита тя.

— Не е известно.

В продължение на няколко секунди и двамата гледаха екрана на телевизора, без да забелязват сериала.

— Това беше твоят полет — каза Санди накрая.

— Какво?

— Току-що съобщиха твоя полет. Изход двадесет и седем. Започва качването.

— Ще го пропусна — отвърна Ник и се обърна към нея.

— Не те разбирам.

— И аз самият не съм съвсем наясно, но ще дойда с теб във Вашингтон. Трябва да се срещна с Фил Лашанс.

14.

По пътя от летището към града Ник се замисли. Последното му идване във Вашингтон беше преди две години, за да подпише документите за развода.

Щом го преместиха в Тълса, единствената му връзка с града остана съпругата му, Линда. Линда лобистката, единствената и най-добрата. Умна, привлекателна, настоятелна и все по-преуспяваща. В списъка на клиентите ѝ бяха кабелни оператори, производители на цигари, собственици на рудници, производители на дървен материал. Благодарение на тесните си връзки с някои от най-влиятелните членове на Конгреса тя постигаше чудеса за своите клиенти. По едно време във връзка с дърводобивната индустрия често пътуваше на северозапад и веднъж се бяха уговорили попътено да мине през Тълса, но както повечето неща в техния брак, това не стана.

Ако се изключи сватбата им, единственият случай, в който изпита пълно удовлетворение от тяхната връзка, беше денят, в който я напусна. Несвикнала да губи, макар и съпруг, от който нито имаше нужда, нито обичаше, Линда беше потресена. Щом обаче научи, че Ник няма намерение да иска пари или част от собствеността ѝ, шокът премина в усмивка. Все още помнеше думите ѝ: „Винаги си бил джентълмен, Никълъс. Двамата с теб сме като два красиви влака, тръгнали по едно и също време от гарата, но в различни посоки.“ „Да — беше отговорил (и все още съжеляваше за горчивината в гласа си тогава), — вярно е, но по-скоро става въпрос за влак и самолет. Ти тръгна нагоре, а аз надолу и все още падам.“

Ник се опомни и забеляза, че навлизат в Джорджтаун. Погледна Санди изненадано.

— Това не е пътят за „Хей Адаме“.

— Така е, но ти си единственият, който ми вярва за децата. И доколкото знам, заплатата няма да ти стигне и за килер в „Хей Адаме“, затова си помислих, че ще е по-добре да останеш у нас. Става ли?

Преди да успее да ѝ отговори, колата спря пред малка, симпатична тухлена къща, заобиколена от едната страна от алея, а от

другата с чемширен плет.

— Чудесна е, нали? — Беше забелязала възхитения поглед на Ник. — Въпросът, който вероятно ще ми зададеш, е как аз, обикновен учен, съм се сдобила с нея. Просто имах късмет, това е. Никога нямаше да успея, ако не беше пълна развалина. Не чак като „Животинската къща“, но близо. Продаваше се от една година. Двамата, Питър и аз, се скъсахме от работа, за да я поправим. Платих къщата, а щом се разделихме, получих и неговия дял от потенето. За спомен.

— Красива е.

— Благодаря. Ти ще спиш на горния етаж. Ще те заведе. Утре ще се срещнеш със Сара и бавачката ѝ Джина. Джина е като член на семейството. Преди да замина, ги оставих у сестрата на Джина в Бетесда.

— Кой е градинарят? — Ник надзърна през големия прозорец на всекидневната, който гледаше към задния двор.

— Още една от тайните ми. Изглежда, съм психолог с градинарски умения вместо със зелена кушетка.

— Онази малка колибка за какво е? — Посочи малка къщичка, боядисана в яркочервено.

— Никога не я наричай колибка в присъствието на Сара. Това е къщичката ѝ за игри. Тя е нейната радост и гордост. На практика по-голяма част от времето прекарва там. Сега готов ли си да се качим горе?

На следващата сутрин Ник слезе долу, но Санди вече беше излязла. Направи си чаша силно кафе и се обади в кабинета на Фил Лашанс. Секретарката му каза, че е невъзможно да се срещне с директора. През целия ден щял да бъде зает със спешно заседание.

— А утре? — поинтересува се Ник.

— Страхувам се, че не. Няма никакво свободно време.

В предвзетия ѝ глас Ник усети задоволството от отказа и извика цялото си самообладание, за да не тресне слушалката. Беше също като да се откажеш от леденостуден двоен скок.

След миг размисъл се обади на Нелсън Стаг. Той също беше на заседание, но след един час му се обади.

— Нел — каза Ник, — трябва ми още една услуга.

— Какво има този път, Ник?

— Трябва да се срещна с Лашанс, а тъпата му секретарка не ми записва среща. Имам нещо, което може да повлияе на разследването на смъртта на Босуърт. Спешно е. Можеш ли да ми уредиш срещата?

— Ох, човече, само не още спешни работи.

— Прочете ли нещата, които ми изпрати?

— Не! Едва ми стигна време да ги копирам — отвърна Стаг с изтънял глас. — Какво, по дяволите, си мислиш? Че това е хубава книга ли? Дикенс, а? Или Тъкъри?

— Ако го беше прочел, щеше да знаеш защо искам да се срещна с Лашанс.

— Виж какво, при нас всичко е с главата надолу заради смъртта на Босуърт. Особено Лашанс. Ако нямаш много, ама наистина много добра, направо желязна причина да го видиш...

— Имам. Заклевам ти се, човече.

— Добре — примири се Стаг най-накрая. — Ще направя каквото мога.

По-късно Стаг се обади и съобщи, че Лашанс ще му отдели десет минути в шест и половина на следващия ден. Звучеше отпаднало:

— Не си мисли, че ми беше лесно да ти уредя тази среща. Сега натискът върху Лашанс е невероятен. Само се надявам, че знаеш какво правиш.

Вече минаваше осем. Секретарката, с изражение сякаш е помирисала умрял плъх, най-накрая го въведе в кабинета на директора.

Фил Лашанс се изправи зад бюрото си и се здрависа с Ник.

— Търсих те на погребението на Ед Трейнър, но ти изчезна.

— Съжалявам, че сме се разминали — отговори на лицемерието с лицемерие Ник.

— Седни — каза Лашанс и с широк жест му посочи най-близкия стол.

Ник седна и огледа кабинета. До грамадното бюро имаше голямо американско знаме, а над него — гравирен, позлатен стик за голф, но беше очевидно, че снимките, покриващи по-голяма част от стените и всички маси, са най-важни за директора. Лашанс с президента, на риболов с директора на ЦРУ, здрависване с една дузина сенатори, получаване на награда. На ъгъла на бюрото имаше снимка на семейството му — съпруга и три деца. Ник се огледа за снимка на Ед Трейнър, но не намери.

— Не знам дали си чул, но поддържам тесни връзки с местната полиция във Флорида заради смъртта на Ед — започна Лашанс. — Убедени са, че са хванали хлапаците, които са я причинили. Все още не са направили самопризнания, но скоро и това ще стане. И двамата имат досиета заради кражби на автомобили, единият се е разминал на косъм от челен сблъсък с лодки миналата година. Ще се радвам да ги видя в затвора. Така... какво си намислил?

— Свързано е с децата, които Джошуа Хамък освободи преди експлозията.

Лашанс изглеждаше отвратен:

— Не ти ли бяха достатъчно неприятностите с този случай?

— Да, но попаднах на нещо, което ще те заинтересува. Не вярвам някой тук да е проверил какво е станало с тях по-нататък. Аз обаче го направих и мога да ти кажа, че са се случили някои доста странни неща.

След това Ник разказа всичко отначало: как Санди Прайс е открила, че всички деца, измъкнати от Меса Бланка, преди да избухне, са изчезнали през последния месец, две очевидно са инсценирали смъртта си; че връзките, които Хамък е имал в правителството, сега се използват от децата; как Ед Трейнър е бил първо заплашван, а след това е станал и първата жертва.

— А сега и Босуърт. Сам чух Хамък да го споменава. Децата са се погрижили за него. Доста ефектно, бих казал — Ник не може да се съдържи да не каже последното. Босуърт не беше от любимците му.

— Звучи доста измислено — отвърна Лашанс. — Как ти хрумна тази откачена идея?

— Заради това, което току-що ти разказах. Проверих всичко. Може да ти звучи налудничаво, но има смисъл.

— Не и за мен. Мисля, че прекара твърде дълго време в Оклахома. Трудно ми е да го повярвам, но мисля, че даже тази забутана службица ти идва твърде много. Можеше да направиш чудесна кариера, Ник, но явно вече си достигнал върха на възможностите си.

— Не ме интересува кариерата ми — отговори Ник. В него бушуваше прикрита ярост. — Дошъл съм тук да говоря за Трейнър и Босуърт и техните убийци. И кой ще бъде следващият, ако не намерим начин да ги спрем.

— Вероятно ще се докачиш, че разполагам с много повече информация от теб, но знам кой е убил Босуърт.

— Така ли? Кой?

— Ще го чуеш довечера по новините. Предполагам точно тогава ще пиеш третото или четвъртото си уиски, но тъкмо получихме комюнике от една терористична група, наричаща се „Оплодяващия полумесец“. Знаеш кои са, нали? Те поемат отговорността за смъртта на Босуърт. Използваха същото взривно вещество при опита за убийството на посланика ни в Кайро миналата година. Засега не виждам каква е връзката с Босуърт, но ще разнищим случая до дъно. Може да става въпрос за двамата членове на тази организация, които бяха осъдени през последната му година като главен прокурор.

— Разбирам. — Ник преживя миг на колебание, но Лашанс сигурно не грешеше. Трябваше да е така.

— Ник — продължи директорът. Беше го наблюдавал внимателно. — Нека ти предложи нещо, а? — Спря, но Ник не отговори. — Кариерата ти беше чудесна, обаче може би е време да се оттеглиш и да подредиш живота си. Защо не изчистиш праха от дипломата си и не започнеш нещо ново. — Направи нова пауза и продължи с повишен тон: — Този случай беше твоят „препъникамък“. Веднъж те окаля, а ти искаш отново да го направи. Аз обаче няма да позволя да направиш това и с ФБР! Разбираш ли? Ако не, набий си го в главата!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА
ТОЙ Е ОПАСЕН ЗА НАШАТА МИСИЯ

1.

— Надявам се, че имате голяма лодка — подметка дебелината продавачка зад щанда. Смехът ѝ приличаше на лаенето на малко кученце.

— Разбира се — отговори младата жена, — на нея може да се живее. Има голяма палуба и тента, която пази от слънцето. На родителите ми е.

— Невероятна е — включи се младият мъж до нея.

— Я виж ти! — възкликна продавачката и започна да маркира на касовия апарат камарата покупки, която младата двойка продължаваше да трупа на щанда. Засмя се и кръглото ѝ, зачервено лице се нагъна като носна кърпа. Повечето от клиентите ѝ спираха за цигари или бира. Обикновено голяма покупка означаваше да се развали двадесетдоларова банкнота. Не помнеше някой да е купувал толкова много.

Градчето беше Бийти, щата Невада. Магазинчето носеше същото име. Намираше се между Разклона на Скоти и кладенците Стоувпайп на междущатски път номер 95. На изток се простираха стотици километри скалиста пустош, изпъстрена с планински върхове. Градчето, което беше разположено в долината на река Амаргоса, на запад гледаше към Долината на смъртта и планинските вериги, които бележеха входа ѝ.

— Мисля, че това е всичко — усмихна се младата жена.

— Разбира се — отвърна продавачката и добави последния артикул. — Двеста осемдесет и един долара точно. Със сигурност ще можете да прекарате доста време на езерото.

— Ще дойдат и няколко приятели — добави мъжът.

— Надявам се, че имат добър апетит.

— О, да... И не само това — каза младата жена и сръга мъжа до нея. — Нали, Джери?

— Абсолютно — съгласи се Джебедея с кратък, гаден смях, сякаш това беше шега, която само те двамата знаят.

Продавачката ги изгледа остро. Странен начин да говориш за приятелите си.

Тъкмо изнасяха последния от десетината пакета с покупки и продавачката им подвикна:

— Надявам се, че ще си прекарате добре.

— Със сигурност — отговори мъжът и задържа вратата отворена, за да може Мери да мине. Пустинната жега веднага нахлу в магазина.

„Май скоро са се оженили — си помисли продавачката. — Едно е сигурно — нямат и идея как се пазарува. Да купят четиринадесет хляба. Представяш ли си само? Няма да изкарат и два дни.“

Продължи да ги наблюдава. Поставиха и последния пакет в лендровъра и се качиха. По колата имаше тънък слой прах, който се вдигна при потеглянето.

— Странно — измърмори продавачката. Езерото беше в обратната посока. Те тръгнаха към Долината на смъртта.

Малкият магазин постепенно изчезна от погледа им и Джебедая попита ядосано:

— Защо ме нарече Джери?

— Това беше името ти в Чимайо.

— Не го харесвам. Използвам го само когато се налага.

Мери се обърна, без да му отговори.

— Не го прави повече — добави той.

— Не ми казвай какво да правя — каза Мери, вперила поглед право напред.

До прохода Дейлайт не срещнаха никакви коли. Джебедая беше започнал да харесва кънтри музиката, Мери — също. Пуснаха касетка на Гарт Брукс. Тъй като рядко се караха, това подейства като примирие.

До кладенците Стоувпайп пътят беше асфалтиран. Там те завиха по стар миньорски път, който изчезна след няколко километра. Джебедая отпусна газта и плавно подкара колата по полегатите хълмове. И двамата с Мери се чувстваха особено добре в дните за пазаруване. Въпреки че всеки път го правеха от различни места и понякога се налагаше да изминават по триста километра, мисълта, че го правят за семейството, им доставяше удоволствие. Всичко вървеше

по плана. Разбира се, това, което ги сплотяваше, беше любовта към техния Месия, техния баща — Джошуа Хамък.

Накрая спряха пред огромна барака, направена от гофрирана алуминиева ламарина, която блестеше на слънчевата светлина. Беше поставена пред входа на стара сребърна мина. Джебедея натисна бутона на сензора, монтиран на сенника, и вратата се вдигна. Вкара колата вътре. В бараката имаше още шест автомобила. Всичките нови джипове и лендровъри. Врата водеше към вътрешността на мината. Спуснаха се по някакъв коридор на около тридесетина метра. След това Джебедея отвори тежка метална врата. И двамата примигваха от ярката флуоресцентна светлина.

Вътрешността на стаята беше бяла и от една от стените се набиваше на очи огромен плакат на Джошуа Хамък. Най-малките деца седяха с лице към стената и четяха Библията. Шестимата по-големи бяха заети с метене и миене на пода, работа в кухнята и търкане на банята. Изпълняваха задълженията си, без да си разменят и една излишна дума. Матю, само година по-малък от Мери, седеше до тезгяха в ъгъла и почистваше карбуратора на една от колите. Зад него имаше две врати, едната водеше към спалнята, а другата към кухнята. Разположението и обзавеждането на стаята копираха едно към едно това в Меса Бланка.

— Как мина? — поинтересува се Матю, без да вдига глава от работата си.

— Нормално — отвърна Мери. — Кой ще отговаря за храната тази седмица?

Матю погледна един закачен на стената лист и прочете на висок глас:

— Соломон, Марк и Рахил.

Тримата се изправиха и тръгнаха към вратата за гаража.

— Мъжът от Бюрото по земите и минното дело отново беше тук — съобщи Матю.

— В колко часа? — попита Джебедея.

— Малко след осем.

— Каза ли нещо?

— Искаше да види разрешителното и договора. Джебедея, не му ли ги показва миналия път?

Джебедея потърка брадичката си и седна.

— Показах ги. Това не ми харесва. Той видя ли някого от семейството.

— Не. Само мен. Може да е забравил, че си му ги показал.

— Ще ми се да вярвам, че е така. Трябва да бъдем много внимателни. Стриктно спазвайте правилата. Останалите могат да излизат навън само след залез-слънце. — Извади малък бележник от джоба на якето си и го отвори. — Мислех си за следващия. — Мери и Матю го наблюдаваха внимателно. Макар по-малките да се преструваха, че си вършат работата, Джебедая знаеше, че и те слушат.

— Ще променяш ли плана? — попита Матю.

— Да. Доктор Прайс се е свързала с агент Бароус. Той е започнал да души около местата, където сме били. Умен е. Може да бъде много опасен. Джошуа мислеше, че не е лош човек, просто заблуден. Нещата обаче се промениха. Ти какво мислиш, Мери?

— Той е опасен за нашата мисия.

— Матю?

— Съгласен съм. Бароус трябва да е следващият.

2.

Ник слезе по стълбите. В ръката си носеше куфар.

— Защо си тръгваш толкова бързо? — поинтересува се Санди.

Беше сутринта след злополучния разговор с Лашанс. Още щом се събуди, всеки детайл от грозната сцена изникна в съзнанието му и въобще не беше лесно да се освободи от това.

— Ако щещ, вярвай, но все още имам работа — отвърна ѝ рязко. — Трябва да се връщам.

— Хайде, Ник, днес е петък. Никой няма да те потърси до понеделник. Остани. Нали това трябваше да е един хубав уикенд.

— Таксито ми ще пристигне всеки момент.

— Не, няма. Чух, че се обади, и отмених поръчката.

— Ей, аз въобще ли нямам думата? — На лицето му се появи лека усмивка.

— Не, аз съм шефът.

— Добре, началство. Каква е програмата за днес?

— Чудесна разходка с кола, но не към летището.

— Тогава би трябвало да отменя полета си, но — погледна я в очите — предполагам, че си се погрижила и за това. Нали?

— Много си проникателен. — Тя се поколеба за миг. — Не ми се иска да го казвам, но ми хрумна, че причината за желанието да си тръгнеш, е, че в уединения бар на летището ще имаш възможността необезпокоявано да гаврътнеш няколко чисти уискита.

Ник се намръщи:

— Това беше удар под кръста. Знаеш, че приключих с това.

— Съжалявам, но не съзнаваш ли, че понякога нараняваме най-силно хората, на които държим? Съгласен ли си все пак да направим следната уговорка? Отложи заминаването за утре.

— Добре. Съгласен съм.

— Хайде тогава да излизаме. Знаем едно място в Анаполис, където готвят страхотно кейк от раци.

Ястието от раци беше дори по-вкусно от това, което Санди беше разказала.

— Някога опитвал ли си да приготвиш това? — попита тя, щом поръчката пристигна. — Все едно да правиш снежни топки от сух сняг. Тъкмо ги докараш на форма, и се разпадат.

Седяха на една от десетината маси, поставени по дължината на някогашен док, който започваше от стария мотел зад тях и свършваше над водата. Намираха се на края на залива Чесапийк и лекият бриз откъм морето ги охлаждаше, но слънцето вече се беше преместило и сянката на чадъра падаше повече на пода, отколкото на масата. Санди съжаляваше, че не си е взела сламената шапка. Преди да им поднесат десерта, тя каза на Ник, че ще отиде до колата да я вземе, но той изяви желание да го направи вместо нея.

— А после ще ми разкажеш повече за конгресмена от Делауеър, става ли? — От пристигането на Ник във Вашингтон предпазливо бяха заобикаляли темата за предишните си интимни връзки.

Санди се усмихна неопределено:

— Може би.

Ник се върна с шапката и се поинтересува дали тя би имала нещо против да говорят за бившето ѝ гадже.

— Не особено. Не се притеснявам и наполовина колкото ти предишната вечер, когато говореше за Линда.

— Тя е кучка. Беше, е и винаги ще бъде.

— Едно е сигурно поне, че Питър Хейс не е такъв — започна Санди. — Той е симпатичен, забавен, фантастично начетен, чудесна компания и наистина способен конгресмен. Със сигурност някой ден ще стане сенатор, а оттам ще стигне и по-нагоре. Само гледай.

— Ако го мислиш наистина, защо тогава той не е на моето място в момента?

Тя го погледна твърдо:

— Това е само половината от него, частта за пред хората. Иначе е сбърканик. Не, това е твърде силна дума. Той е непостоянен, абсолютно самовлюбен и не държи на думата си: като се започне от отговора на обикновено обаждане, та чак до това да не дойде на театрална постановка, за която ми е трябвал цял месец да намеря билети например. Е, имало е случаи, в които съм можела да разчитам на него, но повечето пъти — не. И това не беше заради напрегнатата му програма в Конгреса. Той просто си е такъв. Докарваше ме до

лудост, защото го... обичах. — Последните думи бяха едва прошепнати.

— Какво сме седнали да си говорим за тези смотаняци? — направи опит да разведри атмосферата Ник след малко. — Сладкишите ни се разтопиха, а и напитките ни свършиха.

— Хайде да поискаме сметката и да тръгваме тогава — предложи тя.

— Няма сметка.

— Какво искаш да кажеш?

— Всичко е оправено. Твоите шефски навици са заразни — усмихна се той. — Разликата е, че ти отменяш разни неща, а аз правя обратното. Това място е прекалено хубаво и ще бъде жалко да си тръгнем веднага, затова одеде, когато отидох за шапката ти, спрях на рецепцията и направих резервация за тази нощ.

— Много си смел.

— Резервирах две единични стаи с цял коридор между тях.

— Колко предвидливо, но нямам...

— Паста за зъби? За какво мислиш, че са денонощните магазини?

Същата нощ след вечеря двамата седяха на терасата и гледаха светлините на малките градчета от другата страна на залива, които премигваха като светулки. Нямаше повече разговори за бившата жена на Ник, конгресмена или Хамък и неговите деца. Следобедът първо минаха с колата покрай военноморската академия, а след това в продължение на няколко часа се разхождаха по брега, който продължаваше на юг от мотела, и сега, въпреки че беше още рано, се чувстваха щастливи и изморени. И двамата знаеха, че вече е време да поспят.

Ник я изпрати до стаята ѝ. За момент стояха безмълвни до вратата, след това той придърпа Санди към себе си и я прегърна. Без да я пуска, погледна в очите ѝ.

— Може ли да вляза? — попита меко.

Тя се поколеба и поклати глава:

— Бих искала... но...

— Права си. Разбирам.

Целунаха се отново, тя влезе в стаята и тихо затвори вратата след себе си.

На следващия ден Санди го закара на летище „Дълес“. На главния терминал Ник взе нещата си от багажника, отиде до нейната врата и се наведе.

— Чакай да паркирам някъде и ще те изпратя до изхода — предложи тя.

— Не, така ще е по-лесно. Не мисля, че ще мога да понеса сбогуване на изхода.

— Ник... а оттук нататък?

— Най-важното нещо е да те видя пак. Възможно най-скоро. — Наведе се и я целуна. — Искам обаче да знаеш и нещо друго, важно е. Няма да се откажа. Трябва да разберем какво е станало с децата. Няма да има вече лъжливи обещания като на летището в Тълса. Можеш да разчиташ на мен. Знам, че си права. Става нещо страшно. В управлението на ФБР има мощна компютърна система за издирване, до която имам достъп дори от Оклахома. Смятам да я използвам, а и да направя всичко, което е по силите ми. А Лашанс да върви по дяволите.

Стигна до вратите на терминала и се обърна да я погледне отново. Таксиметровият шофьор зад нея не отпуснаше клаксона, но не тя не му обърна внимание. Очите ѝ бяха приковани в Ник.

3.

Ник вкара ключа в ключалката на входната врата на дома си и избути с крак цяла камара вестници и рекламни брошури, които се разпръснаха по изтривалката като купчина изсъхнали листа. Погледна надолу и видя обикновените съобщения за дворни разпродажби и благотворителни църковни вечери. Навремето във Вашингтон единствените рекламни материали, които получаваше, бяха менюта за китайски ресторанти, което пък бе довело до появата на странните табели с надпис „Никакви менюта“ по повечето врати.

— Добре дошъл отново в Тълса — промърмори и отвори вратата.

— Извинете, господине.

Обърна се и видя две момиченца, едното малко по-голямо от другото. Носеха бейзболни униформи и дори един „военноморски тюлен“ имаше какво да научи от тях за промъкването в гръб на противника, си помисли Ник и се усмихна. Направо го бяха стреснали.

— Какво мога да направя за вас, млади госпожици?

И двете се обърнаха назад към улицата, където млада жена, вероятно майка им, седеше зад волана на един джип. Лицето ѝ беше скрито от шапка с увиснала периферия. Тя им махна окуражаващо.

— Събираме пари за малката лига на момичетата.

— Изключително достойна кауза. На какви позиции играете?

— Още се учим. Нямаме позиции.

— Кой ви е любимият играч?

И двете му се усмихнаха нервно, след това едното момиче му подаде малка, весело опакована със зелена хартия кутия с поръсени с пудра захар понички, които се виждаха под целофана.

— Искате ли да си купите понички?

— Много са хубави — изчурулика другото момиченце.

— Трябва да внимавам с килограмите — отговори Ник и посегна за портфейла си. — Колко струват?

— Пет долара кутията.

— Звучи добре. Ще купя две.

— Ами... Останаха ни малко — заговори момичето, което държеше кутията — и мисля, че трябва да дадем шанс и на други хора да си купят.

— Това е добра идея — съгласи се той и подаде парите.

— Благодарим ви много, господине — отвърнаха и двете едновременно и изтичаха към колата.

Тъкмо затваряше входната врата и видя, че колата потегля. „Сигурно са свършили в този квартал“, си помисли и влезе в затъмнената дневна. Хвърли сакото си на дивана, отиде до телефонния секретар и натисна бутона за прослушване.

— Имате двадесет и три съобщения — каза електронният глас.

— Благодаря ти, стари приятелю. Обзалагам се, че половината се опитват да ми пробутат някоя чудесна нова стока или абонамент за списание „Нюзуик“.

Натисна бутона за превъртане и остави само последните три съобщения. Ако имаше някое наистина важно, то щеше да е едно от тях.

— Съобщение номер двадесет, събота, девет и седемнадесет преди обяд — избръмча металният глас.

— Ник, къде си? — Беше секретарката му, Мария Лозано. — Кевин ти е страшно ядосан. Обади ми се веднага щом се прибереш. Носят се разни слухове. Наистина ли си ходил във Вашингтон и си се срещнал с Лашанс? Трябва да поговорим. Чао.

Ник натисна бутона отново. Още едно обаждане от Мария, но един час по-късно. Щеше да ѝ звънне веднага щом си налееше нещо за пиене. Хладилникът му напомни за стария начин на живот. Вътре имаше половин бутилка водка „Абсолют“ и два стека бира „Куърс“. „Благодаря на Бога, че има миксери“ — си помисли той и взе бутилка тоник. Тръгна обратно към телефонния секретар, за да прослуша и останалите съобщения, но на вратата се позвъни. Отиде и я отвори.

— Добре дошъл — поздрави Мария. Пресегна се и го целуна и по двете бузи. Мария беше нисичка, с блестяща черна коса, която се спускаше по раменете ѝ. Зад нея беше съпругът ѝ, Джо Рейвън, местен полицаи, когото беше срещнала две седмици след пристигането им с Ник в Тълса. Джо беше наполовина зуниец, наполовина ирландец и все още изглеждаше като смотаняка, който вероятно е бил в училище. Двамата последваха Ник в кухнята. Той им отвори по една бира и се

отпусна на стола. Общо взето, се чувстваше добре, не — чудесно. Санди се беше появила и изведнъж бе станала много важна за него. И за първи път от толкова време чувстваше, че прави нещо, което наистина си заслужава. Обаче беше уморен като куче. Пътуването, емоционалните преживявания. Тази нощ щеше да спи добре.

— Е, какво става? — попита след малко.

— Кевин те търсеше непрекъснато в петък. През цялото време му отговарях, че не си оставил номер за връзка, че си заминал някъде и така нататък. Той обаче продължи да настоява. Не помня вече колко пъти повтори, че е в разрез с правилата да не оставиш номер, на който да се свърже с теб.

Специален агент Кевин Хорнсби беше началникът на района на Ник и се намираше в Оклахома Сити. Праволинеен християнин с пет деца, все под десет години, той беше приличен човек, който вършеше всичко по правилата и постоянно се страхуваше.

— Разкажи ми и останалото, Мария.

— Разбрах, че Лашанс му се е обаждал три пъти.

— Да е жива и здрава секретарската клюкарска агенция. Значи добрият директор внезапно е започнал да се интересува от малкия ни офис в Тълса. Колко мило.

— Ник, имаш ли нещо против да си взема една? — Джо беше забелязал кутията с поничките.

— Заповядай.

Мария се пресегна и леко плесна съпруга си през ръката.

— Спри веднага, Джо. Обеща ми. Никакви междинни закуски.

— Само една, Мария — отговори той с най-милият си момчешки тон.

— Хайде сега. Казах не. — Обърна се към Ник. — Като малките деца е. Нахвърля се на всичко сладко.

— И ти не си губиш времето, щом видиш понички, скъпа.

— Значи Лашанс се е обаждал три пъти на Кевин. Мисля, че се сецам за какво.

— Нов началник ли ще си имам, Ник? — Мария се опита да се усмихне.

— Не. Ние сме като Бийвъс и Бътхед. Екип. Най-много да се наложи да си взема още почивни дни.

— Е, това е някакво облекчение — въздъхна тя.

— Скъпа, забрави ли за мача? — посочи Джо часовника си.

— Трябва да тръгваме, Ник. Обещах му, че ще го гледаме по телевизията, а с това шега не бива — засмя се тя.

— Вземи поничките, Джо. Тук само ще се развалят.

— Страхотно. Благодаря ти, Ник.

— Удоволствието е изцяло мое... и на малката лига на момичетата от голямата Тълса.

Един час по-късно телефонът иззвъня. На второто позвъняване Ник вдигна слушалката.

— Ало... ало... Кой е? Ало?

Изчака още десет секунди. Усещаше, че има някой от другата страна. „Ненормалници“, си помисли и затвори. Двадесет минути по-късно отново се позвъни. Този път Ник каза „ало“ само веднъж и изчака тридесет секунди. След това измърмори:

— Майната ти, смотаняк — и тресна слушалката.

Тъкмо свърши с преглеждането на пощата и се сети, че е забравил да каже на Мария за промяната в сутрешната му програма. Набра номера ѝ. Даваше свободно. Може би беше набрал грешен номер. Набра отново. Пак никой. Погледна часовника си. Мачът не беше свършил. Опита отново. След десет иззвънявания затвори. Въпреки липсата на разумна причина нещо го тревожеше. Можеше да са се отбили някъде, разбира се, но Ник чувстваше, че нещо не е наред. Облече самото си и излезе.

Мария и Джо живееха в малка фермерска къща на седем-осем километра от града. Ник спря пред входната врата и видя, че колата на Джо е паркирана отпред. Натисна звънеца. След това започна да думка по вратата. Нищо. Заобиколи отзад, откри, че единият от прозорците на кухнята е отворен, и влезе вътре. Освен гласа на телевизионния коментатор в къщата не се чуваше нито звук. Ник влезе във всекидневната. На дивана пред телевизора бяха проснати Мария и Джо. Дишането им беше неравномерно, устните им бяха посинели като на деца, които са стояли много време във водата. Втурна се към телефона и набра 911. Обърна се отново към двамата и видя, че кутията от поничките е почти празна. Взе двете останали и ги сложи в джоба си. Нетърпеливо зачака да пристигне колата на „Бърза помощ“.

4.

— Здравсти, Бев. Трябва да видя Кевин — каза Ник на секретарката на Кевин Хорнсби.

— И той иска да те види, Ник. Влизай направо.

Хорнсби говореше по телефона. Вдигна глава и му посочи един стол. Ник обаче беше твърде развълнуван, за да седне, и закрачи нервно между бюрото и прозореца.

— Погледни това — каза Ник и размаха един лист, сякаш беше печеливш лотариен билет. Плъзна го по бюрото.

— Трябваше да си тук още преди два часа — произнесе Хорнсби гневно.

— Съжалявам. Трябваше първо да мина през лабораторията, а и движението от Тълса дотук беше много натоварено. Ще разбереш всичко, ако прочетеш доклада.

— Не съм разпореждал да се правят никакви доклади — отвърна Хорнсби ядосано.

— Майната му на разпореждането, Кевин. Просто го погледни, за бога — настоя Ник разпалено.

— Какво е това?

— Анализ на едни понички, които купих от две деца, представящи се за членове на Малката лига.

— Не те разбирам.

— В тях е имало атропин, достатъчен да умори цяла рота. Секретарката ми Мария и съпругът ѝ ги опитаха първи. За щастие ги открих навреме. Сега са в „Метро Сентръл“ и ще се оправят. Обаче са били предназначени за мен. Децата на Хамък се опитаха да ме убият.

— Уха. Посмали малко. Не искам да говорим за понички. Имаш голям проблем, който няма нищо общо с някакви си понички.

— Какъв е големият проблем, Кевин? Сигурен съм, че в сравнение с този е направо джудже. В края на краищата става въпрос за вероятна конспирация за убийство на бивши държавни служители.

— Беше много глупаво да идеш при директора, Ник. Повярвай ми, той не бе възхитен от това.

— Голяма работа.

— Той препоръча и аз съм съгласен с него, да си вземеш отпуск. Платен, разбира се. Ще го наречем „по здравословни причини“.

— Нямам нужда от това.

— Тук няма място за спор. От този момент си временно отстранен от работа.

Ник го изгледа невярващо. Щеше да му е много лесно да излее всичкия гняв и недоволство, които беше насъбрал през годините, като гореща лава, която изгаря всичко, без да подбира. Проблемът обаче не бе в Хорнсби. Той беше просто пионка в ръцете на Лашанс. Дори бе добър човек със семейство, който просто искаше да си върши работата. Нищо нямаше да спечели, ако избухнеше сега. Всъщност осъзна, че с това порицание Лашанс даже му правеше услуга. Осигуряваше му цял месец свободно време да намери децата на Хамък.

— Знаеш ли, Кевин — пресегна се над бюрото и му подаде ръка.

— Може и да си прав. Напоследък доста се напрегнах. Мисля, че ми трябва време да обмисля цялата тази работа с Хамък.

— Това е вече друго, Ник. Директорът ще се зарадва, че виждаш нещата по този начин.

— Да. Наистина мисля, че известна почивка ще ми се отрази добре. Може би ще попътувам. Ще се срещна със старите приятели. Ще се отпусна. Точно от това имах нужда. Благодаря ти, Кевин.

С усмивка и бодра крачка Ник Бароус излезе от кабинета.

5.

На предната врата се позвъни точно в пет часа. Въпреки целия безпорядък в личния му живот конгресмен Питър Хейс се гордееше с точността си. Ако закъснееше за театър или изобщо не отидеше, то беше, защото така е решил, а не защото е забравил или е имал много работа. Кариерата му беше основният приоритет.

А тя процъфтяваше. През трите години след раздялата им Санди го беше срещала случайно на половин дузина приеми, въпреки че щом застанеха лице в лице, трудно намираха тема за разговор. Напоследък го бяха назначили в Комисията на вътрешните работи и беше започнал редовно да се появява по Си-СПАН и различни телевизионни дискусии. Това беше сигурен знак, че е изгряваща звезда.

Ник напусна Тълса и веднага се върна във Вашингтон и в спалнята за гости на Санди. Трудно беше да се каже кой от двамата е по-ядосан. Какво можеха да направят по-нататък? Имаше ли въобще „нататък“? Една вечер след неколкодневни размисли на Ник му беше хрумнала идея.

— Защо не поканиш Питър? Питър Хейс — предложи той.

— Защо? — беше попитала Санди.

— Няколко пъти си споменавала, че се справя много добре. Със сигурност има някаква власт. Мамка му, та аз дори видях по телевизията този глупак.

— Щом е глупак...

— Чакай малко. Искам да разбереш, че не съм очарован от идеята да се запозная с него, но може би той ще се окаже спасението ни. Трябва да накараме някои хора в правителството да разберат какво става всъщност. Той може да ни е от голяма полза. Във всеки случай на теб поне няма да ти откаже и ще се съгласи да се срещне с нас. Надявам се, че съм прав.

— Разбира се — беше отговорила тя и се бе свързала с Питър. И сега той стоеше пред входната врата.

— Здравсти, Питър. Влизай. — Санди го наблюдаваше как заоглежда всекидневната още с влизането си. Искаше да провери какво

се е променило от последното му идване. — Благодаря ти, че намина.

— За мен е удоволствие, Санди. — Стисна ръката ѝ и я целуна леко по бузата. — Но не мога да остана дълго.

— Знам. Балът „Гридирон“. Фракът ти е чудесен. Изглеждаш впечатляващо.

— И аз мисля така. Правен е по поръчка. Мисля, че често ще имам възможност да го нося.

— О, така ли? — повдигна тя вежди.

— Добре де. Взех го под наем, но наистина изглежда доста прилично, щом и аз самият го казвам.

Санди не беше на същото мнение. Правеше го прекалено широк. В някои отношения Питър бе почти физическата противоположност на Ник. Беше средно висок, набит и със светла кожа. Светлокестенявата му коса беше поизтъняла, но това не се забелязваше по телевизията и не пречеше на момчешкия му вид. Санди усети, че той все още разчита на него. Изглеждаше по-млад от Ник, чиито тъмни очи, напрегнатост и емоционални преживявания го състаряваха. Всъщност беше обратното.

— Сара вечеря в момента, но искам да се видите, преди да съм ти казала защо ти се обадох. Не трябваше да е тук, но така се получи. Ще говорим тихо. Споменах ти за приятеля ми Ник по телефона. От няколко дни е тук и след малко ще слезе. Какво ще пиеш?

— Газирана вода с много лед — каза Питър. — Сега разбрах какво се е променило в тази стая. Най-накрая си успяла да разглобиш полицата над камината. Красиво е.

— Е, помогнаха ми. Наех човек.

— Нещо претапицирала ли си? Онзи стол до камината?

— Винаги си имал набито око, Питър. — Отвори вратата към кухнята и каза на Сара: — Ела да кажеш здрасти на Питър, миличко.

— Само да си доям картофеното пюре. Джина много го обича и ще изяде и моето, ако дойда сега.

Тогавя Санди я хвана за ръка и я заведе в хола. Джина, която живееше с тях и се грижеше за момиченцето, оправя дългата си черна коса с ръка и ги последва. Санди я беше срещнала преди Меса Бланка. Тогавя Джина беше осемнадесетгодишна и работеше към една програма за защита на малтретирани деца. Самата тя с родители агресивни алкохолици, била подпомогната от тази програма. Беше

толкова умна и спокойна, имаше такъв усет, че скоро започна да помага на Санди и по други проекти.

— Хей, господин конгресмен, как сте? — поздрави тя Питър с хладна усмивка. Той ѝ кимна в отговор и се наведе да прегърне Сара с обиграните жестове на политик — топло, но не чак толкова.

Санди стоеше до него и предположи, че и той сигурно си мисли същото като нея. Пристигането на Сара беше сложило край на това, което те наричаха брак. На Питър му беше пределно ясно, че да има красива и представителна жена като Санди е голям плюс за всеки политик, но той не искаше тя да влачи и дете със себе си, и то най-вероятно ненормално, последиците от което можеха да се окажат неконтролируеми.

Сара и Джина се върнаха в кухнята, Санди затвори плътно вратата, пусна музика — Чет Бейкър — и увеличи звука.

— Преди Ник да е слязъл, искам да ти кажа нещо. Причината, заради която ти се обадох.

— Бих желал да ми се обаждаш по-често — прекъсна я той, седна на дивана, но преди това внимателно отметна полите на фрака настрани.

— Много съм уплашена.

— Какво е станало?

— Някой се опита да отвлече Сара. От училището ѝ. Всичко е било планирано предварително. Направо е чудо, че не успяха.

— Какво са направили?

— След малко ще научиш всичко. Важното е, че не успяха.

— Полицията какво каза?

— Разследват — отговори му тя ядосано. — Отказват да ми повярват, че знам кой го е направил.

Звукът от уредбата беше силен и никой от двамата не усети влизането на Ник.

— Подраних ли? — попита той.

— Не. Ела. Питър, това е Ник Бароус. Запознах се с него преди четири години. Той ръководеше операцията на ФБР в убежището на Хамък.

— Мисля, че си спомням за вас — отбеляза конгресменът.

— Очевидно помниш и какво се случи там — добави Санди.

— Експлозията ли? Разбира се. Ужасна работа. Толкова хора умряха безсмислено, но не съм се сещал за този случай оттогава.

— Това е проблемът. Никой не се е сещал.

— Защо е необходимо. Беше преди четири години. Вече е история.

— Не е — прекъсна го Санди. — Мисля, че ще разбереш защо. Ник ще ти разкаже цялата история.

— Въобще не исках да се замесвам в случая Хамък отново — започна Ник. — Беше последното нещо, което бих поискал да направя.

Говори в продължение на петнадесет минути. Накрая направи дълга пауза.

— Не е ли ясно? — завърши Ник. — Наистина се нуждаем от помощта ти.

— Абсолютно — подкрепи го Санди. — Повече не можем да продължим сами. Имаме нужда от теб.

— Какво общо имам аз с това? — възрази Питър.

— Всичко или нищо — отговори му Ник. — Зависи от теб. Взех си един месец отпуск от Бюрото, но...

— Бюрото, ФБР! Това е тяхна работа, не моя. На хората в моя щат не им пука какво се е случило преди четири години в другия край на страната.

— Ще започне да им пука — каза Ник. — Повтарям ти, децата на Хамък са отговорни за убийствата на Ед Трейнър и Клейтън Босуърт. Дори и мен се опитаха да убият.

— Съжалявам за това, но този култ няма нищо общо с моите избиратели в Делауеър.

— Грешиш, Питър — опита пак Санди. — От това, което ти казахме, не ти ли стана ясно, че тук ФБР са се издънили.

— Ами да, но...

— Нали мислиш скоро да се кандидатираш за сенатор?

— Вярно е, говорил съм вече за тази възможност с моите хора.

— Не е достатъчно да си конгресмен в Делауеър. Знаеш това. Искаш да си известен и извън твоя щат, както си вътре, нали? Така ще получиш повече пари за кампанията. Това ще ти направи такава реклама, за каквата даже и не си мечтал. Не става въпрос за местен въпрос, а за проблем от национален мащаб. И е свързан с деца. Като член на твоята комисия си в идеално положение и ти гарантирам, че

рейтингът ти ще скочи до небесата! Ще бъдеш експерт по проблем, който няма да загуби своята актуалност, нито ще се реши с пожелания. Не е ли това, което винаги си търсил?

Настъпи мълчание, което продължи сякаш минути. Най-после Питър се изправи. След още една пауза заяви:

— От това може да излезе нещо. — Изглежда последователно и двамата. — Наистина. Оставете ме да помисля няколко дни и ще ви се обадя. А сега — той погледна часовника си — тръгвам за „Гридирон“.

6.

Тълпата в „Кепитъл Хилтън“, събрала се за ежегодния бал „Гридирон“, беше в празнично настроение. Мъжете, всичките във фракове, се движеха по нерешителния начин, както стъпва човек, обул за първи път в живота си ролери. Питър Хейс нагласи яката и приглади полите на взетото под наем облекло. За щастие носеше точно четиридесети номер, така че фракът можеше да мине за негов собствен. До четирите стени на залата имаше барове. Той се насочи към един от тях и забеляза, че начело на дългата опашка пред него е Фил Лашанс. Извика го по име. Той се обърна, видя кой е и му махна с ръка.

— Ще ми вземеш ли един скоч със сода? Ще те чакам ей там — продължи Питър и посочи тихо ъгълче близо до входа на балната зала.

След малко Лашанс се появи с две питиета.

— Винаги готов да помогна на служителите на народа — каза и се чукна с Хейс.

— Агенцията, която управляваш, наистина предлага пълно обслужване, Фил. Повече няма да оспорвам бюджета ѝ — засмя се Питър. — Всичко наред ли е?

— Горедолу. Какво ще кажеш за отзивите в пресата във връзка с дерайлирания влак в Юта? Не ни отне много време да ги хванем.

— Хората ти свършиха първокласна работа. Знаеш ли, смятах да ти звънна за нещо, върху което екипът ми ме осведоми. Става въпрос за братството на Хамък.

— Какво по-точно? — попита Лашанс и отпи голяма глътка.

— Изглежда, оцелелите деца са изчезнали по едно и също...

— Хората ти са говорили с Ник Бароус, нали? — Вече не се усмихваше. — Той казал ли им е, че в момента е в отпуск по болест.

— Какво искаш да кажеш?

— Миналата седмица го освободих. Двамата с прекия му началник сме много загрижени за състоянието му напоследък. Случаят „Хамък“ му станал мания. Съсипа кариерата си, живота си и съжалявам, че трябва да го казвам, но и здравето си. Има проблеми с

алкохола. Обзалагам се, че им е казал, че децата са убили Ед Трейнър и Клейтън Босуърт... Нали?

— Може да е споменал, че има някакви подозрения...

— Той обикаля наляво-надясно и разказва на всички за някаква конспирация. Хлапаци убивали бивши високопоставени държавни служители. Стига бе! Трябва да му дадат да пише сценариите на „Досиетата Хикс“, за бога! Човекът има нужда от помощ. Ако се замесиш в това, Питър, значи направо си търсиш белята. Послушай ме, рейтингът ти ще спадне много бързо.

— Не ни спомена, че е в отпуск по болест.

— Разбира се, че не. Искаш ли да ти кажа още нещо за Ник Бароус? Помниш ли двамата репортери, които направиха кариера покрай трагедията „Хамък“?

— Бърни Уилис и...

— Фран Маркъм. Точно те. Голям хонорар за книгата, наградата „Пулицър“ и така нататък. Знаеш ли, проведохме вътрешно разследване. Как така двамата са получили вътрешна информация, с която само ние разполагахме? Е, не можахме да го докажем, но всичко сочеше към Бароус. При това той ръководеше операцията!

— Сигурен ли си...

— Господин вицепрезидент! — извика Лашанс при преминаването на заобиколения от охраната си Джим Айвъри. — Ще поговорим пак, Питър. Сега трябва да се видя с вицепрезидента — довърши и забърза към Айвъри.

Питър Хейс стоеше неподвижно с чаша в ръка. Към него се приближиха Роб Чапмън — помощник държавен секретар по европейските въпроси — и жена му. Започнаха неангажиращ разговор. Хейс беше толкова объркан от това, което му беше разказал Лашанс, та почти забрави, че миналата седмица беше на вечеря в къщата на семейство Чапмън в Чевеи Чейс. Бързо ги настигна, благодари им за наистина чудесната вечеря и се насочи към бара за още едно питие.

7.

Нощта беше безлунна, но това не ги разколеба да тръгнат на разходка към върха на стръмната клисура, намираща се на около две мили от мината. Вървяха с умерено темпо. Малките бяха най-отзад и всички носеха пръчки, на които да се подпират. Не използваха фенерчета и затова постоянно някой от тях се препъваше. По-малките падаха доста често, но никой не се оплака. Просто ставаха и продължаваха напред. Движеха се в колона по един. Джебедая беше начело, след него вървеше Мери, следвана от Матю. Никой не говореше, цареше пълна тишина. Целта на прехода беше да се придвижат възможно най-безшумно и незабелязано. Промъкването и издръжливостта бяха основни елементи от обучението и тренировките им. Упражняваха се всеки ден минимум по един час и дори и най-малките участваха в подготовката. Затова когато стигнаха до върха, никой не дишаше тежко.

Изведнъж Джебедая спря.

— Калев! — извика той и гласът му отекна страховито в нощната празнота.

— Да — обади се Калев от средата на колоната.

— Ела напред!

— Но защо, Джебедая?

— Казах ти да дойдеш, веднага.

— Нищо не съм направил — промълви уплашено момчето.

Матю отиде до него, хвана го грубо и го избута напред.

— Време е за изповед, Калев — извика Джебедая, сграбчи го за ризата и го изгледа изпитателно.

— Но какво е станало? — попита Калев разтреперано.

Джебедая извади от джоба си смачкан лист и го тикна в лицето му.

— Защо си написал това?

Мери светна с фенерче право в лицето на момчето. Той премигна с очи, заслепен от светлината, и заби поглед в земята.

— Това е писмо до майка ти, нали? — попита тя. — Сигурно ти липсва? Любовта на Джошуа вече не ти е достатъчна?

— Кога смяташе да пуснеш писмото? — поде на свой ред Матю. — Следващия път, като отидем в града да пазаруваме ли?

— Аз нямах намерение да изпращам писмото. Написах го просто защото... защото бях много самотен.

— Ако истински вярваш в Джошуа, никога не можеш да се почувстваш самотен — каза Мери. Държеше фенерчето право към лицето му и го заслепяваше.

— Щеше да пуснеш писмото, нали, Калев?

— Не, Джебедея, нямаше да го направя. Казвам ти истината.

— Ако беше успял да го изпратиш, щеше да издадеш местонахождението ни и да провалиш цялата ни мисия.

— Нали знаеш какво е наказанието за тези, които предават семейството ни, а, Калев?

— Не е честно! — извика момчето. Беше се разплакало. — Нищо лошо не съм направил.

Джебедея плесна с ръце и останалите от групата направиха полукръг около Калев.

— Тичай, Калев! — извика Джебедея.

— Да, Калев, тичай! — заповяда Мери.

— Длъжен си да бягаш! — додаде Матю.

По-малките започнаха да удрят Калев по краката с пръчките си. Всички заедно крещяха:

— Тичай, тичай, тичай!

Калев се обърна и започна да бяга. Останалите го последваха и продължаваха да викат: „Тичай, Калев, тичай, тичай!“

Той падна на земята, но преди да успее да се изправи, вече го бяха настигнали. Налагаха го ожесточено с пръчките си и не преставаха да повтарят: „Тичай, тичай, тичай!“ Удряха го по краката и по цялото тяло. Звукът от ударите отекваше в долината и приличаше на зловец поздрав от ада. Калев се опита да се защити и да каже нещо, но Мери го зашлеви през устата. Момчето се надигна и хукна. Знаеше, че трябва да им избяга, и затова тичаше с всички сили. Постоянно се препъваше и падаше. Всеки път, когато го настигнеха, децата го биеха ожесточено и безмилостно, с някакво яростно задоволство. Калев

отново и отново се изправяше и тръгваше несигурно, но преследвачите му го следваха неотлъчно.

— Защо не тичаш, Калев — крещяха те. — Трябва да тичаш!

Най-накрая той се строполи точно до ръба на стръмната клисура. Този път нямаше да може да им се измъкне.

— Моля ви — прошепна момчето. Устата му беше пълна с кръв. Всички се бяха вторачили в него. — Не ме... удрайте... повече. Аз наистина обичам Джошуа.

— Лъжеш! — изкрещя Джебедея.

— Ти обичаш само дявола! — допълни ядно Матю. — Той е твоят истински баща, а не Джошуа.

— Калев обича дявола! — подеха в един глас по-малките деца.

— Нека да му помогнем да намери баща си — каза Мери и като го мушна с тоягата си в корема, започна да го избутва все по-близо към ръба. Останалите се присъединиха към нея. Калев изгуби земята под краката си. Едвам успя да извика и падна в клисурата. Те останаха там за известно време. После Джебедея се обърна и тръгна към мината. Никой не проговори, но всички знаеха, че Джошуа е бил с тях и ги е подкрепял. Бяха направили точно това, което трябваше.

8.

Ник Бароус седеше в едно сепаре в ресторанта „Шанхайският дракон“. Четеше вестник, но от време на време поглеждаше към вратата, за да види дали Нелсън Стаг не е дошъл. Нелсън винаги закъсняваше. В началото не искаше да си уреди среща с Ник, но после се сети за този скътан ресторант в Китайския квартал и неохотно се съгласи да се видят там. Ресторантът много приличаше на онези места в криминалните филми, където шпионите се срещат, за да разменят информация. Разликата се състоеше в това, че този беше добре осветен и вместо чаши с вино по масите имаше купички за соев сос.

След около двадесет минути закъснение Нелсън влезе в ресторанта. Беше нисък и пълен, с кръгло и добродушно лице. Ходеше винаги много късо подстриган. Огледа внимателно посетителите в ресторанта и тръгна към масата на Ник.

— Радвам се да те видя — каза Ник и се усмихна. — Знам, че има за какво да се притесняваш, но все пак не съм Олдрич Еймс^[1].

Нелсън не се засмя на закачката и отвърна:

— Вероятно щеше да е по-безопасно да се срещна с него. Нямахме да си толкова изненадан, ако Лашанс ти беше началник и постоянно ти висеше на главата. Преследва ме даже и в сънищата ми. Освен това заяви пред всички, че ако разбере, че някой е говорил с теб по какъвто и да е повод, ще го изпрати да работи в Ном^[2]. Разбираш ли, Ном? В сравнение с това преназначението в Тълса щяло да ни изглежда като сладка мечта. Кълна ти се, че докато говореше, гледаше право към мен. Не знам какво толкова го е притеснило. Между другото, Ник, изглеждаш чудесно.

Ник се изненада, изправи се леко и несъзнателно глътна корема си.

— Станал съм нов човек. Спортувам всеки ден, сутрин тичам и спрях да пия. Наливам се само със сок от моркови и след малко даже ще си поръчам. Сега ще ти обясня защо те извиках. Стигнах до задънена улица с разследването си за децата на Хамък. Нужна ми е повече информация. Прегледах милиони пъти файловете, които ми

изпрати, но в тях има големи пропуски. Липсват страшно много данни. Сигурен съм в това, най-важната информация липсва.

— Ник, изпратих ти всичко, с което разполагаме в службата. Ако има още нещо, то Лашанс отдавна го е скрил някъде и следи зорко някой да не се добере до него.

— Вярвам ти. Той е способен на всичко — отвърна Ник и овладя гнева си. — Преди известно време си мислех, че с помощта на бившия приятел на Санди, Питър Хейс, ще задвижим нещата и ще се започне официално разследване. Той е конгресмен.

— А, знам го. Мистър „телевизионна звезда“. Всеки ден го гледам по Си-СПАН.

— Да, същият. Видяхме се с него и му разказахме всичко. Разбра, че може да извлече някаква политическа изгода, и обеща да задвижи нещата възможно най-бързо и да ни се обади. Но това беше преди повече от седмица, а той още не се е обадил.

Сервитьорът се приближи до тях и застана до масата им. Беше облечен в яркозелено сако на шарени петна. Десенът му приличаше на картина на Джаксън Полък.

— Предлагам да поръчваме — каза Нелсън. — Знам менюто наизуст и ако нямаш нищо против, аз ще поръчам и за двама ни.

Нелсън за момент забрави за Лашанс и за всичко останало и с глас, трепнещ от удоволствие и предчувствие за вкусната храна, каза на сервитьора:

— За начало ни донесете супа с пържени хлебчета. Ник, сигурен съм, че много ще ти хареса. Това е един страхотен шанхайски специалитет. За основно ястие искаме задушен фасул с пържено говеждо и костур с джинджифил. Съгласен ли си, Ник?

Бароус кимна.

— И да не забравите да ни донесете клечки за ядене — извика Нелсън след сервитьора.

— Искан да ти разкажа и друго — поде Ник. — Случи ми се нещо доста странно, след като се върнах от Тълса. На пръв поглед всичко ми изглеждаше много невинно. Откачалото въобще не можех да осъзная какво става.

Ник разказа на Нелсън всичко за децата от „Малката лига“ и за поничките.

— Можеш ли да повярваш? Децата на Хамък се опитаха да ме отровят.

— Не говориш сериозно, нали?

— Де да беше така. Поничките бяха пълни с атропин. За малко щяха да ме убият. Тези хлапацы си имат някакъв смахнат списък и всички от него трябва да умрат. Един Господ знае колко души има в списъка. Трябва да ги спрем, преди да са изпратили още някого на пътешествие в отвъдното.

Нелсън гледаше потресено и промълви:

— Това е ужасно.

— Най-после разбра какво се опитвам да ти кажа от толкова време — отвърна Ник и се усмихна замислено.

Сервитьорът се приближи. Носеше две бамбукови купички със супа. Двамата мъже прекъснаха разговора си. Нелсън гледаше нетърпеливо и лакомо, очите му светеха като на малко дете, видяло коледния си подарък.

— Сега ще ти покажа как трябва да се яде това — каза Нелсън. — Сложи парче от питката на лъжицата си. Потопи го в супата, изчакай да изстине малко и после вече може да ядеш. Ето така. Всичко е толкова вкусно, веднага ще забравиш за проблемите си.

Мъжете се умълчаха и започнаха да ядат. След като приключиха с храната, Ник се обади:

— Е, време е отново да се върнем в реалността. Има още нещо, което ме притеснява. Откъде намират пари тези хлапацы? С какво си купуват храна, а и експлозивите въобще не са евтини. Сигурно Хамък им е отворил сметка или нещо такова. Когато ги е пуснал от убежището им, е казал къде е направил влог. Ако разбере къде са парите, ще мога да проследя и децата.

— Звучи логично, но с нищо повече не мога да ти помогна. Спомняш си, че по време на операцията единствената ни цел беше да накараме Хамък да пусне колкото се може повече деца. Тогава не се интересувахме от финансовите въпроси на Хамък, нито пък къде влага парите си.

— Знаех си, че така ще ми отговориш.

— Попитай онези двамата, които написаха книга за Хамък?

— Двамата журналисти ли имаш предвид?

— Да. Те още тогава знаеха прекалено много неща и разполагаха с много подробна информация за всичко.

— Знаем, че бяха доста навътре в нещата, но за това има разумно обяснение. Отнякъде изтичаше информация. Така и не разбрах кой от хората ми пееше. След като приключи операцията, не исках да имам нищо общо със случая. Не четях никакви вестници, а и нямах и желание да прочета книгата им. Тези журналисти просто търсеха сензации — отвърна Ник отвратено.

— Така е. Носи им се лоша слава.

Настъпи кратко мълчание. Ник първи проговори:

— Бренда Роулинс.

Нелсън го погледна недоумяващо.

— Спомняш ли си Бренда Роулинс. Тя беше онази заблудена овчица, която намери утеха в Хамък и му прехвърли страшно много пари. Ако не се лъжа, бяха двадесет милиона долара. Може би родителите ѝ ще знаят какво е станало с парите.

— Възможно е. Мисля, че си заслужава да опиташ.

— Първо трябва да разбере къде живеят.

— Те имат голяма компания. Няма да е трудно да се свържеш с тях.

— Ще прегледам и книгата. Видях я някъде у Санди. Може и да има нещо споменато в нея.

Приключиха с десерта и Нелсън се изправи:

— Дръж ме в течение как вървят нещата. Ако искаш да говориш с мен, обаждай ми се вкъщи. Разбра ли ме, търси ме само у дома. Между другото храната беше страхотна, нали? Изчакай да минат пет минути след като изляза, и тогава си тръгни.

Нелсън се приготви да тръгва, наведе се и прошепна на Ник:

— Знаеш ли какво казват за добрите китайски ресторанти?

— Какво?

— Никога не поглеждай в кухнята — каза Нелсън и тръгна към вратата.

[1] Олдрич Еймс — американски агент от ЦРУ, продавал информация на руснаците и по-късно осъден на смърт. — Б.пр. ↑

[2] Ном — градче в Западна Аляска. Б.пр. ↑

9.

След обяда Ник се прибра и веднага отиде в кабинета на Санди. Там тя държеше всичките материали и изследвания за децата на Хамък. Той дръпна от секцията книгата „Злият Месия“. На корицата бяха написани имената на Фран Маркъм и Бърни Уилис. Ник реши, че това странно сътрудничество се дължи на факта, че и двамата са имали информация, която е била необходима на другия, което ги е принудило да работят заедно. Ник отвори книгата и видя, че това е четиринадесетото ѝ издание. Явно написването ѝ е било доста доходно и за двамата. Седна на дивана и я прелисти. Веднага откри мястото, където се споменаваше за Бренда Роулинс. Журналистите, изглежда, бяха посетили Кий Уест, където според книгата живееха родителите ѝ. Все пак предложението на Нелсън можеше да се окаже добро.

Ник пишеше нещо в тефтера си. Беше седнал в кабинета и чу, че Санди се прибира.

— Как мина обядът ти с Нелсън? — попита го Санди и остави торбите с покупките на масата.

— Радвам се, че се видяхме, но не може да ни помогне. Нелсън се кълнеше, че няма нищо повече. Каза, че ми е дал абсолютно всички документи по случая. Беше сто процента сигурен. Освен това се притесняваше през цялото време да не би някой да го види с мен.

— Лошо. Надявах се... Какво пишеш?

— Хрумна ми нещо. Спомняш ли си Бренда Роулинс? Онази, която беше прехвърлила на Хамък голяма сума пари.

— Обясни ми какво си намислил? — каза Санди. — Но докато още не съм забравила — уредих покани за приема в Канадското посолство утре. Ще бъде тъпо, но Питър може би ще е там. Искам да разбера защо не ни се обади.

— Няма да мога да отида — каза Ник и продължи да пише. — Утре ще ходя в Кий Уест. Искам да се срещна с Лиланд и Уенди Роулинс.

— Това са родителите на Бренда, нали?

— Да. Ако успея да разбера къде са били прехвърлени парите, на чие име е сметката и кой тегли от нея, мога да попадна на следите на децата. Нужни са им много пари, за да си купуват хляб, масло и... материали за бомби. Мисля, че харчат точно от тези пари. Навярно Хамък ги е прехвърлил в сметка на името на някого от тях преди експлозията.

— Може и да си прав. Трябва да проверим дали ще излезе нещо от това. Предполагам, че вече си запазил билети и за двама ни?

10.

Следващият следобед таксито на Ник и Санди спря пред голяма розова къща в Кий Уест. Една прислужница ги посрещна на вратата и ги въведе в къщата. В задния двор по цялата дължина на градината имаше веранда. Тя беше прекрасно място за почивка, осигуряваше добра сянка и спокойствие. В градината имаше басейн, а около него бяха засадени хибискуси.

Санди и Ник бяха застанали на верандата с гръб към къщата. Гледаха басейна и тропическите растения, които ограждаха градината. Чуха гласовете на Лиланд и Уенди Роулинс. Запознаха се и всички седнаха около една маса. В това време пристигна прислужницата, която буташе количка за чай. Ник и Санди я гледаха замислено, все едно че са на представление. Беше се възцарила неловка тишина. Всеки чакаше другия да заговори. Първа наруши мълчанието Уенди Роулинс. Думите ѝ бяха любезни, но звучаха някак изкуствено.

Семейство Роулинс бяха около седемдесетгодишни, но изглеждаха по-млади. Бяха стройни и в добра физическа форма.

— От доста дълго време не сме разговаряли с никого за случилото се — каза Лиланд, след като бяха сервирани сандвичите и чаят. — А и няма смисъл да си припомним миналото. Още не можем да изживеем този кошмар. Разказът ви за децата обаче ни заинтригува и затова решихме да се срещнем с вас. „Младите оцелели“ — така ги наричаха навсякъде. Тези думи ги карат да изглеждат толкова невинни, но всички знаем, че не е така.

— Двамата с доктор Прайс сме убедени, че трябва да ги открием, преди да се е случило още нещо лошо. Досега усилията ни са напразни.

— Ами ФБР?

— Те мислят, че сме побъркани и си съчиняваме някакви тъпи истории за детски заговори. Отхвърлиха предположенията ни още в самото начало. Ето защо сме тук и търсим помощ от вас.

Лиланд Роулинс кимна и им разказа как дъщеря им се е присъединила към сектата на Хамък. Тогава Бренда била

петокурсничка в Станфорд. Тя и нейните приятели щели да ходят на пътешествие с лодка по реката Сан Хуан. Вечерта отседнали да пренощуват в някакъв мотел в Блаф, щата Юта. След вечеря дъщеря им излязла да се поразходи и никога повече не се върнала. Два дни по-късно местната полиция я открила в новосформираната църква на Хамък в някаква голяма изоставена сграда във Флагстаф, Аризона. Тя отказала да разговаря с приятелите си и когато родителите ѝ пристигнали, се срещала няколко пъти с тях, и то винаги в присъствието на Хамък. Три години по-късно разбрали, че е бременна от него.

— Пътуването ни тогава до Аризона беше последният път, когато я видяхме жива. — Роулинг замълча, прокашля се и продължи: — Все още се чудим с какво я привлече Хамък. Откъде е разбрала за съществуването му? Защо се е подвела по лъжите му и набожните му измислици. Мислехме я за силно и независимо момиче и се гордеехме с нея, но явно сме пропуснали нещо. Може би не сме я разбирали напълно? Все още се питаме не сме ли отговорни за това, което се случи. Все пак мисля, че вината не е била в нас.

— Господин Роулинс, когато научихте, че Бренда е прехвърлила всичките си пари в сметката на Хамък, какво направихте? — попита Ник след кратко тягостно мълчание.

— Тя можеше да разполага с всичките си пари, след като навърши двадесет и една години. Не мисля, че тогава е осъзнавала колко е богата.

Той погледна жена си. Тя се беше загледала в земята.

— Счетоводителят ни се занимаваше със сметките ѝ и винаги ѝ е давал пари за всичко необходимо — продължи той. — Два месеца след срещата ни обаче тя ни позвъни и ни уведоми, че е говорила със счетоводителя да прехвърли всичките пари от сметката ѝ на името на Хамък. Съмнявам се, че Джошуа Хамък е имал и най-малка представа за каква сума става въпрос. Просто е бил голям късметлия. Опитвахме се да я спрем, но нищо не можехме да направим. Нямахме никакви правни основания. Освен това тя беше пълнолетна и можеше да прави с парите каквото си пожелае. С двамата ѝ по-големи братя не сме имали подобен проблем. Те също имаха банкови сметки на тяхно име. Винаги съм мислил, че още от ранни години човек трябва да се научи

да борави с пари, да си изгради навици и да има отговорно отношение към тях. С Бренда обаче не се получи. Беше грешка от наша страна.

Роулинс отново погледна съпругата си. Тя продължаваше да се взира надолу вцепенена. Мърдаше устните си и си говореше нещо. Санди се опита да долови думите ѝ, но не успя да чуе нищо.

— Господин Роулинс — попита тихо Ник, — знаете ли къде са били преведени парите?

— Първоначално са били прехвърлени в швейцарска банка, а оттам сигурно в някоя офшорна банка. Мисля, че на Бахамите. Но така и не успяхме да проследим трансфера.

— Моето малко момиченце — промълви Уенди Роулинс. — Моето малко момиченце.

Санди осъзна, че точно това е повтаряла одева.

Лиланд Роулинс хвана жена си за ръката.

— Още малко, скъпа.

Ник знаеше, че е ударил на камък, но изведнъж се сети за още нещо:

— Само още няколко въпроса, господин Роулинс. Обещавам, че няма да ви отнема повече от минута. — Ник се чувстваше зле, все едно е някой досаден амбулантен търговец.

— Моето малко момиченце — повтаряше Уенди. Съпругът ѝ я държеше за ръката.

— Случайно дъщеря ви да е имала и други банкови активи, освен тази сметка. Може би с по-малко пари?

— Да, имаше разплащателна сметка и кола на нейно име. От тази сметка теглеше пари, за да посреща дребните си разходи. — Роулинс млъкна рязко и се обърна към жена си, която продължаваше да повтаря все едно и също. — Уенди, скъпа, погледни ме.

Уенди Роулинс бавно вдигна глава. По бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Моето малко момиченце — пророни тя.

— Уенди, скъпа, нека да ти помогна да се качиш горе — отвърна съпругът ѝ и я прегърна, за да се изправи. — Бихте ли ни извинили за момент. След минута ще се върна.

— Чувствам се ужасно — каза Санди. — Мисля, че е време да си тръгваме.

— Добре, но трябва да попитам господин Роулинс едно последно нещо.

След няколко минути Лиланд Роулинс се върна на верандата и каза:

— Позволих си нетактичността и ви повиках такси.

— Благодаря — отвърна Пик и погледна часовника си. Самолетът беше в шест и половина. — Съжалявам много, че разстроихме госпожа Роулинс.

— Тя ще се оправи.

— Може ли само още един последен въпрос? Знаете ли случайно какво е станало с колата ѝ? Подарила ли я е на Хамък?

— Предполагам. Малко след като се присъедини към църквата му, счетоводителят ни уведоми, че застраховките ѝ са били спрени.

— Счетоводителят ви?

— Да, казва се Арнолд Проктър.

— Още ли работи за вас?

— Да. В Бостън е. — Таксито спря пред вратата. — Изчакайте за момент, ще ви дам телефонния му номер.

Вече излизаха и Пик попита Роулинс иска ли да го държи в течение за развоя на нещата.

— Да. Ще предупредя Проктър за вас. Не ми се ще да забърквам госпожа Роулинс. Нали ме разбирате?

Минаха с таксито през старата част на града. Ник гледаше къщите наоколо. Повечето бяха мрачни и неприветливи. Посещението го беше разстроило и гледката навън беше в унисон с настроението му. Излязоха на пътя за летището. Виждаше се океанът и Ник изведнъж се почувства малко по-добре.

— Радвам се, че си тръгнахме — каза той.

— Аз също. Беше толкова тъжно. Заслужаваше ли си да ги подложим на това?

— Не знам. Все пак се надявах да попаднем на някаква следа. Не можем да разберем къде са отишли двайсетте милиона. Швейцария? Бахамите? Та тези места са като черни дупки за пари. Но колата и разплащателната ѝ сметка може да не са толкова добре скрити. Когато се върнем, веднага ще отида при Арнолд Проктър.

11.

Гласът на Арнолд Проктър беше тънък и писклив и в речта му се долавяше силен новоанглийски акцент. Говореше сдържано и предпазливо. В думите му се усещаше увереността на човек, който в продължение на четиридесет години всеотдайно е работил за клиентите си. На възраст беше колкото семейство Роулинс. Като техен адвокат и счетоводител говореше вещо и убедено.

— Радвам се, че ме приехте, господин Проктър.

— Работата ми е да изпълнявам желанията на клиентите си, господин Бароус. Господин Роулинс ми заръча да ви окажа нужното съдействие и да предоставя цялата информация, която ви интересува.

— Той ми каза, че така и никога не сте успели да проследите парите, прехвърлени на Хамък.

— За съжаление. Заедно с моите служители в продължение на месеци се мъчехме да установим къде са отишли парите след трансфера. Пътувахме до Женева и Панама, но всичко беше на вятъра. В крайна сметка не открихме нищо. После наех една фирма, която се занимаваше с електронен трансфер на пари към офшорни сметки. Около една година фирмата се занимаваше с разследването, но откриха съвсем малко повече от нас. Хамък е бил доста хитър. Знае прекалено много за банките. Може и да са му помогнали. Хората от фирмата предполагаха, че сметката му се намира някъде в Източна Азия. Или в Индонезия, или в Сингапур.

— Бренда Роулинс прехвърляла ли е други по-малки суми на Хамък?

— Да. Прехвърли му разплащателната си сметка. В нея имаше няколко хиляди долара. Даде му и колата си.

— А знаете ли къде са отишли тези пари?

— Не си спомням. Тогава повече се притеснявахме за двадесетте милиона.

— Не искам да ви създавам притеснения, господин Проктър, но бихте ли проверили в документите си какво е станало с

разплащателната сметка и с колата. Тази информация може да се окаже много полезна.

— Ще накарам някой от хората ми да провери. Оставете адреса на електронната си поща на секретарката ми. Ще ви изпратя какво сме открили.

— Оценявам помощта ви.

— Как ви се стори госпожа Роулинс?

— Изглеждаше добре, в отлично здраве.

— Имах предвид друго. Как се държа...

Ник не знаеше как да отговори. В съзнанието му изплува неприятната сцена. Виждаше ясно сълзите на безвъзвратна загуба и безнадеждност на Уенди Роулинс и ясно чуваше думите ѝ „моето малко момиченце“.

— Мисля, че се справи добре — каза Ник и се запита можеше ли да отговори по друг начин.

— Лиланд и Уенди Роулинс са най-старите ми клиенти. Освен това сме и близки приятели. Никой не заслужава съдбата им. Това, което Хамък им причини, не може да се изрази с думи. — Проктър замълча за момент и продължи: — Ще погледна документите си, господин Бароус, възможно най-скоро и ще ви информирам какво съм открил.

От: APROCTOR@EARTHLINK.NET,
ВТОРНИК-4.05.1999 ГОДИНА, ЧАС: 01:55:16

ТЕМА НА писмото: Б. РОУЛИНС

До: Ник БАРОУС

АВТОМОБИЛЪТ МАРКА „ТОЙОТА-
ЛАНДКРУИЗЪР“, РЕГИСТРАЦИОНЕН НОМЕР F
2781076 Е БИЛ ПРЕХВЪРЛЕН НА ИМЕТО НА ДУЕЙН
ХАМЪК, ЛОНГ БИЙЧ, ЩАТА КАЛИФОРНИЯ. ВСИЧКИ
ПАРИЧНИ СРЕДСТВА НА Б. РОУЛИНС СА БИЛИ
ПРЕХВЪРЛЕНИ ПО ЕЛЕКТРОНЕН ПЪТ.
РАЗПЛАЩАТЕЛНА СМЕТКА № 5701312173 Е БИЛА
ПРЕХВЪРЛЕНА В БАНК ЪФ АМЕРИКА В СМЕТКА №
2453467389, с ТИТУЛЯР АВТОМИВКА „ХАМЪК —

ПОЧИСТИ И ОСВЕЖИ“, НАМИРАЩА СЕ В СЪЩИЯ
ГРАД.

НАДЯВАМ СЕ, ЧЕ ИНФОРМАЦИЯТА ЩЕ ВИ
БЪДЕ ПОЛЕЗНА.

АРНОЛД ПРОКТЪР

12.

Естър Блъм беше най-добрата приятелка на Санди от факултета. Сега бе професор по теология. Двете се бяха запознали на първия учебен ден. Свързваха ги много общи неща, като любовта към операта, клюките и студената водка. Това постави основите на едно добро приятелство. Един ден Естър успя да уговори Санди да ѝ отиде на гости във Вирджиния. Тогава доктор Прайс ѝ разказа, че двамата с Ник са любовници. Обясни ѝ, че настоящите проблеми с децата на Хамък ги бяха сблизили, че е било въпрос на време отношенията между тях да прераснат в нещо повече от обикновено приятелство. Освен това Санди сподели, че двамата винаги са се харесвали един друг. Тогава Естър ѝ отвърна:

— Искам да го видя. Вземи го с теб на вечеря. Трудно ми е да повярвам, че все още се намират неомъжени, красиви, хетеросексуални мъже, които са съвсем нормални и са на четиридесет и пет години. Това ми дава надежда, че и аз ще мога да си намеря някого. Със сигурност се нуждая от мъж.

Естър беше едра жена и винаги се усмихваше. Имаше черна коса, през която минаваха сиви кичури. Беше около четиридесетте и се обличаше натруфено и доста странно. Къщата ѝ се намираше на около четиридесет километра от Колумбия, близо до парка „Принц Уилямс“. В радиус от един километър около нея нямаше други къщи. В дома на Естър се усещаше страстта ѝ към антични предмети, малки статуетки и скулптури. Накъдето и да се обърнеше човек, се сблъскваше с някоя от многобройните ѝ колекции: солници във формата на различни животни, пепелници с рисунки на столиците на различните щати и все неща от този род.

След като се нахраниха добре, тримата разговаряха почти до един часа. Естър бе нощна птица и беше свикнала да стои до късно. Затова започна да търси видеокасета на филма „Двойна гаранция“. Искаше да го изгледат заедно.

— Изкарахме си страхотно, Ес, но утре е почивният ден на Джина и трябва да ставам рано. Време е да си тръгваме.

— Какво ще кажеш тогава да гледаме „Пробивът на Милдред“. Той е по-хубав от „Двойна гаранция“.

После в продължение на още петнадесет минути бяха принудени да ѝ обясняват, че не им се играе монополи и скрабъл. След дълги преговори Ник и Санди се добраха до вратата и си тръгнаха.

— Тя е невероятна! — каза Ник.

— Наистина — отвърна Санди и се прозя. — Много ми се иска да си намери мъж. Толкова е умна и обичлива.

— Ще трябва да изхвърли някоя от колекциите си, за да му намери място — отвърна Ник и се засмя.

Караха по тесен път, заобиколен от двете страни с дървета. Беше валяло и шосето блестеше. Пътят бе пуст и едва ли щяха да срещнат друга кола, докато стигнат до отбивката на около три километра по-надолу.

— Хрумна ми една идея — каза Санди. — Утре ще заведем Сара...

— Чакай малко — извика Ник и натисна спирачките.

На десет метра пред тях малко извън пътя беше се извъртяла кола. Някакъв човек лежеше на платното. Ник намали и видя, че беше мъж. Едно момче изскочи от мястото, където се беше обърнала колата, и извика:

— Помогнете ми, моля ви. Нуждаем се от помощ. Баща ми е тежко ранен.

— Изчакай малко — отвърна Ник, откопча колана си и се приготви да излезе.

Започна да отваря вратата, но Санди извика:

— Спри, Ник! Не излизай! Това е Сет.

Той вдигна очи и погледна момчето. То беше на пет метра от тях и държеше насочен пистолет. Сет стреля. Последва силен трясък и предното стъкло се счупи.

— Залегни — извика Ник и натисна съединителя. Опитваше се да даде на заден. Момчето продължи да стреля. Единият от куршумите счупи фара на колата. Ник успя да обърне колата и потегли бързо обратно към къщата на Естър.

— Ще повикаш ли полиция, когато стигнем у Естър? — попита Санди.

— Не. Докато пристигнат ченгетата, от децата няма да е останала и следа. Трябва да се приберем бързо, за да видим как са Сара и Джина.

Ник караше по пустия път. Беше видял на картата, че наблизко трябва да има малък град. Може би оттам щеше да успее да намери пътя към магистралата. Градът трябваше да е близо. Пътят беше прав. Ник погледна километража. Караше с осемдесет километра в час. Натисна газта. Пътят леко изви надясно, после пак продължи направо.

— Ник, каква е тази светлина? Там отдясно.

Ник се вторачи през счупеното стъкло и видя два лъча светлина през дърветата.

— Дръж се здраво — извика той.

От гората се задаваше камион. Появи се и един лендровър, който им отреза пътя назад. Ник завъртя рязко волана наляво и подкара колата през гората. За малко да се преобърнат. Някакво дърво се заби в огледалото и го счупи. Колата продължи напред, като се блъскаше в дърветата. Разнасяше се оглушителен шум. Караха известно време през гората и после отново излязоха на пътя. Успяха да се измъкнат от засадата. Колата хвърчеше бързо по тесния път.

— Зад нас ли са?

— Не мога да ти кажа... О, господи. След нас са — извика Санди.

— Не мога да карам по-бързо.

— Изглежда, че... Те се връщат. Отказаха се да ни преследват.

— Почакай малко. Какво е това пред нас? — той здраво стисна волана.

— Всичко е наред, Ник. Това са светлините на града. Всичко вече е наред. Те си тръгнаха. Оставиха ни на мира.

Ник се върна на мястото заедно с двама полицаи от полицията в Мериланд на другия ден. Огледаха пътя и от двете страни на мястото, където ги бяха нападнали. Не намериха никакви следи от колата и камиона. Видяха няколко изпочупени клона, но това беше всичко. Полицаяте го питаха ще подаде ли официална жалба, но той отказа. Същия следобед си купи още един пистолет. Смяташе от днес нататък да носи служебното си оръжие постоянно.

13.

Ник можеше да се качи по стълбището даже и със завързани очи. Знаеше добре, че четвъртото стъпало е разклатено, че седмото издава много специфичен стържещ шум, а последното така силно скърцаше, че той винаги го прескачаше. Обикновено ходеше в стаята на Санди след полунощ. Преди това винаги проверяваше дали Сара и Джина са заспали. Беше застанал пред стаята си и се заслушваше. По принцип Сара спеше дълбоко и не се будеше нощем. Нямаше опасност посред нощ да се събуди и да притича в спалнята на Санди. Джина пък обожаваше телевизията и всяка вечер гледаше предаването на Тед Копъл в стаята си. Веднага след него си лягаше.

Ник влезе в спалнята на Санди, без да почука. Тя се беше облегла на една голяма възглавница и четеше в леглото. Косата ѝ блестеше като сребро на светлината.

— Знаеш ли — каза Ник и я целуна, — ти си единственият човек, който, докато чете научна статия по психиатрия, изглежда секси.

— Скъпи, не е нужно да ми правиш комплименти, за да се вмъкнеш в леглото ми.

— Не ти правя комплименти, наистина го мисля — отвърна той и отново я целуна. — Още не мога да разбера какво харесвам най-много в теб — кожата, очите ти или начина, по който ухаеш... Всъщност харесвам те цялата.

— Моят нощен посетител успя ли да се промъкне безшумно?

— Придвижих се учудващо тихо, докторе. Качвах се по стълбите внимателно като балетист.

Санди се разсмя.

— Какво ти е толкова смешно?

— Представих си те облечен в трико да правиш пируети, докато се качваш по стълбите — отвърна Санди и се сгуши в него.

Ник я прегърна и я придърпа към себе си.

— Много те харесвам, когато не си се навлякла с пижамата.

— За сметка на това сега пък ти си с пижама.

— Бързо ще се справим с този проблем.

— Така е по-добре — каза Санди и нежно прокара върха на езика си по ухото му.

— Казвал ли съм ти, че те обичам.

— Да. Но ми харесва да го повтаряш.

Ник легна върху нея и я погледна:

— Обичам те, Санди.

Санди изпъна чаршафите и постави на леглото табла с шоколадови сладки и ментов чай. Настани се в леглото и каза:

— Опитай сладките, но внимавай с трохите.

— Обещавам, че ще съм изключително внимателен с трохите.

Санди се усмихна:

— Скъпи, ще навия часовника за пет.

— Навий го за пет и половина — примоли се Ник.

— Късно е. Сара се събужда някъде тогава. Но понеже съм щедра и добра, ще го наглася за пет и петнадесет.

— О, благодаря — отвърна Ник раздразнено. — Знаеш ли, Санди, все някой ден ще трябва да кажем на Сара за нас двамата. Тя сама разбира, че между нас има нещо повече от приятелство.

— Не е настъпил подходящият момент, скъпи. Ще ѝ кажа веднага след като цялата тази история приключи.

— Значи няма да е много скоро.

— Информацията, която счетоводителя на Роулинс даде, не ти ли помогна?

— Не можах да открия много неща. Разплащателната сметка на Рут е била закрыта два месеца след трансфера на парите. Колата е била продадена и не можах да разбера на кого.

— Ами Линда?

— Какво се опитваш да направиш, Санди — попита Ник и се засмя. — Да не искаш да ме натикаш отново в обятията ѝ?

— Беше ми казал, че познава всички важни клечки в този град. Може да ни помогне.

— Няма. Тя ще ни помогне толкова, колкото и бившият ти приятел.

— Нали винаги ми повтаряш, че човек трябва да пробва всички възможности.

— Вече я търсих два пъти по телефона, но сигурно в списъка ѝ за срещи съм най-последен. Утре пак ще пробвам да се свържа с нея.

— Разбирам, че не искаш да се срещаш с нея, Ник. Но положението е сериозно. Струва си да опитаме.

— Знам — отвърна ѝ мрачно той.

— Днес разговарях със семействата на децата. Те нищо не знаят за тях. Никое не се е обаждало вкъщи. Да ти кажа честно, това малко ме озадачава. Не мога да повярвам, че след толкова много време те все още са под влиянието на личността на Хамък. Никъде в литературата не се споменава за подобно нещо, за такова пълно обсебване от личността на някого. Повярвай ми, изчела съм всичко по този въпрос. Все на някое от децата трябва да му е станало мъчно за семейството му. Предполагам, че много скоро някое от тях ще се обади вкъщи и ще ни помогне да ги открием.

— Не разполагаме с толкова много време.

— Знам. Ник, внимавай за трохите! Падат право върху мен.

— Извинете, госпожице — каза Ник и изтупа с ръка трохите от леглото. — Имам план за утре. Отново ще прегледам книгата. В нея има цяла глава за родния град на Хамък. Израснал е в Дарнтън, щата Тексас. Когато е излязла книгата, майка му все още е живеела там. Може би ще разбере нещо, ако се разходя дотам.

— Въобще не ми звучи приятно.

— Знам, но понеже ще ходя сам, за награда ще трябва да ми изпълниш едно желание.

— Всичко, което пожелаете, агент Бароус — прошепна Санди и се наведе към него.

— Всичко ли?

— Разбира се. За теб винаги. Но преди това, моля те, премести пепелника оттук и го сложи на пода.

14.

(ИЗВАДКИ ОТ КНИГАТА „ЗЛИЯТ МЕСИЯ“ ОТ ФРАНСИС МАРКЪМ И БЕРНАРД ДЖЕЙМС УИЛИС, 1995 ГОДИНА)

Семейство Хамък се заселват в Дарнтън, щата Тексас, през 1896 година. Лутър Хамък бил ранен при битката в Спотсилвания. Тогава заедно със съпругата си и петте си деца пристигнал в града. Имуществото му се състояло от четири коня. В Дарнтън купил двеста акра земя, която била камениста, суха и неплодородна. Три години след това загубил две от децата си. Един от конете му умрял. Въпреки негодите обаче семейство Хамък останали в града. Те винаги казвали, че орисията им е тежка, и първите две години от техния живот в Дарнтън били живо доказателство за думите им. Въпреки че едвам успявали да изкарат нещо за прехрана от неплодородната земя, те останали да живеят там. Трудно свързвали двата края.

Седемнадесети юли бил необичайно топъл ден. В онзи съботен ден се родил Уендъл Юджийн Хамък. Двадесет и седем години покъсно той напуснал Дарнтън и си сменил името на Джошуа. Шест години след това причинил смъртта на седемдесет и един невинни човека, които загинали в страховита експлозия, чийто звук отекнал по целия свят.

Пътуването от Сан Антонио до Дарнтън продължи три часа. Ник отби от магистралата. Нататък пътят му минаваше през многобройни малки градчета, които изглеждаха доста съмнително. Дарнтън се оказа западна град и му се видя твърде жалък в сравнение с другите градчета в околността. Центърът представляваше широка улица с магазини. Три от тях бяха заковани с дъски отвън и Ник се съмняваше, че скоро отново ще бъдат отворени. Единственият мотел в града се намирал срещу някакъв изоставен обор за говеда. Мотелът приличаше на декор от нискобюджетна версия на филма „Психо“.

— Бихте ли ми казали как да стигна до къщата на Хамък? — попита Ник един възрастен мъж, който стоеше на рецепцията на мотела.

— Да не сте телевизионен водещ?

— Не съм.

— Е, тогава може и да ви приеме. Елвира Хамък не иска да се среща с никого от телевизията. Няма начин да се съгласи на среща с някой журналист.

Оградата около къщата на Елвира Хамък беше налепена с многобройни предупредителни табели, които гласяха: „Ей, ти, не влизай! Не желая посетители! Имам зло куче, което обича да хапе! Кой, по дяволите, те е поканил?“

Фасадата на къщата беше олющена, личеше си от пръв поглед, че не е била боядисвана от доста дълго време. В просторния двор имаше стар трактор без гуми. Капакът му беше отворен и зееше като паст на хищник. Ник се огледа, но никъде не видя „злото куче“, застана пред вратата и в продължение на цели пет минути тропа безполезно.

— Госпожо Хамък! Госпожо Хамък! Казвам се Ник Бароус. Искам да говоря с вас! — извика Ник и продължи да удря по вратата.

Чу, че някой се движи вътре в къщата, и почука по-настойтелно.

— Моля ви, госпожо Хамък. Искам да се срещна с вас. Няма да ви отнема много време.

Един писклив глас извика отвътре:

— Махай се!

— Не съм журналист, госпожо Хамък. Искам само да поговорим за...

— Върви по дяволите, казах ти да изчезваш — извика тя силно. — Ще се обадя на шерифа. Влязъл си незаконно в частна собственост. Омитай се или ще съжаляваш.

Ник постоя още десет минути пред вратата. Успя да долови, че отвътре жената говори с някого по телефона. Дали се беше обадила на шерифа? Вероятно да. Не се беше разкарвал дотук, за да стои пред някаква си затворена врата и да чака местния шериф. В случая обаче не можеше да направи нищо повече. Ник се обърна и тръгна към колата си.

Същата вечер Ник се канеше да излезе от мотелската стая и да потърси приличен ресторант, за да вечеря. В този момент телефонът иззвъня. Той вдигна слушалката и се приготви да каже „Здравей скъпа“, защото Санди единствена знаеше, че се намира в Дарнтън. По линията обаче се разнесе ядосан мъжки глас:

— Стой далече от Елвира Хамък. Разбра ли ме? Тя е една изморена стара жена. Преживяла е твърде много.

— Кой се обажда?

— Мамка му, не си ли много любопитен? — отвърна мъжът. Думите му бяха прекъснати от силни спазми на кашлица.

— Сигурно ще сте доволен да разберете, че нямам намерение повече да я притеснявам.

— Това е добре.

— А сега ще ми кажете ли кой се обажда?

— Аз съм някой, с когото със сигурност ще искаш да си поговориш. Може би ще успея да ти помогна с нещо.

— А ти откъде знаеш какво ме интересува?

— Живеем в един малък, скапан свят — отвърна мъжът и се разсмя.

— Не е чак толкова малък.

— Знам кой сте, господин Бароус. Или може би все още сте агент Бароус? Паметта ми не е чак толкова добра, но доколкото си спомням, преди четири години говориха доста ужасни неща за вас по телевизията. Водката все още не е разрушила напълно мозъка ми. Предполагам, че пиенето доста ми е навредило, но засега поне не съм започнал да забравям.

— Е, значи вие знаете името ми. А вашето как е?

— Баскомб. Дуейн Баскомб. Преди се казвах Дуейн Хамък, но си смених името. Джошуа Хамък беше мой брат. Майка ми не разговаря с никой, който не е от семейството ни.

— А вие ще се срещнете ли с мен?

— Добре.

— Какво ще кажете за тази вечер?

Баскомб започна да се смее, но нов пристъп на кашлица прекъсна смеха му.

— Е, удобно ли ви е тази вечер? — попита Пик.

— Да. Чудесно, но първо ще трябва да дойдеш в Лос Анджелис, защото аз живея там.

15.

— Ако бях обратен, щях да се почувствам много поласкан, господин Бароус.

— Какво искате да кажете?

— Гледате ме страшно преценяващо и втренчено. Направо ще ме погълнете с поглед. Съмнявам се, че дори задникът на Мадона е бил обект на такова щателно проучване.

— Извинете! — каза Пик бързо и се загледа в стъклената чаша на масата.

— Няма нищо. Това съвсем не ме притеснява. Преди няколко години хората постоянно ме зяпаха. Но вече не е така. Мамка му, та сега почти никой не си спомня за него.

Ник не можеше да свали очи от мъжа насреща. Всичките му кошмари, свързани с Джошуа Хамък, оживяваха отново. Човекът беше копие на брат си и връщаше Ник четири години назад към зловещите събития. Дуейн Баскомб беше по-нисък с около десет сантиметра от Джошуа и по-слаб от него. Сивата му коса беше много късо подстригана. Очите му бяха тъмнокафяви, почти черни. Имаше високи скули и тънки устни. Ако някой полицаи видеше усмивката му, щеше да каже, че е доста съмнителна, като на измамник. От ъгъла на устата му постоянно стърчеше запалена цигара. Въпреки че цветът на очите му беше друг и гласът по-дълбок, той много напомняше на Ник за Джошуа Хамък и това го караше да изпитва неприятни спомени.

— Знам какво си мислите за мен — каза Дуейн Хамък и изкара дим през носа си.

— И какво според вас си мисля?

— За приликата с брат ми. Мислите си, че хем много си приличаме, хем има нещо доста различно. Прав ли съм?

Ник го погледна, но не отговори.

— Знаете ли на какво се дължи това? Имаме една майка, но сме от различни бащи. Моят старец осинови Джошуа, но не му е истински баща.

— С какво се занимаваш, Дуейн?

— Аз съм в почистващия бизнес, господин ФБР — отвърна Баскомб, като се смееше. — Притежавам автомивка. Намира се в Гардения, надолу точно до пътя. Преди се казваше „Хамък — почисти и освежи“. След експлозията обаче се преместих и си смених името. Искан хората да знаят, че просто мия коли, а не ги взривявам.

Двамата стояха в коктейлбара на едно казино в Гардения. Сервитьорката посрещна Дуейн Баскомб доста топло. Навярно беше от редовните посетители. Той й направи знак с ръка и тя дойде до масата.

— Делия, донеси ми още една водка и вода — каза той. — Ти какво пиеш, Бароус.

— Светла бира.

— Чу какво каза човекът. За него една светла бира.

Баскомб изчака сервитьорката да се отдалечи, наведе се към Ник и с присмехулен, заговорнически тон попита:

— Е, господин Бароус, какво искате да знаете за семейството ми?

— Не ме интересува семейството ти, а Джошуа.

— Разбира се. Човекът е разкъсан на хиляди парчета, а ФБР още се рови в миналото му. Добър начин да харчите парите на данъкоплатците.

— Бяхте ли близки с брат си?

— Донякъде...

— Говорили ли сте с него през последната година от живота му?

— Да, много пъти. Винаги се е опитвал да ме привлече към сектата си. Дрънкаше същите глупости и когато живеехме в Дарнтън. Опитваше се и там да направи своя църква, но хората не му се вързаха. Затова напусна града. Отиде да търси другаде будали, които да му вярват и да му се подчиняват. Син божи, как ли не!

— Значи ти не си бил от неговите последователи?

— Само това липсваше. Да се забия на място, където не се пуши и пие, и когато реша да си полегна, да искам разрешение от брат си.

— Джошуа споменавал ли ти е откъде намира пари за църквата си?

— Да. Повечето пъти е получавал дребни суми, парите не им стигаха. После някаква богаташка му прехвърли много пари. Тогава му свърших няколко услуги. Срещу заплащане, разбира се.

— Какви услуги?

— Купих му недвижими имоти. Едно ранчо, в което мисля, че отглеждат лешници, малка жилищна сграда, ферма за пилета, няколко парцела земя предимно тук, в Калифорния. Даже му купих и сребърна мина.

— Можеш ли да си спомниш къде се намират тези имоти.

— За бога, Бароус, ти за какъв ме мислиш? За Худини ли? Та това беше преди години. Освен това използвах услугите на агенции, за да уредят всички подробности. — Баскомб извади от чашата си блокче лед и го схруска. — Може би ще проверя старите си записки, но и аз трябва да получа нещичко.

— За какво говориш?

— Знам, че ФБР плаща за информация.

— Да предположим, че се съглася да ти дам някакви пари?

— Не искам да си играем на обещания, Бароус. Но все пак нека чуем предложението ти.

— Не мога да ти обещаю нищо, докато не чуя какво ще ми кажеш. Но мисля, че ще да ти осигуря около хиляда долара.

— Виждаш ли тази салфетка под фъстъците? Напиши къде мога да се свържа с теб и може би през следващите няколко дни ще ти се обадя.

16.

Всички се бяха хванали за ръце в кръг. Клецаха на земята и камъчетата се забиваха в коленете им. Бяха навели главите си и силно стискаха очи. Слънцето се беше скрило и планинският хребет над тях се къпеше в мека пурпурна светлина. Винаги по залез-слънце, точно преди вечеря, се молеха. На края на молитвата всички едновременно отвориха очи и вдигнаха главите си.

— Джошуа — поде Джебедея с ясен глас, — знаем, че си с нас всеки миг и всеки ден. Ние също сме с теб. Нищо не може да ни навреди, защото ти ни наблюдаваш и бдиш над нас. Молим те да запазиш сърцата ни чисти и да напътстваш делата ни, за да може пътят ни да ни отведе при тебе и в рая. Ние сме твои верни пратеници и никой няма да ни попречи да раздадем твоето възмездие.

Всички отново наведоха напред глави, после станаха и тръгнаха обратно към мината. Все още се държаха за ръце.

Същата вечер, докато по-малките учеха наизуст поредната част от Библията, Джебедея, Мери и Матю напуснаха мината и тръгнаха надолу към долината. Лунната светлина осветяваше пътя им. Небето беше тъмносиньо и осеяно със звезди. Вървяха около половин километър, без да проговорят. Матю наруши мълчанието и попита:

— Ако продължаваме така, нищо няма да се получи. Джошуа ни е възложил важна мисия и ако я караме така, ще се провалим. — Той пъхна ръце в джобовете си и спря. Погледна Мери и Джебедея и добави: — Прекалено много се бавим и протакаме нещата.

И двамата знаеха, че Матю е ядосан, и затова не искаха по-малките да чуят разговора им. Разногласието щеше да отслаби силата им. Джошуа беше предвидил подобно нещо и винаги ги предупреждаваше да бъдат единни. Всички дрызги идваха все от Матю. Той постоянно си мислеше, че е равен на Джебедея, и винаги поставяше авторитета му под съмнение. Джебедея притежаваше вътрешна сила и Джошуа го беше назначил за глава на семейството им. Това му даваше право да стои по-високо от Матю. Напоследък обаче момчето все по-трудно можеше да бъде контролирано.

— Знам, че съм прав. Бароус все още е жив. Няма да се спре пред нищо, докато не ни открие. Ами Сара? След първия опит да си я върнем обратно се отказахме. Тя е част от семейството ни и е по-важна от всеки един от нас. Сара е от семето на Джошуа и е единственото му истинско дете. Носи в себе си жива частица от него. Та тя е негова кръв и плът.

— Прав си — отвърна Джебедея тихо и се приближи към него. Матю имаше дълга руса коса, която като водопад се спускаше по раменете му и блестеше на лунната светлина. — Ние все още не сме се отказали. Ще си върнем Сара, ще я измъкнем от доктор Прайс възможно най-скоро. Тя принадлежи на семейството ни.

— Довери ни се, Матю — подзе Мери. — Много скоро Сара ще е при нас. Джебедея има нов план.

— Защо първо с теб е споделил плана? — изкрещя момчето. — Мисля, че ние тримата сме най-големи от семейството. Аз също трябва да участвам във взимането на решенията.

— Прав си — отвърна Джебедея и прегърна Матю. Първоначално момчето избута ръката му, но после престана да се дърпа. Джебедея знаеше, че Матю се нуждае от внимание, и в момента те му го оказваха. От всички членове на семейството им той изискваше най-много от тях. Това, което му даваха обаче, никога не му беше достатъчно. — Мислех да те запозная с плана си тази вечер. Нужна ми е помощта ти. Ти беше най-важният човек при изпълнението на първите две мисии. Тогава всичко мина гладко благодарение на теб. Сега трябва да се погрижим за двамата журналисти и да измъкнем дъщерята на Джошуа от доктор Прайс. Това означава, че ние двамата заедно с още две или три от по-малките деца ще отсъстваме от мината за известно време. На останалите ще им е много трудно без нас, особено на Мери — Джебедея придърпа Матю по-близо към себе си. — Много скоро, преди още да се усетим, ще сме изпълнили всички заповеди на Джошуа. Голяма част от плана ни вече е осъществена. Много скоро ще пристъпим към изпълнение на основната ни мисия — голямата разплата.

Мери застана от другата страна на Матю и го прегърна през кръста. Тримата стояха така дълго време. Високо в небето над тях се виждаше мигаща светлина от минаващ самолет. Нищо друго не помръдваше. В този момент всички почувстваха любовта си, както и

тази на Джошуа. После тръгнаха да се прибират. Шумът на вятъра беше единственият звук в нощната тишина.

17.

— Какво си работил в кафе „Адоуб“?

— Започнах като помощник-келнер. После една година работих и като сервитьор.

Дребният мъж отново се наведе напред и погледна молбата за работа. Не обичаше да носи очилата си. Съпругата му беше казала, че с тях прилича на пор.

— А в ресторант „Мишън Хилс“?

— Първоначално работех в кухнята. Помагах за приготвянето на храната. После ме прехвърлиха да обслужвам масите.

— Ходиш ли още на училище?

— Надявам се следващия семестър да се запиша в университета в Ню Йорк.

— Значи си напълно свободен и можеш да работиш и през нощта?

— Няма никакъв проблем, господин Крафт. Трябват ми пари.

— Мога да проверя препоръките, които си ми представил.

— Разбира се. Ако желаете, мога да ви представя и подписани препоръки от работодателите ми.

— Мисля, че няма да е необходимо.

Алберт Крафт беше главен мениджър по подготовката на партита във фирмата „Самптиъс кузин“. Това беше най-известната и успешна фирма в Ню Йорк за обслужване и снабдяване за частни приеми. Мъжът още веднъж погледна молбата на момчето за постъпване на работа. Гари Линет трябваше да навърши двадесет и две след няколко месеца, но изглеждаше по-малък — някъде около деветнадесет или двадесетгодишен. Крафт се усмихна на себе си и се сети за поговорката, че когато човек остарява, всички останали му се виждат по-млади, отколкото са всъщност. Гари Линет беше привлекателен младеж. Висок бе някъде около метър и осемдесет, слаб, с тяло като на плувец. В препоръките му пишеше, че е работил на толкова много места, че това не съответстваше на възрастта му. Момчето срещу него стоеше напълно спокойно и нито веднъж не потрепна нервно с ръце.

— Гари, има един малък проблем, който трябва да уредим.

— Какъв проблем, господине?

— Ами косата ти.

— Косата ми ли?

— Принципно нямам нищо против дългите коси, но политиката на фирмата не го допуска. Аз лично смятам, че косата ти е страхотна, но е прекалено дълга. Ще имаш ли нещо против да се подстрижеш? Не става въпрос да си направиш много къса прическа, просто я скъси някъде до върха на яката. Съгласен ли си?

Момчето се усмихна.

— Господин Крафт, вашата фирма ще ми плаща достатъчно добре, за да си подстрижа косата. Това не е проблем. Не се намира лесно хубава работа, а косата ми отново ще порасне.

— Харесвам отношението ти към нещата, Гари.

Крафт смяташе, че няма нужда да проверява препоръките на Гари Линет. Личеше си, че момчето е свястно. Може би следващата седмица щеше да се обади в някои от ресторантите, където е работил. Това щеше да бъде напълно достатъчно.

— Утре имаме няколко поръчки. Трябва да обслужваме някакъв семинар на тема слънчевите изригвания. Вечерта ще организираме парти на открито в таверната „Грийн“ за Организацията на бродуейските продуценти. После, ако не си изморен много, ще те използваме за партито на Обществената библиотека. Приемът ще бъде в консерваторията. Ще е галавечеря за награждаване на журналисти.

— Сигурен съм, че ще мога да работя и на трите партита.

Алберт Крафт даде на момчето да попълни някакви допълнителни бланки и после му стисна ръка.

— Надявам се, че ще се справяш отлично с работата си, Гари.

— Много ви благодаря, господин Крафт. Ще дам всичко от себе си.

— Убеден съм в това.

Алберт гледеше как Гари Линет напуска кабинета му и си помисли: „Хич не им е лесно на младите хора в днешно време. Много от тях живеят скромно и им се налага да работят.“

Истинското име на Гари Линет беше Матю Хамък.

18.

В продължение на седмица Ник се опитваше да се свърже с Линда. Винаги когато се обадеше в офиса, вдигаше някой от помощниците ѝ и учтиво му обясняваше: „Госпожица Дъглас е заета. През целия ден има важни срещи. Сигурен съм, че ще ви се обади веднага щом се освободи.“

Животът на Линда въобще не се беше променил. По цял ден търчеше по срещи, обеда, конференции и вечери с важни клечки и клиенти. Даже и когато бяха женени, Линда рядко отговаряше на телефонните му обаждания. Тя винаги използваше моминското си име. Единствено на тяхната годишнина успяваше да намери малко свободно време, за да отидат да обядват в Медисън. Там преди много години, сякаш в някакъв друг живот, Ник ѝ беше предложил да се омъжи за него.

Не се бяха виждали повече от две години. Ник получаваше от нея картички за Коледа. Линда изпращаше стотици такива картички на всичките си познати и клиенти. Пожеланията, напечатани и тривиални, гласяха нещо от рода на: „Надявам се, че с вас всичко е наред... с много любов, Линда.“ Единственото нещо в тези картички, което показваше по някакъв начин, че Линда ги е виждала, беше саморъчният ѝ подпис. Ник наскоро бе прочел в клюкарските колони на вестниците, че се е сгодила за Дуайт Катлър — изпълнителен директор на една компания за телекомуникации. Катлър скоро се беше появил на първите страници на „Бизнес Уик“ и „Форчън“, защото бе съкратил хиляди хора. Прозвището му във вестниците беше „Катлър резачката“. Ник беше сигурен, че Линда и Катлър си подхождат идеално.

Той не искаше да обсъжда миналото с нея. Интересуваше се единствено от достъпа ѝ до висшите кръгове и позициите ѝ в Конгреса. Тя беше ключът му към хора от правителството, които можеха да му помогнат да се справи с децата на Хамък, преди положението да е станало твърде сериозно. Времето им вече изтичаше.

В края на седмицата Ник си даде сметка, че единственият начин да се срещне с Линда беше да ѝ се изтърси неочаквано. Безсмислено бе да я чака пред кабинета ѝ. Имаше повече шанс да хване градски автобус в Лос Анджелис, отколкото да се срещне с нея на работното ѝ място. Но ако все пак успееше да я засече там, тя щеше просто да го поздрави, да го целуне по двете бузи и да му каже: „Имам наистина ужасен ден“ или „Ще ти се обадя да излезем следващата седмица“.

След кратък размисъл Ник се сети къде може да се срещне с Линда. Запита се кое е това място, където тя ходи всеки ден, независимо от всичко. И тогава му дойде наум, че това беше гимнастическият ѝ салон. Тялото ѝ бе изключително стегнато и тя редовно се грижеше за формата си. Ник позвъни в гимнастическия салон. Представи се за Дуайт Катлър и разбра от информацията, че Линда има час с треньора си в седем и половина. Това означаваше, че тя щеше да отиде там към седем, за да загрее преди това.

В гимнастическия салон Ник каза, че иска да стане постоянен член на спортния клуб. Плати двадесет долара, за да може да ползва плувния басейн, сауната и си запази час при треньор. Той приключи с тренировката и отиде до велотренажора, за да изчака Линда. Точно в седем тя се появи. Беше облечена в зелен клин. Носеше тъмночервена лента за глава. На кръста си имаше уокмен. Какво ли слушаше? Ник добре познаваше Линда и предположи, че е някаква реч или доклад. Никога не слушаше Бах или нещо отпуссащо. Девизът ѝ беше първо работата и успехът, а после удоволствието.

Линда отиде до пътеката за бягане, нагласи подходяща скорост и започна да тича. Ник я наблюдаваше внимателно от велотренажора в другия ъгъл на салона. За какво ли можеше да си мисли? Дори и когато почиваше, мозъкът на Линда трескаво работеше върху различни проблеми. Вероятно планираше бъдещия си дом с изпълнителния директор. Или може би как да привлече нов клиент? Ник бе сигурен в едно — в момента тя въобще не мислеше за него и за многобройните му телефонни обаждания.

Той я изчака да приключи с упражнението си. По челото ѝ бяха избили капки пот, а на гърба ѝ се виждаше мокро петно. Тя започна да върви. Ник застана до нея, но Линда се беше загледала напред. Приблужи се по-близо, посегна към кръста ѝ и измъкна жака на слушалките от уокмена. На лицето ѝ се изписа объркване, тя погледна

надолу към кръста си и видя Ник, който беше навел настрани глава и ѝ се усмихваше.

— Хей, красива госпожице лобист, ще отделите ли няколко минути на бившия си съпруг?

Тя изключи уокмена и се изправи.

— Ник, каква изненада! — възкликна, прегърна го и го целуна по двете бузи.

— Мразя да те търся в службата, много е трудно човек да те открие там.

— Имах ужасна седмица. Повярвай ми. При първия удобен случай щях да ти се обадя. Знаеш как стоят нещата при мен?

— Разбирам те, Линда.

— Изглеждаш добре, Ник.

— В наши дни всички са обхванати от манията да спортуват. Дори и аз.

— Ник, нямам много време. Треньорът ми...

— Скот ли? Часът ти при него е след единадесет минути. Нека да поседнем за малко там. Ще ти купя плодов сок.

— Добре. Предпочитам вода „Евиан“.

Двамата отпихаха от чашите си, без да разговарят. Ник първи наруши мълчанието:

— Може да е малко рано, но искам да те поздравя за предстоящата ти сватба.

— Благодаря. Дуайт е голям сладур. Ще ти хареса.

— Предполагам, че онези десет хиляди човека, които остави без работа, не са на това мнение.

— О, чел си бизнес пресата. Всеки изпълнителен директор на мястото на Дуайт щеше да постъпи като него. Повярвай ми, тези съкращения не му бяха приятни. За да успееш в днешно време, е нужно да се взимат и тежки решения. Не мисля обаче, че си дошъл тук, за да обсъждаме Дуайт Катлър, нали, Ник?

— Права си. Нужна ми е помощта ти. Мисля, че ще можеш да ми помогнеш.

Ник набързо ѝ изложи фактите, разказа ѝ за изчезването на децата на Хамък и за убийствата. Каза ѝ, че предполага, че Хамък им е набил в главите някакви откачени идеи и това може да ги доведе до същия трагичен край.

— Смайващ разказ, но защо мислиш, че аз мога да ти помогна? Ти все още работиш за ФБР и това е прекрасна възможност да се справиш със ситуацията.

— Опитвам се, но колегите ми смятат, че всичко това са измислици.

— Е, много лошо — отговори тя и изпи водата си.

— Ти познаваш всички в правителството, а моите познати са само от ФБР. Написал съм ти някои имена на хора от Сената и Президентството, с които искам да се срещна възможно най-скоро. — Той подаде на Линда сгънат лист от бележник. — Мислиш ли, че ще можеш да го уредиш?

Та разгъна листа и се усмихна.

— Миналата седмица играхме тенис по двойки със сенатор Хоуг. За мъж на неговата възраст е доста добър. Ще видя какво мога да направя. Този телефонен номер, който си написал най-отдолу, твоят ли е?

— Да.

— Нищо не мога да ти обещавам, Ник, но ще се опитам да ти помогна. — Линда вдигна глава и видя един млад и висок мъж, облечен с тениска. — Това е треньорът ми. Трябва да тръгвам. Радвам се, че се видяхме, Ник. Наистина изглеждаш страхотно. Не се опитвай да се свързваш с мен следващата седмица. Ще съм страшно заета. Всеки ден имам срещи с хора, конференции и цял куп подобни неща. Аз ще ти се обадя.

Тя стана, стисна му ръка и изтича към треньора си. Този път не го целуна по бузите. Ник я гледеше как прави коремни преси. Знаеше, че няма да му се обади през следващата седмица. Може би и последващата. Малката услуга, за която я помоли, нямаше да ѝ коства кой знае колко. Линда не беше лоша, но в живота ѝ повече нямаше място за него. Нещата стояха точно така.

19.

— Падна ти се седем. Добре, Ник. Изглежда, че ще ти се наложи да отседнеш в нашия хотел със Сара на „Атлантик авеню“. Сигурни сме, че ще ти хареса — каза Джина и доволно потри ръце. — Двете със Сара ще кажем на персонала да ти сложи допълнително мента под възглавницата. За съжаление ще трябва да си платиш за престоя. — Джина замълча за момент, обърна цветната карта от „Монополи“ и прочете: — Дължиш хиляда двеста и четиридесет долара в брой за престоя, Ник. В нашия хотел не приемаме пластмасови пари.

— Установил съм през годините, че когато човек играе на „Монополи“, най-вече излизат най-грозните му недостатъци — отвърна Ник, отброи книжните пари и ги подаде на Сара, която беше банката и старателно подреждаше хартийките на купчинки.

— Ник, мисля, че долавям в думите ти следа от... Не мога да се сетя за точната дума.

— Яд от загубата — извика Сара, като се смееше, и подаде ръка на Джина.

— Добре, умници такива. Ще ви го върна.

Телефонът в кухнята иззвъня.

— Джина, би ли вдигнала телефона — извика Санди от кухнята. — Цялата съм изцапана със сос от чили. Естър ще дойде тук след около десет минути и трябва да приготвя яденето.

— Ура! — извика Сара. — Не знаех, че леля Естър ще ни идва на гости. Сигурно ще ми донесе някакъв подарък — каза тя на Ник.

— Разбира се — каза Джина, стана и тръгна към телефона.

На третото позвъняване го вдигна. Веднага след това се върна обратно в хола.

— Кой е наред? — попита тя.

— Ти си — извика Сара. — Само гледай да не хвърлиш четири. Не искаш да попаднеш в Кентъки, нали? Ник има цели четири къщи там.

— Кой беше на телефона? — попита Ник. Джина разклащаше заровете в ръка като професионален комарджия.

— Никой — отвърна тя, без да го погледне.

— Пет. Страхотен зар! Електростанция! — възкликна Сара и премести фигурката си.

— Какво искаш да кажеш с това „никой“?

— Никакъв задник...

— Джина, не е възпитано да употребяваш такива думи — с престорен глас ѝ се скара Сара и се разсмя.

— Права сте, госпожице Сара. Ще имам предвид забележката ви и няма да се повтори — отвърна ѝ Джина и се обърна към Ник: — От време на време някой звъни и когато вдигна слушалката, отсреща се затваря.

— Откога е така?

— Хайде де, Ник. Твой ред е. Хвърляй заровете! — нетърпеливо каза Сара.

— Само секунда, Сара. От колко време продължават тези обаждания?

— От няколко месеца.

— Колко често?

— Един или два пъти седмично.

— Отсреща нищо ли не ти казват?

— Не. Чува се само тежко дишане, а после затваряне на слушалката.

— Само това ли?

— Да. Да не би да мислиш...

Ник погледна към Сара и кимна на Джина с глава да замълчи. Взе заровете и ги хвърли.

— Уха! — възкликна Сара. — Девет. Ник вече е в парка, където двете с Джина имаме няколко много скъпи къщи. Колко ни дължи за престоя, Джина?

Късно същата вечер Ник позвъни в дома на Нелсън Стаг.

— Сега пък какво искаш? — попита той примирено.

— Трябва ми разпечатка и засичане на телефонните обаждания в дома на Санди.

— За бога, Ник. Знаеш, че за такова нещо се иска писмено разпореждане.

— Това е дребна работа.

— Не е. Особено ако искаш да се проследят разговорите за цялата област. Правилно съм те разбрал, нали?

— Да не би да четеш мислите ми?

— Това е последният път, когато ти правя някаква услуга. Запомни го добре, Ник. Имам един приятел, който работи в телефонната компания на щата Колумбия. Мисля, че той ще може да ти помогне. Казва се Денис Ашбоут. Телефонният му номер е 877–5774.

— Мога ли да кажа, че ти ме изпращаш?

— Да — отвърна неохотно Нелсън. — И, моля те, направи ми една услуга.

— Кажуи, Нелсън.

— Следващия път, когато ми се обадиш, не искай да ти върша повече услуги. Единствено ако ме помолиш да ти дам на заем ножицата си за подкастриране на жив плет, ще ти изпълня желанието. Разбрахме ли се?

Денис Ашбоут с готовност прие да засече телефонните разговори на Санди. Два дни по-късно Ник получи разпечатка от шест страници с всички приети телефонни обаждания през последните два месеца. Веднага откри каквото търсеше. Имаше редовни телефонни обаждания един, а понякога и два пъти седмично от малки градчета — Бийти и Скотис Джанкшън в Невада. Ник погледна на картата и откри, че и двата града се намират на края на Долината на смъртта. И изведнъж се сети за нещо, което Дуейн Баскомб му беше споменал. Баскомб му каза, че бил купил стара сребърна мина в Калифорния за Хамък. Ник вдигна телефонната слушалка.

— О, това е моят приятел от ФБР. Как сте, господин Бароус?

— Добре съм. Има нещо, за което мисля, че ще можеш да ми помогнеш.

— Няма ли поне да кажете едно „здравей“ на стария си познат Дуейн?

— Беше ми казал, че си купил на Джошуа стара сребърна мина в Калифорния.

— Да.

— Да не би случайно мината да се намира в Долината на смъртта?

Последва продължителна пауза, преди Баскомб да отговори:

— Звучи ми познато.

— Искам да се опиташ да откриеш къде точно се намира мината.

— Малко пари ще засилят мотивацията ми.

— Мисля, че вече трябва да си получил хилядата долара, които ти изпратих?

— Да. Оценявам жеста ви. Но ще ми се наложи да ровя в много стари папки с документи, за да откроя каквото ви интересува. Мога да засиля усилията си, ако...

— Утре ще ти изпратя още петстотин долара. Но това е за последно. Тези пари са лично мои, а не на Бюрото.

— Ще се заема с нещата, господин Бароус. Скоро ще ви се обадя. Много скоро. Приятен ден.

20.

Фран Маркъм все още живееше във Вашингтон, но начинът ѝ на живот коренно се беше променил през последните четири години. Беше се преместила от апартамент в градска старинна къща от 1864 година в Джорджтаун. Скромното ѝ обзавеждане от журналистическите години беше заменено със старинни мебели, а стаите бяха обзаведени с перфектен вкус и усет. Авторският хонорар, който получи от книгата за Хамък, дори и след подялбата с Бърни Уилис, беше доста голям. Благодарение на него тя можа да си позволи всичко това. Имаше още малка къща в Мериленд, близо до океана. Книгата се бе превърнала в бестселър и беше на първо място по продажби в класацията на „Ню Йорк Таймс“ цели седемнадесет седмици. Тя още работеше като журналист във „Вашингтон поуст“. Наскоро беше подписала договор за милиони долари за бъдеща книга за сектите в Америка.

Откакто двамата с Бърни Уилис спечелиха „Пулицър“, контактите им станаха доста редки и студени. Честно казано, двамата взаимно се презираха. Всеки от тях смяташе, че сам трябва да получи наградата, и си мислеше, че е написал по-важната част от книгата. Двамата редовно се появяваха заедно по телевизията. Канеха ги в различни предавания, когато беше нужно да се изкаже компетентно мнение за някое събитие или бедствие. Те не успяваха да прикриват добре презрението си един към друг и това ги правеше още по-известни и търсени от продуцентите.

Единственото, което не се беше променило в живота на Фран след трагедията с Хамък, бяха безполезните ѝ опити да си намери мъж. Откакто стана известна, излизаше с повече мъже, но нямаше сериозна връзка с никой от тях. Фран отдаваше неуспеха си с мъжете на това, че не можеше да намери подходяща партия. И през ум не ѝ беше минавало, че самотата ѝ може да се дължи на избухливия ѝ и неприятен характер и на силния ѝ егоизъм.

По-рано тази вечер бе ходила на някакъв коктейл. Беше огледала всички гости, за да намери някой подходящ кандидат. Не се целеше

много високо, просто търсеше някой, с когото да вечеря и евентуално след това да правят секс.

Когато се прибра вкъщи, прослуша телефонния си секретар. Имаше едно съобщение от сестра ѝ. Както обикновено, тя се оплакваше от нещо. Другото обаждане беше от колежа, в който бе учила. Искане да им помогне финансово. Тя прослуша записа и се отпусна пред големия си телевизор. Беше си го купила с първия хонорар от книгата. Започна да превключва каналите. Накрая попадна на някакъв стар филм на Бет Дейвис и се загледа. Осъзна, че е много гладна. Ордъврите на партито въобще не бяха хубави. На коктейла имаше малки хапки с кашкавал и сос, а около тях в чинията бяха подредени моркови и целина, които изглеждаха така, сякаш са от миналата седмица. Фран вдигна телефонната слушалка и набра номера на кварталната пицария „Папа Вини“.

— „Папа Вини“, добър вечер — отвърна весело мъжки глас.

— Алдо, ти ли си? Обажда се Франи Маркъм.

— Синьорина Маркъм. Какво мога да сторя за вас? Вие сте любимият ми клиент. Както обикновено ли ще е поръчката?

— Тази вечер искам нещо по-различно. Какво ще кажеш за една пица „Куатро формаджи“?

— Страхотно. А пържени тиквички ще желаете ли?

— Защо не? Днес съм в настроение за експериментиране.

— Поръчката ви ще пристигне след петнадесет минути, синьорина.

Младият мъж стоеше неподвижно зад един рододендрон. Храстът беше посаден точно пред главното стълбище на къщата. Клоните му бяха много гъсти. Дори някой да минеше покрай портата отвън, намираща се на около шест метра от храстите, и да се загледаше, пак нямаше да може да различи мъжа. Той беше заел мястото си, след като видя, че Фран Маркъм се прибира. Вече трета нощ поред чакаше и стоеше така с часове, но това не му пречеше, беше го тренирал и преди. Баща му бе обучил всички деца от семейството търпеливо да наблюдават хората, без да бъдат забелязани.

Къщата се намираше на тиха улица с тухлени къщи, разделени една от друга с тесни алеи. Мъжът се ослуша и видя приближаващо колело. Караше го едро момче със смешна бяла шапка. То спря пред къщата и заключи колелото си за желязната ограда. От кошницата

отзад изкара голяма кутия за пици. Момчето тръгна по пътеката към къщата. Мъжът, който се беше скрил зад храстите, изскочи пред него.

— Това за госпожица Маркъм ли е? — попита.

— Господи, не трябваше да изскачаш така внезапно. Изкара ми акъла.

— Попитах те нещо. Пицата за госпожица Маркъм ли е?

— Ами... да.

Младият мъж бързо извади дълъг нож и го заби в гърдите на момчето право в сърцето му. Справи се лесно и бързо, хиляди пъти беше практикувал това върху животни. Успя да хване кутията с пицата, преди да е паднала на земята. После свали шапката на момчето и завлече трупа зад храстите. На шапката пишеше „Папа Вини“. Той заглади ръба с ръка и я сложи на главата си. С доволна усмивка тръгна към вратата.

Фран Маркъм чу звънеца и пое към коридора с двадесетдоларова банкнота в ръка. Тя отвори вратата.

— Маркъм? — попита красивият млад мъж. Фран не го беше виждала преди, но със сигурност беше по-хубав от пълпчивите пубертети, които ѝ доставяха пиците.

— Точно така — отвърна тя, усмихна се широко и си помисли, че щеше да е хубаво, ако този мъж беше с десет години по-стар. — Оставете пицата ето там — продължи тя и посочи малка масичка до стената. — Дойдохте много бързо. Толкова съм гладна, че...

Мъжът я хвана и запуши устата ѝ с парцал, напоен с хлороформ. Тя се опита да се съпротивлява, но краката ѝ омекнаха и изгуби съзнание. Джебедая я положи леко на пода, отиде до външната врата и пусна резето.

Франи дойде в съзнание. Стаята беше тъмна. Опита да се помръдне, но не успя. Осъзна, че краката и ръцете ѝ са завързани за решетката на леглото ѝ. Тя потрепери. Беше чисто гола. На устата ѝ имаше лепенка. Тялото ѝ беше сковано от страх. В съзнанието ѝ нахлуха ужасяващи мисли, една от друга по-вцепеняващи. После чу шум от стъпки. Вратата се отвори и в стаята влезе Джебедая.

— Трябваше да се отърва от колелото — каза той и седна до нея. — Освен това се наложи да уредя още няколко неща.

Фран започна да се извива яростно, мъчеше се да се освободи от въжетата. Опита се да извика от болка, но се чу само приглушен шум.

— Така само ще се нараните повече. Разбирам от тези неща и мога да ви кажа, че няма никакъв начин да се измъкнете от възетата. Бих махнал лепенката, но съм сигурен, че ще започнете да викаете. Къщите се намират близо една до друга и някой може да ви чуе.

Джебедея не й каза, че преди да дойде в съзнание, я беше изнасилил.

— Ще ви задам няколко въпроса и ако ми отговорите искрено, ще ви пусна. Разбрахте ли?

Фран Маркъм кимна енергично.

— Агент Бароус ли ви даде информация за Джошуа Хамък и за убежището?

Жената поклати отрицателно глава.

— Доктор Прайс?

Отново не.

— Ами тогава някой от агентите, който е участвал в операцията.

Тя кимна утвърдително.

— Директорът на ФБР, Трейнър ли беше?

И този път Фран направи знак на отрицание.

— Ще ми кажете ли кой е?

Фран кимна.

— Добре. Мисля, че мога да ви вярвам. — Той стана и отиде до бюрото в ъгъла на стаята. Върна си при нея с тефтер и молив. — С коя ръка пишете?

Жената посочи с глава надясно. Той отвърза ръката й и й подаде молива.

— Напишете името на човека, който ви даде информацията.

Фран Маркъм с мъка написа нещо в тефтерчето. Джебедея го взе и го обърна към светлината. Там с доста разкривени букви беше написано името на Фил Лашанс.

— Мъжът, който зае поста на Трейнър? — пророни той на себе си.

Фран протегна ръка към тефтера. Джебедея го сложи пред нея. Тя с големи усилия успя да напише: „Сега вече ще ме освободиш ли?“

— Разбира се. — Той взе молива от ръката й и се наведе към нея. — Ще те освободя от всички беди на този свят — прошепна Джебедея в ухото й.

Преди Фран да осъзнае смисъла на думите му, той я сграбчи силно за гърлото с двете си ръце. Джебедея започна да се моли и Фран Маркъм тихо напусна този свят.

21.

Ник се беше обадил на Бърни Уилис няколко дни след смъртта на Фран Маркъм. Направи го отчасти заради Уилис, отчасти защото имаше чисто егоистична причини. Знаеше, че трябва да предупреди журналиста, че животът му се намира в опасност. Никой, освен тях двамата със Санди не си даваше сметка за голямата заплаха. С присъщата си агресивност и проникателност да надушва добрите истории и с настъпателния си маниер на журналист Уилис можеше да се окаже изключително полезен за тях двамата. Умението му да измъква информация беше точно това, което търсеха. Трябваше порано да се сети да говори с него и с Фран.

Уилис се държа студено и рязко с Ник по телефона. Трябваше да участва в много токшоута, за да коментира смъртта на Фран Маркъм, и Бароус го беше прекъснал. Ник му обясни, че иска да говори с него по изключително важен въпрос, който не търпи отлагане и не е за телефон. Уилис прие това с пресилено учудване и му загатна, че е смешно някакъв пропаднал агент от ФБР, в немилост, да има да му казва нещо важно. Това накара Ник рязко да го прекъсне и да мине направо на въпроса:

— Мисля, че знам кой уби Фран Маркъм.

По линията настъпи продължително мълчание, преди Уилис отново да заговори:

— Така ли? Не съм чул полицията да е направила някакво изявление по този въпрос. Прегледах всички вестници. Освен това току-що разговарях с един колега от „Таймс“, който се занимава с този проблем. Той ме уведоми, че местната полиция все още нищо не знае.

— Това, което знам аз, няма нищо общо с полицейските доклади, Уилис.

— Разполагаш с вътрешна информация, така ли?

— Не точно, но може и така да се каже — отвърна Ник. Усещаше напрежението на журналиста отсреща, можеше да долови трескавото му усилие да измисли някакъв удачен въпрос, за да подхване отново

разговора и да овладее ситуацията. Все пак Уилис беше свикнал да е в добра позиция.

Накрая журналистът каза неубедително:

— Добре, ще видя какво имаш да ми казваш. Трябва да се срещнем лично. Ако не си много далече от...

— В Ню Йорк съм.

— Добре. Тогава ела да обядваме в къщата ми на плажа. Ще те чакам в един часа.

Къщата на Бърни Уилис се намираше на около три километра от Кар Харбър. Беше голяма дървена сграда. Покрай нея минаваше поточе, а изгледът отпред разкриваше залива Пеконик. На вратата имаше табела с името на къщата — Бей Лодж. Един мъж отвори вратата и заведе Ник до голяма слънчева стая с многобройни саксии с портокалови дръвчета. Уилис седеше в огромен плетен стол.

— Сигурно вече си разбрал, че това място е страхотно и аз не искам да се откъсвам от него — каза Уилис и стана да поздрави Ник.

Бароус мислено се съгласи с него. Стаята беше с огромни френски прозорци, а по стените се отразяваше водата от поточето отвън. Създаваше се усещането, че самата вода минава през тях. Обзавеждането и светлите килими бяха стари и доста добре подбрани.

— Тук е очарователно — каза Ник.

— Джордж — обърна се господарят на къщата към мъжа, въвел Ник, — кажи на Сара, че ще обядваме след половин час. Радвам се да те видя, Ник.

Уилис беше облечен със скъпо кашмирено сако и добре ушити панталони, които подчертаваха закръглената му фигура. Беше нисък, с кръгло лице, цялото в лунички и петна. Косата му беше рядка. Челюстта му бе като на булдог и той често я приглаждаше с ръка, за да прикрие двойната си брадичка.

— Мисля, че снощи те видях в шоуто на Чарли Роуз. Заслушах се в изказването ти за...

— Не беше ли нещо за бедната Фран? Толкова ми липсва.

Уилис замлъкна почтително, а после скръбно започна да разказва за миналото. Обясни колко жалко било, че не са могли да говорят с Ник след експлозията (За да им помогне за книгата, за какво друго?). Те двамата разбирали какво преживява Ник и не искали да го притесняват (Моля те, измисли нещо друго!), и колко несправедливо

било, че върху него била стоварена цялата вина за трагедията (О, така ли?). За радост обаче Джордж прекъсна словоизлиянията му и обяви, че обядът е сервиран.

Те седнаха на масата. Икономът подаде на Уилис бутилка вино, за да види дали той ще я одобри. Ник забеляза етикета на бутилката и се обади:

— О, не. Това беше пословично лоша година за мерлото. Върнете я обратно.

Уилис се втренчи в Ник, а той се разсмя:

— Просто се шегувах — каза той. — Просто се шегувах. Не я отваряйте само заради мен. Не пия.

— О, ще пийнете малко — каза Уилис и кимна на Джордж да отвори бутилката. — Това е любимото ми вино. Леко и прекрасно мерло.

— Благодаря много, но ще откажа, Бърни.

— Надявам се, че няма да имаш нищо против, ако аз пия — отвърна Уилис и отпи от чашата си. — Вината са моята страст. Когато започвах кариерата си и нямах много пари, ходех в един магазин за вина на „Медисън“. Беше изключително скъп, но само най-подбрани вина. Единствено за Коледа и за рождения си ден можех да си позволя да си купя някоя бутилка оттам. А сега вече си имам собствена изба за вина. Странно как се променят нещата.

Сервираха им кремсупа от аспержи. Беше отлична. Уилис стана сериозен и попита Ник защо не съобщи на полицията информацията за убийството на Фран, с която разполага.

— Опитвах, но полицаят си остава полицай. Липсва му въображение. Смятам обаче, че ти ще ме разбереш. Що се отнася до ФБР, там не искат изобщо да се споменава името Хамък. Истинската причина обаче, заради която съм тук, е, че според мен животът ти е в опасност. Възможно е да си следващата жертва.

Вниманието на журналиста бе изцяло приковано към Ник. Уилис изглеждаше шокиран.

— Обясни ми всичко — подкани го той с тънък глас.

Ник започна подробно да разказва цялата история. Знаеше я почти наизуст. Обясни му всичко: за изчезването на децата на Хамък от домовете им, за смъртта на Ед Трейнър и Клейтън Босуърт, за

опитите за убийство срещу самия него и накрая завърши със смъртта на Фран Маркъм. Уилис стоеше като вкаменен.

— Това е всичко, един разказ за последиците от експлозията в убежището на Хамък! — каза Ник. — Никога ли не си се питал какви могат да бъдат последиците върху психиката на децата от преживяването на такава травма. Случилото се в Меса Бланка беше ужасяващо. Мисля, че от това може да се получи добър сюжет за следващата ти книга. Тя ще е много по-интересна и популярна от предишната. Помисли си за това предложение. Историята е страхотна.

— Съгласен съм с всяка твоя дума — отвърна Уилис. Ник можеше да си представи какви картини изникват във въображението му точно в този момент. Повече слава и повече пари. И то само за него. И няма да има нужда да дели славата със съавтор.

— Надявам се все пак, че ме разбра. Аз ти давам история за книгата, но ще искам и нещо в замяна. Двамата със Санди ще ти кажем всичко, което знаем, но от теб искаме да впрегнеш всичките си умения и да проведеш няколко разследвания. Първо, трябва да намерим къде се крият децата. Трябва да ги спрем, преди да са предприели следващия удар. Нужна ни е помощта ти за това.

— Разбира се, давам ви честна дума.

Вече бяха приключили с обяда. Уилис помоли Джордж да донесе бутилка от специалното му вино.

— Не мога да работя обаче само върху това. Ще трябва да променя договорите си с издателството. Смятах да пиша друга книга, но сега ще се наложи да преговарям отново за правата върху тази. Имам поети ангажименти към „Венити феър“, но ще ги отложам за по-нататък. С една дума, съгласен съм.

Ник и Уилис се уговориха да се срещнат след няколко дни в Ню Йорк, където Уилис трябваше да получи някаква награда. На следващата сутрин щяха да работят заедно в апартамента на Уилис в Карлайл.

— Преди да си тръгна — каза Ник, — искам още веднъж да те предупредя, че се намиращ в голяма опасност. Трябва много да внимаваш.

— Добре, добре, добре — отвърна той и отпи от виното си. — Разбира се, ще внимавам. Надявам се двамата с доктор Прайс да сте

наясно, че за книгата ще получите от мен само една благодарност, никакви парични възнаграждения.

— Не ме интересуват парите — отвърна Ник и стана да си тръгва. — Но не забравяй какво ти казах. Внимавай. Отваряй си очите за всичко, което ти се стори необичайно.

Уилис му каза довиждане и на лицето му се изписа голямо задоволство. Защо не? Бърни Уилис виждаше пред себе си не смъртна опасност, а авторски хонорари, права за екранизации, договори с чуждестранни издателства. Уилис вече мислеше как да започне книгата си. Може би щеше да е добре така: „Ник Бароус дойде на обяд и ме предупреди, че срещу мен се готви покушение.“ Какво начало само!

22.

„Имате връзка с номер 364–5227. Семейство Стаг в момента не са у дома си, но явно вие сте. Оставете съобщение и ще се свържем с вас възможно най-скоро.“

Гласът на телефонния секретар на Нелсън Стаг беше по-дълбок от нормалния му тон и бе изпълнен със сърдечността на водещ на телевизионна дискусия.

— Нелсън, Ник е. Спешно трябва да говоря с теб. Обади ми се възможно най-скоро. Мисля, че имаш номера ми, но ще ти го оставя пак за всеки случай. Той е 763–4487. Надявам се, скоро да се чуем.

През следващия ден и половина Ник се обади на Нелсън над десет пъти. Съобщенията му ставаха все по-остри („Обади ми се, за бога!“) и злобни („Не ти се обаждам в работата, Нелсън. Ти каза, че мога да те намеря на този номер. Винаги съм мислел, че не си мекотело“). Беше сигурен, че Нелсън си е вкъщи и слуша съобщенията му напрегнато, като приведен над нелегална късовълнова радиостанция шпионин от филмите за Втората световна война.

Две сутрини по-късно Нелсън Стаг тъкмо излизаше с колата и бе принуден рязко да натисне спирачките заради внезапно изскочилия от храстите Ник Бароус, който му прегради пътя.

— Здравей, стари приятелю — каза Ник със саркастичен тон и се качи на предната седалка. — Изглежда, тези дни си много зает или телефонният ти секретар се е повредил.

— Какво има този път, Ник? Децата на Хамък пак ли са непослушни? Нещо като „Семейство Брейди“?

— Много смешно, няма що.

— Закъснявам, Ник. Какво искаш?

— Става въпрос за убийството на Фран Маркъм.

— Нека да позная. Едно от твоите деца я е очистило.

— Може би.

— Знаеш ли какво, наистина се тревожа за теб. Мисля, че си откачил. Станал си един от манаците на тема конспирация. Нали

знаеш, всеки друг, но не и Осуалд^[1]. Сигурно мислиш, че и Винс Фостър е бил убит.

— Трябва да се свържа с вашингтонската полиция.

— Боже мой, Ник, няма ли да се откажеш най-после? Трябва да си в отпуск. Ако Лашанс разбере, че още се занимаваш с Хамък, болестта ти ще стане постоянна.

— Това си е мой проблем, Нелсън.

— Притесняваш ме. Казах ти да не ме занимаваш повече с това. Кариерата ми ще се срине за нула време, ако директорът разбере, че ти помагам.

— Нали ми беше казал, че мога да те търся у вас.

— Промених си мнението.

— Благодаря ти, приятелю.

— Толкова си обсебен от тази твоя откачена мисия, че не ти пука дали ще завлечеш мен или още десетима други заедно с теб на дъното.

— Просто казах, че трябва да говоря с някого от полицията.

— Това да е за последно, Ник.

— Не се притеснявай, така ще е.

— Пендър. Удро Пендър. Всички му викат Уди. Вторият в отдел „Убийства“. Работил съм с него няколко пъти. Стабилен е. — Ник си записа името в бележника, с който никога не се разделяше. — Ще му се обадя тази сутрин. Ще чака да му звънеш.

— Благодаря ти.

— И помни. Това беше за последно. Наистина. Повече не ме търси.

— Как бих могъл да забравя?

Двамата се гледаха безмълвно известно време, след това Ник излезе от колата. Нелсън Стаг потегли рязко и изчезна по оградената с дървета улица. И да се беше обърнал назад, Ник не го забеляза.

[1] Намек за разпространеното мнение, че Лий Харви Осуалд не е истинският убиец на американския президент Джон Кепеди през 1963 г., а е само изкупителна жертва. — Б.пр. ↑

23.

— Джамал! Казах зонава защита. Защо играете персонална? За бога, момче, слушай какво ти говоря!

Високият чернокож младеж наведе виновно глава за момент и измърмори:

— Да, тренер.

— Давайте пак. Искам да видя истинска защита.

Младите мъже започнаха играта отново. Ловко си подаваха баскетболната топка по периметъра на защитната зона.

— Това е нещо друго. Рашад, вдигни си ръцете. Маркизо, атакувай Тайрън отляво. Знаеш защо.

За момент Удро Пендър продължи да наблюдава играчите си, след това се обърна към Ник, който седеше на една пейка точно до игрището в зле уплътнения физкултурен салон на гимназията. Беше помолил Ник да се срещнат тук, защото бе претрупан с работа. За късмет той се занимаваше точно с разследването на убийството на Маркъм.

Пендър беше едър мъж, висок около един и деветдесет и пет и тежеше над сто и двадесет килограма. Кожата му бе с цвета на добре полирана маса от тъмно дърво. Един от хората, които искат да изглеждат сурови, но се усмихват прекадено често.

— Какво мислите за моите момчета?

— Изглеждат доста добре.

— Имат талант, а аз се опитвам да ги науча на дисциплина, за да могат да използват баскетболните си умения и да им дам шанс за приличен живот. Никой от тях не е успял да завърши гимназията и повечето имат досиета по-дълги от половината игрище. Уредих им да се научат да четат и да смятат, а няколко от тях дори имат шанс да получат и стипендия за колеж.

— Колко дни в седмицата се занимавате с тях?

— Опитвам се два пъти, но... Ахмад! Гледай топката, не него!... Понякога успявам само по един. Ако зависеше от мен, бих се

занимавал с тях три пъти седмично, но имам семейство, работа. Между другото с какво мога да ви помогна, господин Бароус?

— Как върви случаят „Маркъм“?

— Шестнадесет души работят по него. Засега изглежда нормално. Би трябвало скоро да разкрием извършителя. — От време на време Пендър се обръщаше да нагледа отбора. Продължаваше да им прави забележки. Накрая им каза да правят обиколки на игрището петнадесет минути и след това да си вземат душ. — Защо сте толкова заинтересуван от убийството ѝ? Познавахте ли я?

— Малко.

— Стаг ми каза, че имате версия, която е свързана с онзи луд от експлозията преди няколко години. Как му беше името?

— Хамък.

— Точно така. Мислех, че е умрял заедно с останалите глупаци, които му вярваха.

— Така е.

— Е, в такъв случай, ако искате да си губите времето с тази версия, то си е ваша работа. Жена ми не може да разбере защо прекарвам толкова време с тези момчета. Мисли, че поне би трябвало да играя с тях, за да сваля някой килограм. Сигурно е трудно да се повярва, но в колежа бях слаб като вейка. Аз съм, така да се каже, щастливият страничен продукт на брака с жена, която умее добре да готви.

— Казахте, че сте близо до залавянето на извършителя.

— Да. Случаят е доста рутинен. Двама убийци, изнасилване и грабеж. Изнасилването е сигурно. В лабораторията откриха семенна течност и охлузвания в областта на половите органи. Липсват кредитните ѝ карти, вероятно и известна сума пари. Няма никакви отпечатъци обаче. Сигурно са носили ръкавици. Няма начин да не ги хванем. Въпреки че процентът на арестите ни е нисък, тези ще ги хванем. Трябва. Цялата страна следи развитието на разследването по Си Ен Ен.

— Нямате много улики.

Уди Пендър се наведе към Ник с усмивка.

— Господин Бароус — започна с по-тих глас, — почти имаме самоличността им вече. — Забеляза, че едно от момчетата си връзва обувките. — Артис! Казах да бягате, не да си връзвате обувките.

Размърдай жалкия си задник. — След което пак се наведе към Ник. — Една от съседките е забелязала някакъв човек да се навърта около къщата през деня. Бял мъж.

— Друго?

— Жената мисли, че е бил млад. Между двадесет и тридесет.

— Това още нищо не означава.

— Проверяваме всичко живо по улиците. Скоро някой ще го намери. Освен това кредитните карти на госпожица Маркъм са у него и рано или късно той ще ги използва. Такива като него не са много умни. Ще го намерим.

— Но не тук, във Вашингтон. Отдавна е напуснал града.

— Откъде знаете това?

— Издирвам го от известно време. Съседката е била права. Бял е. Малко над двадесет години. Използва или името Джери Холънд, или Алън Стоун.

— Продължавайте.

— Истинското му име е Джон Филип Харис. През 1994 беше покръстен и преименуван на Джебедея Хамък от Джошуа Хамък. Използвал е фамилията Холънд в Чимайо, Ню Мексико. В началото на годината е убил Алън Стоун, попаднал на него в един гей бар в Албакърк. Не, самият той не е обратен. Просто това го е улеснило. Търсел е някой, който може да мине за самия него, след като инсценира нещастен случай на пожар. Номерът е минал.

— В крайна сметка кого търся? — попита Пендър.

— Сигурен съм, че използва името Хамък само вътре в групата си. Почти сигурен съм, че пред хората използва другите две имена. И да, мога да ви осигуря снимка. Отпреди четири години е, но най-вероятно е доста близка до сегашния му вид.

— Какво мога да направя за вас в замяна, господин Бароус?

— Наричайте ме Ник. Можете да направите много, като ме държите в течение и откриете Джебедея Хамък. Не мога да ви кажа колко е важно да бъде намерен. Преди Фран Маркъм е убил други двама и ще продължава да го прави и занапред.

24.

След като прие наградата „Айк Лашър“, учредена на името на загиналия при изпълнение на служебните си задължения репортер, Бърни Уилис се приближи до микрофона. В залата настъпи тишина. Не се чуваше шум от дрънченето на прибори по чиниите, нямаше разговори шепнешком. Четиристотин души, занимаващи се с писане и разпространение на новини, притихнаха и насочиха погледите си към катедрата. Новина номер едно от предишния ден беше изнасилването и убийството на Фран Маркъм в дома ѝ в Джорджтаун. Бърни Уилис вече бе говорил пред всички телевизионни канали, тази вечер щяха да се излъчват на запис участията му в различни предавания с Лари Кинг, Чарлз Гродин и Джералдо.

Повечето хора от публиката познаваха Бърни достатъчно добре, за да не могат да го понасят. Късметът и славата не го бяха променили изобщо. Беше си същият мръсник и кавгаджия. Даже сега бе по-зле от всякога. Освен това тези, които го чакаха да заговори, знаеха, че той мразеше Фран Маркъм. През целия ден хората се опитваха да познаят какво ще каже за нея тази вечер. Щеше ли да се опита да прикрие враждебността си със сладки приказки, или истинската му същност щеше да надделе? Повечето бяха заложили на второто, но грешаха.

— Скъпи колеги журналисти, тази вечер заставам пред вас с натежало от скръб сърце. Както всички знаете, моята колежка и съавторка, приятелка и съюзничка, жената, с която споделях тайни и идеи, Фран Маркъм, умря от насилствена и страшна смърт. За съжаление в тези кървави дни, бележещи края на хилядолетието, в Съединените американски щати това е все по-често срещано събитие. Бруталността и ужасът, които е преживяла в последните си мигове, са неописуеми. В нейно лице ние всички загубихме един борец за справедливост, един чист и ясен глас, който изричаше истините, които другите нямаха смелост да произнесат, неуморен защитник на хора и каузи, които никой не се осмеляваше да защити... — И така в същия дух в продължение на още десетина минути. На два пъти спря, за да избърше сълзите си, и накрая завърши с поглед, насочен към тавана. —

Знам, че сега Франи е там горе и ни призовава да не позволяваме на нищо да застане на пътя на истината.

Уилис се върна на мястото си и останалите на масата му казаха, че са били трогнати от речта му, но не вярват дори една думичка да е била искрена. Гостите в залата все още яростно драскаха в бележниците си избрани фрази, с които да забавляват приятелите си на следващия ден.

Въпреки опечаления си вид Бърни Уилис имаше чудесно настроение. Беше сигурен, че тонът и начинът, по който беше говорил за своята съперничка, са попаднали точно в целта. След един приличен период на траур той щеше да започне да пуска тук и там намеци, че по-голямата част от книгата им е написана от него. С разбиращо свиване на рамене щеше да казва на другите писатели: „Знаете какво е да работиш с някой, който е с лесно наранимо самочувствие и е най-вече репортер, а не писател. Трябва да му позволяваш повече, отколкото заслужава. Тъжно е, но няма как.“

Бърни посегна към бутилката червено вино в центъра на масата. По дяволите, не беше отворена! Бялото бе отворено, но то го отвращаваше. Винаги му причиняваше главоболие. А точно сега беше много жаден. Огледа се за сервитьор. Най-накрая забеляза един млад, с руса коса на няколко метра от масата, подпрял се на стената. Приличаше на безработен актьор. Гледаше го със странно изражение. Уилис му направи знак и той се приближи. Въобще не бързаше. Типично за младите в наше време. Никаква култура.

— Да, сър? — попита сервитьорът.

— Мисля, че си забравил нещо, млади ми холивудски приятелю — каза Уилис и посочи корковата тапа на шишето.

— А, това ли имате предвид?

— Точно така.

— Желаете ли да я отворя?

— Би било чудесно — отговори Уилис саркастично.

Сервитьорът извади тирбушон от джоба си и сръчно извади тапата. Подаде я на Уилис, който я помириша авторитетно и я хвърли на масата. Сервитьорът напълни чашата му, обърна се и тръгна с бутилката в ръце.

— Младежо — извика Уилис, — къде я носиш?

— Отивам да го прелея, сър. Така ароматът му ще стане по-добър.

„Добра идея — помисли си Уилис, — това пале е по-умно, отколкото изглежда.“ Разклати чашата с тъмновиолетовата течност и помириса букета. „Чудесно, чист «Пино ноар». Много сортове.“

Отпи. На втората глътка обаче почувства силно стягане в гърлото, сякаш някой му беше поставил метална скоба. Опита се да каже нещо на жената до себе си, но не успя. Чашата падна от ръката му. Всички се обърнаха към него. Устата му беше широко отворена, като риба, извадена на сухо. Със сетни сили се опитваше да си поеме въздух, но белите му дробове бяха парализирани от огромната доза наркотик, който беше вкаран със спринцовка през корковата тапа на бутилката. Бърни Уилис не можа дори да се изплаши, просто се строполи на земята. Клиничната смърт бе настъпила още преди да докосне пода.

ПЕТА ГЛАВА
ТЯ ТРЯБВА ДА Е С ТЯХ

1.

— Ало?

— Лори? Ник е.

Най-последно. От няколко дни се опитваше да се свърже с Лори Абът, старата му приятелка от агенцията за „Алкохол, тютюневи изделия и огнестрелни оръжия“, съкратено АТО. Беше много трудно човек да се свърже с високопоставен държавен служител, а и самият разговор не се очертаваше да е лесен. Смъртта на Бърни Уилис беше доказала за пореден път колко пресметливи и безмилостни са децата на Хамък. Ако някой не ги спре, за Ник беше ясно, че ще последват още убийства. Вече бе крайно време някой от управляващите да му повярва. Трябваше да се сети за Лори още след убийството на Клейтън Босуърт.

— А, старият ми приятел Ник Бароус — каза тя саркастично.

— Хей, радвам се да те чуя отново, но забелязвам някаква особена нотка в гласа ти. Всичко наред ли е? — попита той с мисълта, че може би трябва да спре още тук.

— Какво според теб да е наред? — ядоса се Лори. — След Меса Бланка ти се обаждах и ти писах вече не знам колко пъти, а ти нито дума. Така ли се отнася човек с един приятел? Много, много стар приятел? Накрая се отказах.

— Ако само знаеше какво ми мина през главата...

— Предполагам. Можеше да поговорим. Нали за това са приятелите.

— Търсих те наскоро, но ти беше на конференция в Лондон.

— Голяма работа. Това беше преди две седмици. Какво ще кажеш за четирите години преди това?

— Добре де, извинявай. — Изчака за момент. Очакваше, че ще измърмори разбиращо, но тя мълчеше. — Сега живее във Вашингтон — смени темата Ник. — Временно. Трябва да се видим. Съгласна ли си да се срещнем и да поправим стореното?

Настъпи дълга пауза.

— Сега не мога — каза Лори най-накрая с променен глас. — Кити е болна. Скоро ѝ направиха мастектомия. На един профилактичен преглед се оказало, че има някаква бучка. Последваха изследвания, напрегнато чакане, операция, още изследвания, а сега химио- и радиотерапии. Скъсвам се от работа само за да не мисля за това, но щом се прибера у дома, постоянно съм под напрежение. Тя има нужда от мен, Ник.

Въпреки че разбираше положението ѝ, му се искаше да извика, че и той се нуждае от нея, но вместо това каза колко много съжалява за Кити. Преди да успее да изрече още нещо, Лори обеща, че ще се свърже скоро с него, и затвори.

Ник не можеше да чака Лори да му се обади и след няколко дни, колкото и да му беше неудобно, пак ѝ звънна. Беше права, че се е отнесъл грубо с нея. От самосъжаление се бе постарал да я изхвърли от живота си.

Този път имаше късмет. Кити се оправяше. Най-лошото беше преминало. Лори се съгласи да се срещнат за по едно питие в някакъв бар близо до дома ѝ в Кливланд парк.

Познаваха се още от университета. Сремнаха се през втората година от следването на курса по гражданско процесуално право. Курсът се водеше от един професор, който беше страшилището на всички студенти — с остър език, безмилостен тиранин. Помагаха си един на друг. Станаха близки приятели, а след това и любовници. Шест месеца по-късно Лори го заряза заради някаква жена, с която ходеха на курс по йога. Оказа се, че предпочита да бъде с жени. Скоро се появи и Кити.

Двете бяха заедно вече дванадесет години, почти толкова, колкото Лори беше работила в АТО. „Нали знаеш, съкратено от Алис, Тереза и Одри“, беше му казала при постъпването си. Единственият път, когато професионалните им пътища се пресякоха, беше преди четири години в Меса Бланка. Тогава тя дойде с Ед Трейнър и прекара там по-малко от двадесет и четири часа.

Напитките им пристигнаха и те се чукнаха.

— За приятелството — заяви Ник, след това се наведе и лекичко я целуна по устните.

— Въпреки усилията ти в противоположна посока — усмихна се Лори. Беше висока и елегантна, с вълниста руса коса и дрезгав глас. —

Знаеш ли, че следях какво се случва с теб — продължи тя. — Наистина съжалявам, че стана така. Тълса! Знам, че е било гадно.

— Гадно ли? Де да беше само това! — изсмя се той иронично. — Бракът ми, който никога не е бил нещо особено, потъна по-бързо от „Меримак“. Или беше „Монитор“? След това се пристрастих към алкохола. Сигурно ти звучи като сапунена опера, но поне се отървах от последното. Напоследък съм свеж като морков, но това не минава при Фил Лашанс. Нареди ми да изляза в отпуск по болест. Той буквално си мисли, че съм луд.

— Хайде бе!

— Да. Ненормален, откачен, луд за връзване. Освидетелстван. Ти си избери.

— Какво е станало?

— Ами ти беше в началото на историята с Хамък, но тя все още не е свършила. Става нещо невероятно, ужасно. Сигурен съм, спомняш си, че преди да прати паството си в царството небесно, Хамък освободи дванадесет деца. И сега, четири години по-късно, тези деца, на възраст между девет и двадесет и една години, се събраха и... започнаха да извършват убийства.

Лори отвори широко очи.

— Да, убиват. Точно това имах предвид. Всичките им жертви са свързани по някакъв начин с обсадата. Знам, че звучи невероятно, но Санди Прайс, детската психоложка, която се занимаваше с децата там, и аз сме убедени, че точно това се случва. Във ФБР мислят, че аз, ние не сме наред. Не виждат никаква връзка между децата и убийствата. Според нас обаче има. В крайна сметка човек никога не обръща внимание на тези така наречени съвпадения...

Ник разказа цялата история, от последното излизане с лодка на Ед Трейнър до последната чаша вино на Бърни Уилис. След това я погледна внимателно.

— Лори, това се случва наистина. Можеш ли да ни помогнеш?

— Най-малко мога да проверя някои неща в нашите бази данни.

— Чудесно, но го направи дискретно — зарадва се Ник.

— Дискретно! — засмя се. — Второто ми име е предпазливост. Това качество е особено развито у лесбийките. Не съм стигнала дотук с телевизионни изяви. Сериозно, ще се пазя. Имам и едно предложение. Един от приятелите ми, Анди Бакъс, работи към

Националната служба за охрана. Ако има потенциална заплаха за президента или вицепрезидента, а от това, което ми разказа, явно има, те трябва да знаят. Ще ти уговоря среща с него.

— Идеално.

— Не се вълнувай толкова. Реакцията му най-вероятно ще бъде като моята, скептична. Трябва да ти кажа, че цялата тази история звучи доста неправдоподобно. Изглежда толкова неистинска, невероятна, че не мога да си представя кой би повярвал. Помисли си само — група деца между единадесет и двадесетгодишни или там колкото каза, които са толкова добре организирани и толкова пълно отдадени на отмъщението за смъртта на един откачен лъжепророк; имат милиони долари на разположение, разбират от взривни вещества и бог знае от какво още; превърнали се в банда убийци, по-опитни от всяка бунтовническа групировка, за която съм чувала. Кой би повярвал на това?

Ник поклати глава, без да отговори. Загледа се намръщено в пода.

— Все пак може би, казвам само може би — продължи тя, вероятно само за да го ободри малко, — ако напишеш всичко това, от началото досега... Всички неща, които мислиш, че са се случили и защо, и особено онова, което може да се докаже... е, нещата може би ще изглеждат по-различно. Още сега мога да ти кажа, че ако те изпратя при Анди Бакъс и се опиташ да му разкажеш всичко така, както го разправи на мен, просто няма да мине. Един доклад обаче може да предизвика по-сериозен интерес.

— Твоят човек да не е някой сух бюрократ?

Лори се засмя:

— Повече от всеки друг би трябвало да познаваш любовта на управляващите към правилата.

— Вярно е, но върни малко назад. Децата са напуснали домовете си по едно и също време, сякаш по сигнал, и са изчезнали. Всички едновременно. Това все трябва да означава нещо.

— Постоянно изчезват деца. С хиляди. Помниш ли снимките на изчезнали деца, които отпечатваха на кутиите с мляко? Всяка сутрин виждах различни лица и си мислех за мъката на семействата им, а просто исках да си направя капучино и малко утринно спокойствие.

— Може да се получи много дълъг доклад — отстъпи накрая
Пик.

— С всичките ти твърдения би трябвало да е такъв. Напиши го,
изпрати ми го и аз ще го предам бързо. И още нещо.

— Какво?

— Повече не изпробвай колко силно е приятелското ми чувство
към теб. Договорихме ли се?

— Дадено.

2.

— Ник Бароус?

— На телефона.

— Уди Пендър е. Имам новини за вас. Мисля, че търсим един и същ човек.

Ник се пресегна над бюрото за бележник и химикал. По навик започна да си води бележки.

— Две от съседките разпознаха младежа по снимката. Видели са го да обикаля предишния ден. Освен това някой си Алън Стоун е наел кола от агенция „Авис“. Книжката му е била издадена в Ню Мексико.

— Други улики?

— Това е засега, но мисля, че можете още да ми помогнете.

— Как?

— Споменахте, че вероятно избягалите деца живеят заедно.

— Почти съм сигурен.

— Имате ли снимки и на останалите?

— Мога да намеря, но и те ще са отпреди четири години.

— Няма нищо. Ще ги пусна за издирване като свидетели на убийството на Фран Маркъм. Шансът някой да ги разпознае става по-голям с увеличаване броя на заподозрените.

— Точно това исках да чуя, Уди. Благодаря ти.

— Аз трябва да ти благодаря. Между другото дали двамата с приятелката ти сте свободни утре вечер?

— Трябва да попитам и Санди, но мисля, че да.

— Тогава какво ще кажеш да дойдете на вечеря у нас. Да кажем, в осем. Сам ще се убедиш как добрата домашно приготвена храна може да заглади острите ръбове на мъжа.

3.

— Нямам домашна работа, Джина.

— Честна индианска?

— Заклевам се — каза Сара. Джина тъкмо паркираше комбито пред къщата. Тя вземаше Сара от училище всеки ден. Днес детето особено бързаше, защото Ник ѝ беше обещал, че ще вземат футболната топка, ще отидат в парка и ще я научи да играе с глава. Още щом се нанесе да живее у тях, Сара направо се влюби в него. Санди осъзна, че момичето има нужда от баща. Джина мислеше, че е просто защото Ник е забавен, а не автомат за заповеди и забележки като тях двете със Санди.

Джина отключи входната врата и Сара веднага извика името на Ник. Изтича през трапезарията и хола в задната част на къщата, но не го намери. Тогава се качи на горния етаж и пак извика:

— Ник! Ник! Прибрахме се.

Джина отиде до телефонния секретар и натисна бутона за прослушване. Имаше едно съобщение. Беше за Ник от детектив Пендър. Написа му бележка. В този момент Сара разочарована слезе по стълбите.

— Няма го. Проверих навсякъде.

— А под леглата?

— Не бъди глупава, Джина. Не може да е там.

— Права си. Защо не отидеш да се преоблечеш? Сигурна съм, че ще дойде след малко. Сигурно е трябвало да свърши нещо набързо.

Сара изтича обратно по стълбите. След няколко минути се върна. Беше облечена в джинси, тениска и маратонки.

— Ник, готова съм — извика.

— Престани да крещиш, Сара. Вдигаш шум като цяла хевиметъл банда. Ник все още го няма.

— Кога ще си дойде?

— Всеки момент.

— Кажу ми тогава, че съм в къщата за игра — каза Сара и се нацупи.

— Ще му кажа. Хайде да хапнеш малко бисквити и чаша мляко, преди да се заемеш с пренареждането.

— Няма да правя това. Имам нещо друго наум.

— А млякото и бисквитите?

— Ще ги донесеш ли в къщата ми, моля, моля?

— Казвала съм ти хиляди пъти, че мразя да ми казваш „моля, моля“. Ако обещаеш, че ще престанеш, ще ти ги донеса.

— Обещавам. Никога повече няма да казвам „моля, моля“. Обаче все още искаш да казвам „моля“, нали?

— Да — отвърна Джина и се разсмя. — Моля те, продължавай да казваш „моля“.

Сара се измъкна през задната врата към градината, а Джина отиде в кухнята. Сложи няколко бисквити на един поднос, а в средата върху една салфетка постави чаша мляко. Салфетката беше задължителна, защото Сара имаше навик да си бърше устните с ръкав. Канеше се да вдигне подноса, но на входната врата се позвъни. Сигурно беше Ник. Винаги забравяше ключовете си.

Джина никога не отваряше вратата, без да погледне през шпионката. В това отношение Санди се беше наложила. Видя двама млади мъже в тъмносини работни комбинезони. Зад тях се виждаше някаква мебел. Без да маха веригата, Джина откряхна вратата.

— Да?

— Госпожица Прайс?

— В момента не си е вкъщи.

— Имаме доставка за нея. — По-близкият до вратата вдигна някаква фактура. — Едно бюро.

— Може ли да я видя, моля?

Младият мъж, който имаше дълга коса и приятна усмивка, пхна фактурата през процепа. На нея бяха написани името и адресът на Санди. Очевидно беше платила шестстотин и петнадесет долара за бюрото, но не й бе споменавала нищо. Къде ли мислеше да го сложи? Сигурно беше за Сара. Скоро щеше да й потрябва.

Джина откачи веригата и отвори вратата. Двамата вдигнаха бюрото и го вкараха в коридора.

— Насам, момчета. Мисля, че е за горния етаж...

Матю извади парче тръба, увита с гумена лента, и удари Джина по главата. Тя падна на колене и се свлече странично на пода.

Джебедея отиде до вратата и постави горното резе. Матю повлече тялото на Джина и едното ѝ око се отвори.

— Ще вземем Сара с нас — изкрещя той. — Тя е семето на нашия Господ. Негово родно дете. — Удари я още веднъж, по-силно от предишния път, и я завлече в трапезарията. След това извика меко: — Сара, Сара. Къде си? Матю е. Дошли сме за теб.

Тръгна към кухнята, Джебедея вървеше зад него. Върнаха се в трапезарията и след това провериха в хола. През големия прозорец към градината видя Сара. Тя стоеше в къщичката си. Усмихна се. Не бяха я виждали от толкова много време. Най-после щеше да е пак при тях.

— Матю, какво чакаш? Да я вземаме.

Отвориха вратата и слязоха по стъпалата до пътеката, която водеше към малката къщичка.

— Здравей, Сара — каза Матю и се наведе.

Тя излезе отвън и попита предпазливо:

— Кой си ти?

— Матю. Матю Хамък. Аз съм ти брат.

— Нямам брат.

— Напротив, имаш. А това е Джебедея. Фамилията му е Хамък. И той ти е брат.

— Къде е Джина?

— Отиде си.

Сара ги изгледа изпитателно. Беше изплашена, но знаеше, че не трябва да го показва. Извика:

— Джина! Джина!

— Не прави това, Сара. — Матю се пресегна и хвана ръката ѝ. — Крясъците плашат хората.

— Ще крещя колкото си искам. Това е моят дом — отговори тя предизвикателно. — Доведете ми Джина. Веднага.

— Матю вече ти каза, че не е тук — каза Джебедея раздразнено. — Наложил ѝ се да замине. А сега тръгвай с нас.

Сара издърпа ръката си от Матю и се втурна обратно в къщичката. Малката врата се затвори с трясък. Двамата чуха щракването на резето отвътре.

— Махайте се — извика тя. — Махайте се веднага!

— Хайде, Матю, изкарай я оттам. Трябва да тръгваме вече.

— Сара, послушай ме — каза Матю умолително, — ние сме ти братя. Трябва да ми повярваш. Искаме да те върнем обратно при семейството ти. Истинското ти семейство. Там е твоето място. Хайде излез, моля те.

Стоеше пред къщичката, най-високата ѝ част едва достигаше до брадичката му.

— Сара, излез — помоли той отново.

— Не. Няма да изляза, докато не доведеш Джина.

Тъпичкото ѝ гласче звучеше, сякаш се намира много далече.

— Хайде. Нямаме цял ден на разположение — намеси се Джебедея. — Просто разбий вратата.

— Дай ми само още една минута. Сигурен съм, че ще успея да я уговоря. Просто е уплашена. Това е.

Наложи се Ник да паркира до бордюра, защото на алеята за паркиране зад колата на Джина имаше някакъв микробус. „Сигурно е някаква доставка“, помисли си той. След това пък не можа да отвори входната врата. Горното резе беше спуснато. Обикновено Джина спускаше и двете. В коридора имаше бюро и Ник го избута настрана. Канеше се да извика името на Джина, но нещо го накара да спре. Беше глупаво, но му се прииска да се качи в стаята си и да си вземе пистолета. Застана неподвижно и се послуша. Тиктакането на часовника в хола му се струваше като звъна на лондонския Биг Бен. След това чу някакви звуци от задния двор, но не можа да разбере какво е. Тихо влезе в хола и оттам разпозна мъжкия глас. След това още един:

— Разбий вратата с крак, Матю. Не можем просто да си стоим и да чакаме да излезе.

Ник застана на ръба на прозореца и ги видя. През изминалите четири години лицата им се бяха променили, но той ги разпозна на мига. Тялото му се напрегна и внезапно осъзна, че ризата му е залепнала за гърба. Къде беше Джина? Какво ли са направили с нея? Сега не можеше да мисли и за това. Трябваше да си вземе пистолета, но щом се обърна, с крака си закачи една настолна лампа и тя падна на пода. Не се счупи, но звукът беше достатъчен, за да накара Матю и Джебедея да се обърнат и да го забележат. Ако не направеше нещо бързо, и то без оръжие, те просто щяха да грабнат Сара и да прескочат оградата.

— Здравейте, момчета — каза с най-спокойния глас, на който беше способен в момента, и излезе от къщата. Двамата го гледаха втренчено. Изглеждаха силно изненадани, но не и изплашени. — Измина доста време, нали? Сигурно сте били доста заети напоследък? Надявам се, че всички тези убийства не са попречили на молитвите ви.

Без да си казват нито дума, Матю и Джебедея се разделиха и минаха от двете страни на Ник. Матю извади парчето тръба от джоба си и го тупна твърдо на дланта на другата си ръка.

— По-умно от ваша страна ще е, ако и двамата спрете и седнете на земята.

— Нямате пистолет, нали, господин Бароус? — каза Матю. — ФБР ли ви го взеха?

— Не ми трябва пистолет.

Бавно се приближаваха към него. Бяха се раздалечили достатъчно да го принудят да върти глава, за да ги види и двамата.

— Трябва да ви благодарим, че ни прекъснахте, господин Бароус — добави Джебедея и се приближи. — Сега ще приключим с вас.

С периферното си зрение Ник забеляза подпряното на стената гребло. Трябваше да го вземе, въпреки че Матю беше по-близо до него. В този момент вратата на къщичката за игра се отвори и Сара избяга навън. Матю се опита да я хване, но не успя. Това обаче даде на Ник така ценните секунди, за да грабне греблото. Сара се втурна по стъпалата към къщата. Матю направи опит да я последва, но Ник замахна с греблото и го закачи за крака. Той падна в една цветна леха, но веднага се изправи, като разтъркваше коленете си. При падането беше изпуснал тръбата и сега не можеше да я намери. Поколеба се за момент и се хвърли към Ник. Той замахна отново. Зъбите на греблото се плъзнаха по главата на Матю, но ударът беше достатъчно силен, за да го свали на земята.

— Не можеш да ни спреш да си върнем сестрата — изръмжа Матю. По лицето му шуртеше кръв. Изправи се и отново се втурна към Ник. Този път Джебедея беше с него и двамата го хванаха. Претъркулнаха се на земята. Виждаха се само замахващи юмруци и ритаци диво крака и се чуваше тежкото дишане и хъркането на противници, твърдо решени да се унищожат един друг. Джебедея успя да го хване за гърлото, а Матю задра лицето му. Ник дишаше трудно. Мисълта, че това е краят, че Хамък е победил, защото несъмнено тези

двамата и Джошуа Хамък представляват едно, му даде сили. Изрита Матю назад и ухапа ръката на Джебедея. Последният разхлаби хватката си и Ник се измъкна. Изправи се задъхано. Двамата го заобикаляха отново.

— Джебедея, тичай вътре и вземи Сара — извика Матю и се престори, че напада.

— Не, Матю — отвърна Джебедея също задъхан и се отдръпна към оградата. — Трябва да се махаме оттук.

— Не можем да си тръгнем без Сара. Просто не можем.

— Чуй ме. Прекалено опасно е. Не бива да оставаме повече тук. — Беше застанал вече до оградата.

— Сара, идвам — изкрещя неистово Матю, наведе се и се хвърли отново към Ник. Той обаче отскочи настрана и стовари греблото върху врата му. Матю падна и отново се опита да се изправи, но този път Ник го изпревари, стовари се върху него и започна да го удря. Не спря, докато Матю не се отпусна като спукана надуваема играчка. Ник се завъртя, очакваше атака от страна на Джебедея, но видя, че в двора вече нямаше никого. Другият беше изчезнал. Със сетни сили се довлачи до стъпалата и седна. Зарадва се на приближаващите се полицейски сирени както никога досега.

4.

Санди дръпна завесата в хола и погледна навън. Пред къщата бе паркирана патрулната кола, която им изпратил Уди Пендър. Беше обещал, че до залавянето на всички деца на Хамък ще бъде там денонощно.

— Не е необходимо да проверяваш постоянно — каза Ник, — няма да изчезне.

— Знам, но така се чувствам по-спокойно — отвърна Санди. — Все още треперя. Няма да се спрат пред нищо. Искат Сара и няма да се откажат.

— Няма да я имат! — натърти той. — Няма да им позволя.

— Не ти казах, но тя ме попита някои неща, преди да я сложа да си легне.

— Какви неща? — Лежеше на дивана с електрическа възглавница под гърба си.

— „Кои са те? Откъде знаят името ми? Какво искат от мен?“ Спомни си Матю от онзи опит за отвличане в училището. Много е разстроена.

— Боже мой. Щях да се учудя, ако не беше. Ти какво й каза?

— Е, немного. Все още е твърде малка. В общи линии й обясних, че на света има лоши хора, които правят лоши неща, но че тя не трябва да се тревожи, защото ще бъдем с нея постоянно.

Ник кимна:

— Не трябва да я изпускаме от поглед. Поне засега. Санди, ела до мен.

Тя седна на дивана. Присвил очи от болка, той се пресегна, хвана я за раменете и настоя:

— Отсега нататък трябва да въведем едно основно правило. Един от нас трябва винаги, ама наистина винаги да е с нея. Поне докато това свърши. Съгласна ли си?

— Да.

— Ние ще я караме и вземаме от училище. Там ще бъде в безопасност. Знаят как стоят нещата.

— Надявам се Джина да не се обвинява за случилото се.

— Няма. Достатъчно е умна.

Санди кимна, изправи се и каза:

— Отивам да проверя дали Сара спи. След разговора й четох приказка. Веднага заспа.

След няколко минути тя се върна.

— Здравно е заспала. Господи, надявам се да извадим късмет и днешните събития просто да се изпарят от съзнанието й. Без повече въпроси, без зловредни вълнения и кошмари. За дълго, дълго време.

— Дори завинаги? — попита Ник.

— Това е прекалено хубаво, за да е истина, но ако се наложи, ще се справим. Отивам да си налея чаша вино. Искаш ли да ти донеса нещо?

— Да, кола. С много лед.

След няколко минути Санди се върна с напитките и отново седна.

— Нагриването помага ли?

— Сега ще ти покажа — отвърна той, измъкна възглавницата изпод себе си и я хвърли на пода. — Ето колко. Нищо.

Санди се засмя.

— Или казано по друг начин, чувствам се, сякаш ме е прегазил валяк и е паркирал върху ребрата ми.

— О, Ник, толкова съжалявам. — Тя се наведе и отметна косата си.

— Вдигни чашата си, Санди, и да пием за края на тази история. Близо сме, знам, че е така, и го казвам не само за да те успокоя. Уди ни вярва. Ще направи всичко по силите си, а и вече имат Матю. Това ще е от полза.

— Разбира се.

Прегърна я отново.

— Каквото и да се случи, Санди, искам да знаеш, че няма да те изоставя. Надявам се, че си готова за един постоянен наемател. Няма да има вече Тълса, нито Оклахома. Никога. Не мога да си представя, че ще бъда някъде другаде, без теб и Сара.

5.

— Как се чувстваш, Джина? — попита Санди. Ник беше долу със Сара във фойето на болницата. Чакаше да дойде и неговият ред да се качи.

— Ако вдигна глава към телевизора, имам чувството, че падам, ако завъртя глава настрани — пак същото. Всъщност през цялото време имам чувството, че ще припадна, и доста често наистина го правя. Доктор Уелд казва, че след седмица ще съм наред. Футболистите получават сътресения всяка седмица. Просто трябва да си почивам.

Джина беше полуседнала на болничното легло. Главата ѝ беше омотана с бинтове и лейкопласт. Беше казала на Сара, че прилича на гигантски връх на билиардна щека.

— Утре сутринта ще те изпишат и щом се прибереш вкъщи, ще правиш точно каквото и тук, ще почиваш. Ясно ли е?

— Да, мамче — отговори Джина с усмивка.

— Докторът ни каза, че си извадила голям късмет. Ако ударът е бил един сантиметър по-ниско, никога нямаше да се събудиш.

— В семейството ми има много лоши качества. Едно от тях е твърдоглавието.

— Спомняш ли си нещо? — продължи Санди.

— Нищо. Смътно си спомням, че се канех да занеса бисквити и мляко на Сара, и тук лентата се къса. Полицията научи ли нещо от този, когото хванахте?

— И тук нищо. По-късно този следобед детектив Пендър ще ни заведе да се срещнем с Матю и може да успеем да измъкнем нещо.

— А другият?

— От Джебедея няма и следа. Просто е изчезнал. Микробусът е бил нает с фалшива шофьорска книжка. Досега не я е използвал. Изглежда, има доста такива. И достатъчно пари. Където и да се крият, обзалагам се, че вече е при тях.

— Сара как го прие?

— Сега е въодушевена. Направо е готова за шоуто на Опра Уинфри. Снощи я чух да говори по телефона с най-добрата си приятелка. Беше на седмото небе. Кой друг може да се похвали, че нейният герой Ник е набил двама ненормалници, които са се опитали да я отвлекат?

— Какво да ѝ кажа, ако ме попита нещо?

— Знае, че родителите ѝ са загинали при катастрофа. Казах ѝ го, щом реших, че е достатъчно голяма да го понесе. За другото ще трябва да скалъпим нещо. Знам, че като психотерапевт не трябва да го казвам, но понякога е по-добре да не се казва цялата истина.

— Тоест?

— Да се излъже — довърши Санди.

6.

Матю Хамък беше коленичил в килията си. Молеше се вече повече от час. Устните му се движеха беззвучно. Полицайте го бяха откарали първо в болницата, където му направиха четиридесет и седем шева на главата, и след това го доведоха в тази килия. На всеки четиридесет минути го наглеждаха. Детективите се опитваха да го разпитат два пъти, но той не си казваше името дори. Ядосани, те му крещяха, заплашваха го, ругаеха го, но той не проронваше нито дума. Просто ги гледаше и се усмихваше. Не беше уплашен. Въобще. Тъжеше, че не успя да прибере Сара, но знаеше, че и за това си има причина. Така е било писано и той го приемаше. Сега беше готов за следващата си мисия. Последната.

Свърши молитвата си и седна на нара. Погледна нагоре, за да се увери, че пазачът не го наблюдава през прозорчето на вратата, и нави десния маншет на панталона си. Внимателно изтегли грубо защития конец от вътрешната страна. Отвори се малка цепнатина и той извади четири сини капсули. Знаеше, че тези са достатъчни, но за по-сигурно повтори същото с левия крачол и извади още четири. Отиде до мивката и си наля чаша вода. Глътна и осемте (по две наведнъж) с такава лекота, сякаш пиеше сутрешните си витамини.

Свали маратонките си и легна на нара. Беше в началото на красиво пътуване, на края на което с отворени обятия го чакаше Джошуа Хамък. Беше щастлив, по-щастлив от всякога. Не спря да повтаря „Джошуа“, докато сила, по-могъща от всичко, което беше познавал, бавно изстиска живота му.

7.

— Закъснявате — каза Уди Пендър, без да вдига глава към Санди и Ник, които влизаха в кабинета му.

— Аз съм виновна — отговори Санди. — Исках първо да отидем в болницата и да видим Джина...

— Искам да кажа, че наистина сте закъснели — прекъсна я детективът и накрая вдигна глава. Неизменната му усмивка беше заменена от израз на дълбока тъга. — Сега не мога да ви отделя повече време. След половин час имам пресконференция.

— Какво става, Уди? — попита Ник.

— Цял куп неприятности. Вашето момче, Матю Хамък или както там му е било името, беше намерено мъртво в килията си.

— Не! — извика Санди.

— Опасявам се, че да. Самоубийство. Откриха го преди около час. Глътнал е нещо и каквото и да е било, свършило е работа. Когато пазачът влязъл в килията, сърцето му било спряло напълно.

— Сигурен ли сте, че е самоубийство? — попита Санди отново.

— Може и да не е. Предполагам, че деветнадесетгодишните често умират от сърдечен удар, доктор Прайс — отговори остро той. — Просто нормално явление, като пубертета. — Спря, за да отпие кафе от чашата си. След това погледна Санди в очите. — Извинете ме. Не бях прав. Просто се ядосвам на себе си. Бяхме му махнали връзките на обувките и колана, но, по дяволите, го оставихме със собствените му дрехи. Очевидно отровата е била скрита в маншетите на панталоните му. Пресата и телевизията направо ще ни разпердушният за това.

— Оставил ли е бележка? — намеси се отново Ник.

— Нищо. Виждам съм много самоубийства, но за първи път видях усмивка на лицето на жертвата. Изглеждаше, сякаш се приготвя да си отвори коледните подаръци.

— Надявах се, че ще ни заведе при останалите — продължи Санди.

— Не се притеснявайте за това. Съмнявам се, че щеше да ни каже нещо, без да му инжектираме натриев пентотал^[1]. Хората ми го

обработваха здраво на няколко пъти, а той не си каза дори името. Може би имам нещо друго за вас обаче.

— Какво? — попита Ник.

— Използвахме снимките, които ти ни даде. Вчера хората ми са обикаляли квартала на Клейтън Босуърт. Показали са снимките на всички. Една домашна помощница малко по-нагоре от къщата му е разпознала Джебедея. Сигурна е, че го е видяла да се навърта наоколо в деня преди експлозията.

— А Матю?

— Там не, но имаме положителен резултат от един от фирмата, която е организирала празненството, където беше убит Уилис.

— Справил си се чудесно, Уди — зарадва се Ник.

— Да бе! — Детективът изглеждаше, сякаш току-що е изял цял лимон. — Единият от заподозрените ще отговаря само пред бога, а другият сега е по-труден за откриване от печеливш лотариен билет.

[1] Натриев пентотал — серум на истината. — Б.пр. ↑

8.

— Ник, тук ли си? — извика Санди. Тя постави двата пакета с покупки върху плота на кухнята и се послуша. Сара беше на урок по балет с Джина. Ходеше три пъти седмично там. Ник трябваше да е горе. Тя тръгна към стълбището и едва не се блъсна в него на ъгъла.

— Санди, скъпа! Искрах да те изненадам и изведнъж да изникна пред теб — каза Ник, прегърна я и я целуна.

— Помогни ми да внеса всички пакети с покупки от колата. Има още около седем или осем.

— Да не би да си поканила на вечеря цялата армия? — попита Ник.

— Може и да ти е смешно, но това са хранителните ни продукти само за една седмица. Винаги пазарувам по толкова.

Двамата стояха в кухнята и подреждаха последния пакет с хранителни продукти. На вратата се позвъни.

— Това трябва да е някой от гостите — весело подхвърли Ник. — Не мислиш ли обаче, че много е подранил?

— Много си бил остроумен — отвърна Санди, тръгна към входната врата и я отвори. На стълбите пред нея стоеше красива жена. Санди не я беше виждала никога преди.

— Вие сигурно сте Санди? — каза жената. — Аз съм Лори Абът. Приятелка съм на Ник. Работя за...

— Заповядай вътре, Лори.

Тя влезе във всекидневната. Ник беше там.

— Здравей, Лори — каза той и я целуна по бузата. — Радвам се да те видя, но защо си...

— Току-що пристигнах от Атланта. По път за вкъщи реших да мина през вас. Нося ти добри новини. Анди Бакъс от Тайните служби ми се обади днес. Ник, те са прочели доклада ти и са приели нещата много, ама много на сериозно. Поровили са се насам-натам и утре искат да се срещнат с теб, с вас двамата, в осем часа. Имаш ли нещо напротив?

— Сериозно ли говориш? — извика Ник невярващо.

— Това е страхотно! — добави Санди. — Какво ще кажете да изпием по една чаша вино, за да отпразнуваме добрите новини?

— Страшно съм заета. Имам да свърша много неща. Утре ще присъствам на срещата и ще се видим. Кабинетът на Анди е на четиринадесетия етаж.

Изпратиха гостенката си и веднага щом затвориха вратата, се прегърнаха.

— Мисля, че нещата започват да се подреждат вече — каза Ник.

— Крайно време беше... най-накрая успяхме. Не знам какво да кажа.

— Не казвай нищо.

На следващата сутрин Санди и Ник се качиха по стълбите на сградата на Тайните служби. Бяха точни и нетърпеливи като деца в първия учебен ден. Сградата се намиреше на улица „G“. Ник натисна копчето на асансьора за четиринадесетия етаж. Беше облечен със сако и вратовръзка, а Санди носеше прилична рокля, но не прекадено скромна. Тази среща бе много важна. За първи път от толкова дълго време някой беше взел на сериозно тяхното разследване.

Те влязоха в кабинета на Анди Бакъс. Бакъс беше приятен човек и ръководеше всички операции на открито на Тайните служби. В кабинета беше и Тед Варгас — висок мъж с очила с големи рамки, който отговаряше за сигурността на президента, както и главният помощник на Анди — Фред Крокет. Те се представиха един на друг и всички седнаха край голямата маса. До тях стоеше Лори Абът.

— Радвам се, че вие двамата успяхте да дойдете на срещата ни — започна Бакъс. — Преди да започнем с доклада ти, Ник, искам да ти задам няколко въпроса. Надявам се, че ще ме разбереш правилно. В момента си на медицинско лечение и не работиш за ФБР, нали?

— Да.

— Проблем с пиенето ли имаш?

— Имах, но вече го преодолях и не пия.

— В клиника ли си бил?

— Не, нещата не бяха чак толкова сериозни. Сам се справих с проблема. От два месеца не съм пил никакъв алкохол.

— В досието ти пише, че психически не си стабилен, но няма да го взимам предвид. Не можах да намеря никакви доказателства в подкрепа на това.

— Щях да съм изненадан, ако бяхте намерили — отвърна Ник и се засмя нервно.

Бакъс се усмихна извинително:

— Разбери ме, длъжен съм да те попитам за всичко това. В доклада ти има много сериозни подозрения. Когато го прочетох за първи път, много се изненадах. Моите хора проучиха някои неща и потвърдиха подозренията ти. Ние също смятаме, че децата на Хамък представляват истинска заплаха.

— Озадачава ме едно нещо, Ник. Защо Бюрото не е взело на сериозно доклада ти? На практика излиза, че те даже не са го прочели — каза Тед Варгас. — Възнамерявахме да работим съвместно с ФБР и с правосъдието. Благодарение на Лашанс обаче в Министерството на правосъдието въобще не са запознати с тази ситуация и не знаят нищо по въпроса.

— Точно така — продължи Бакъс. — Лашанс наистина е допуснал грешка и тя ще има отрицателни последици за него. Но по-късно. Сега ще ти разкажа какво сме открили. Започнахме ново разследване. В него участваха десет агенти. Не откриха нищо, което да противоречи на доклада ти. Освен това онзи детектив по убийствата...

— Уди Пендър ли? Той е много добър човек.

— Момент, да проверя — каза Бакъс и погледна към листовите пред него. — Да, същият. Той изключително много ни помогна. Умен е и упорит. Върши си работата много добре.

Проблемът обаче е, че това убийство беше по-сложно. Нямахме свидетели и извършителят не бе разкрит. Ние взехме документите на Пендър по случая и ги проучихме. Открихме обаче някои важни неща. Например експлозивът, с който беше убит Клейтън Босуърт, е същият като този, който бе откраднат преди година от военната база в Аризона.

— По дяволите! — каза Ник.

— Ще прегледаме заедно целия ти доклад и ще ти кажем какво сме открили. Може в процеса на работа да се сетиш още нещо, което си пропуснал да напишеш в него. Искам да ми кажеш всичко, което считаеш, че е важно. А ти, Санди — каза Анди и се обърна към нея, — искаме да видим изследванията ти.

— Няма проблем — отвърна тя.

— Искам двамата заедно да обсъдим всяко едно от децата поотделно, за да видя имаш ли да добавиш нещо ново. Най-много ме интересуват двете най-големи.

Санди кимна.

— Е, да се залавяме за работа — каза Анди Бакъс.

Два часа по-късно те свършиха с обсъждането. Като по сигнал петимата едновременно вдигнаха чашите и отпиха глътка вода. После се опънаха в столовете си.

Лори се прозя шумно и останалите се разсмяха.

— Съжалявам много, но тези столове са толкова удобни, че човек може да заспи в тях — каза жената.

— Добре тогава — поде Анди Бакъс, погледна към Ник и Санди и прочисти гърлото си. — Благодаря много и на двамата. Вече знаем доста повече неща, отколкото в самото начало. Но има един изключително важен въпрос, който не сме изяснили. Къде са децата в момента? Трябва да ги открием. Къде е Баскомб? Хамък е имал природен брат, знаем го със сигурност. Майка им Елвира винаги е била саможива и е правила каквото си поиска. Никога не е регистрирала децата си. Всички в града обаче знаят, че тя е имала две момчета. Освен това възнамерявам да се обадя на Лашанс и да поискам заповед за временното ти назначаване в моята служба.

— Кога смяташ да му се обадиш?

— Веднага след срещата ни.

— Мислиш ли, че ще се съгласи?

— И още как. Ще му се наложи да отговаря за доста неща.

По-късно същия ден Анди Бакъс позвъни на Фил Лашанс.

— Добре, взимай го, щом ти трябва — каза Лашанс. — Той е боклук. Освен това го гонят някакви смахнати идеи за заговори. Всички знаят, че го изхвърлиха след трагедията в Меса Бланка. Той беше виновен за случилото се там.

— Искам двамата да се срещнем и да си поговорим за него.

— Чувал ли си думата „лъжец“? — отвърна Лашанс. — Тя идеално описва същността му.

— Разбра ли ме какво ти казах? — попита Бакъс ядосано.

— Утре заминавам в Брюксел на конференция на Интерпол. После ще трябва да направя годишната си обиколка из подразделенията на

ФБР. След това ще водя семейството си на остров Свети Барт. Това е първата ми отпуската от една година насам. Ще ти се обадя, щом се върна.

— Разбира се, виждам, че гориш от желание да ми се обадиш.

9.

— Каза ли на майка си за играта на тенис?

— Разбира се. Не се надувай толкова, татко. Знаеш, че миналата седмица си нараних коляното.

— Роб ми каза, че следващата седмица ще ти го върне — намеси се гримирана жена на средна възраст. Тя стоеше точно до по-големия си син на масата.

— Ще те победя, татко. Обещавам ти.

— Целият се разтреперих от страх. Ако ме победиш, това ще е най-добрата ти игра на тенис в живота — отвърна Бен Харпсуел и намигна на сина си. Момчето беше копие на баща си.

— Да, но аз имам план. Докато си на конференция по въпросите на икономиката, аз ще тренирам всеки ден. Ще наблегна на сервиса си. Само гледай, ще те разбия.

Бенджамин Уесли Харпсуел — президентът на Съединените американски щати — беше висок и слаб мъж. Изкарал бе два мандата като сенатор на Ню Хампшир. Беше републиканец и преди една година за втори път спечели президентските избори с петдесет и четири процента. Харпсуел имаше много привърженици, но също така и врагове. Беше умен и когато ставаше въпрос за политика — изключително безмилостен. Пословичен бе с нетърпението си и внезапните изблици на ярост, които се появяваха ненадейно като тропически проливен дъжд. Опитваше се да прекарва повече време със семейството си, но едва успяваше. Беше страшно амбициозен и работеше и пътуваше почти непрекъснато. Винаги гледаше да намери свободно време, за да е заедно със семейството си: съпругата Емили, Роб, който беше петокурсник в „Браун“, и с по-малкия си син Тони. Тази вечер беше първата от месеци насам, когато всички те се събраха заедно. Щяха да вечерят в Белия дом, а после да гледат филми.

Всички стояха в трапезарията около голяма старинна маса. Когато бяха заедно, винаги ядяха там, за да могат да останат насаме. Бен Харпсуел погледна към голямата картина на стената срещу него. Сигурно съпругата му я беше избирала. Емили бе подбрала с отличен

вкус всички картини и украси в Белия дом. Харпсуел се загледа в съпругата си. Тя държеше чаша с мартини. Всяка вечер, щом станеше шест часът, започваше да пие. Скоро щеше да започне да заваля думите.

По времето, когато живееха в Ню Хампшир, тя защити докторат по американското изкуство на деветнадесети век. Работеше към училището „Хъдсън Ривър“ и към бостънския музей на изкуствата. Беше се опитала да насочи Роб да изучава история в „Браун“, но той избра киното. Момчето беше решило, че в наши дни е по-вълнуващо да си новият Спилбърг или Скорсизи, а не някакъв си директор на музей. Роб очакваше с нетърпение следващата седмица. Тогава щеше да отиде да кара учебния си стаж в една киностудия в Лос Анджелис. След това му предстоеше едномесечен лагер по оцеляване на остров Кестрел, близо до Мейн. Роб беше спорил упорито с баща си по този въпрос, но в крайна сметка бе принуден да отиде.

Емили направи жест с ръка на иконома, облечен в дълга бяла престилка, и му каза да донесе пилето с къри. Бен, Роб и Тони много обичаха да спортуват и имаха доста голям апетит. Емили се притесняваше, че и тримата са много слаби.

— Какво ще гледаме след вечеря? — попита Бен. Винаги на връщане от училище Роб избираше и взимаше филмите за вечерта.

— Взел съм три. Може да избирате между „Сънсет булевард“, „Форт Апахи“ и „Les enfants du Paradise“^[1] — поясни Роб.

— О-ла-ла, какъв прекрасен френски имаш — каза Тони и се усмихна самодоволно. — Не можеше ли да избереш нещо по-ново? Та тези филми са отпреди петнадесет години. Защо не взе някакъв екшън?

— Млъкни, Тони — каза Роб. — Не е нужно да изтъкваш пред всички, че си глупак.

— Добре тогава, ще се задоволя с уестърна. Гласувам да гледаме „Форт Апахи“.

— Как върви подготовката ти за изпитите, Тони? Интересува ме най-вече как си с френския?

Тони сведе глава, погледна към чинията си и измърмори нещо.

— Попитах те нещо, млади момко.

— Comme si, comme ça, mon cher pere.^[2]

— Това ли е най-добрият ти френски? Платил съм хиляди долари за обучението ти. Май ще е най-добре след вечеря да се качиш горе и

да поучиш малко.

— D'accord^[3], господин президент — отвърна Тони мрачно.

— Не увесвай нос, Антонио. Изпитите приближават, а след тях те очаква прекрасно двуседмично пътешествие в Изтока заедно с майка ти. Роб по това време ще е на остров Кестрел. Виж какво страхотно име за остров.

— Не мисля, че това ми харесва — каза Емили.

— Ем, сега не му е времето да повдигаме отново този въпрос. Нали преди няколко месеца се съгласи и каза, че е страхотна идея. — Той я погледна и добави отвратено: — И внимавай с пиенето. Алкохолът не ти действа добре, не можеш да носиш много.

Емили беше малко притеснена, но погледна към съпруга си и предизвикателно допи остатъка от мартинито.

— Татко, има ли някакъв начин да не ходя на Кестрел? Знаеш, че не ми харесва да лагерувам на открито. По-добре ще е да остана в киностудията през цялото лято.

— Ще отидеш. Омръзна ми постоянно да обсъждаме тази тема. Един от каналите ще прави репортаж за това как семейството ни ще прекара лятната отпуска. Кестрел е съвсем подходящо място за младеж като теб. Освен това ще направи добро впечатление пред обществото.

— Тогава, моля те, направи ми една услуга — помоли Роб.

— Сега пък какво измисли?

— Знам, че с мен ще дойдат агенти от Тайните служби, които ще се суетят като бавачки. Можеш ли да уредиш Джим и Сид да са в охраната ми? Те са готини.

— Ще се постарая. Всъщност считай, че вече всичко е уредено — каза Бен Харпсуел и се усмихна за първи път тази вечер. — Знаете ли — президентът замълча за момент и продължи: — Днес сутринта на оперативката на Тайните служби чух някои доста странни неща. Спомняте ли си онази ужасна експлозия в Аризона, предизвикана от някакъв откачен. Казваше се Джошуа Хамък. Тогава загинаха всичките му последователи.

— Ей, татко, само тези, които по това време са били в кома, не си спомнят за случая. Беше по-голяма сензация от раждането на Мадона — отвърна Тони и се разсмя.

— Предполагам, че си прав. Но със сигурност си забравил, че Хамък пусна от убежището си някои от децата преди експлозията.

Мисля, че бяха около дванадесет. Тайните служби мислят, че сега децата са се събрали заедно, за да отмъстят за Хамък.

Бен Харпсуел започна да им разказва всичко подробно. Роб и Тони го слушаха с голям интерес. Харпсуел приключи с разказа си и синовете му го обсипаха с куп въпроси.

— Казах ви всичко, което ми е известно, момчета. Историята е страхотна, но едва ли от това ще излезе нещо наистина сериозно.

Те приключиха с вечерята и станаха от масата. Бен Харпсуел прегърна Тони. Момчето потрепери с рамене от мисълта за предстоящото учене.

— Усмихни се. Тази вечер съм в добро настроение и съм щедър. Ще ти разреша да гледаш филма с нас.

[1] „Децата на рая“ (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Горедолу, скъпи татко (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Разбира се (фр.). — Б.пр. ↑

10.

Ник очакваше доставка от куриерската служба „Фед Екс“ след девет часа. Беше сам в къщата. На вратата се позвъни и той побърза да отвори. Вместо очаквания пакет обаче му връчиха пратка от Дуейн Баскомб. Беше някаква папка, а върху нея с телбод беше закрепена бележка.

Господин агент,

Малкият чек, който ми изпратихте, ме мотивира. Открих информацията, която ви интересуваше. Старата сребърна мина на Джошуа се намира близо до Стоувпайп Уелс, Калифорния. Прилагам копие от документа за покупка и карта на местността. Ако искаш да получиш още някаква информация от мен, ще трябва допълнително да ме мотивираш с още малко пари.

Дуейн

Ник вдигна телефонната слушалка и се обади на Анди Бакъс. Каза на помощника му, че го търси спешно.

— Какво става, Ник? — попита Бакъс.

— Чака ни работа. Знаем къде са децата.

11.

Върху масата за съвещания в кабинета на Бакъс бяха разгънати географски карти, които обхващаха местността Стоувпайп Уелс, Калифорния. Заемаха голяма част от масата. В свободния ѝ край бяха подредени снимки на района непосредствено около мината. Снимките бяха направени от хеликоптер „Бел-407“, взет от военновъздушната база „Нелис“, който имаше специални шумозаглушители. Снимките бяха направени с фотоапарат „Цайс Бета“ с инфрачервени лъчи от шестдесет метра височина.

Картите бяха топографски и показваха особеностите на релефа около мината. Точно зад нея минаваше някаква линия, показваща планинския връх, който се издигаше на няколкостотин метра височина.

— От снимките се вижда, че пътят към мината се използва — каза Анди на група агенти от Тайните служби около масата. — Проведохме три нощни наблюдения, но не засякохме нито колите, нито някое от децата. Това въобще не е учудващо. Пътят, ако въобще можем да го наречем така, се вижда от входа на мината. Ще трябва да оставим колите си на около километър оттам — каза той и посочи някакво място на картата. — Двамата с Ник решихме, че най-подходящото време за провеждане на операцията е точно преди изгрев-слънце, около пет и половина сутринта. При влизането в мината ще участват четиринадесет човека. Още четири ще ни подкрепят от запад. Те ще заемат позиции половин час преди това ето тук, на склона. Мисля, че не съществува опасност някой да успее да се измъкне незабелязано от мината, но за всеки случай наши хора ще наблюдават цялата местност наоколо. Тук има гараж — обърна се Анди и посочи към една черна дъска. — Мисля, че мястото е достатъчно голямо, за да побере шест коли. Има ли някакви въпроси?

— Анди, откъде мислиш да вземеш хора, за да сформираш екип? — попита началникът на президентската охрана.

— От АТО. Те ще ни дадат хора от поделението им във Вегас. Повечето ги познавам лично. И преди са участвали в подобен вид операции.

— Значи няма да има никакви агенти от ФБР?

— Мисля, че ще е по-добре да проведем тази операция, без да се възползваме от услугите на господин Лашанс — отвърна той и се усмихна.

— Защо мислиш, че децата са там? — попита Лори Абът.

— По няколко причини. Една от тях е, че мълчаливите обаждания по телефона в дома на доктор Прайс идват от този район. Те предхождат опита за отвличане на дъщеря ѝ. Освен това Джошуа Хамък е закупил мината година преди да се случи трагедията в Меса Бланка. Смятам, че е имал намерение да я използва като скривалище.

— Да, но по същото време той е купил и други имоти в Калифорния. Нали така пише в доклада на Ник?

— Да — отвърна Ник. — Но това е единственото място, където наистина може да са се скрили децата. Мисля, че си струва да проверим.

— Кога смяташ да започваме, Анди? — попита Лори.

— Утре ще тръгнем. Ще останем един ден в „Нелис“. Мината не е далече от базата ни. Ще гледаме да организираме нещата там за три дни.

— Значи операцията ще се проведе в неделя — отвърна Лори след кратък размисъл.

— Точно така — отбеляза Ник. — В почивния ден на Господ. Не е ли странно?

12.

Джебедея караше лендровъра. Мери седеше до него, а на задната седалка бяха Хана и Сет. Те трябваше да помогнат на Мери при пазаруването. Хана беше живяла с по-голямата си сестра и бе усвоила много от нейните жестове и маниери. Тя приглади косата си назад по начина, по който го правеше и Мери.

Караха по магистралата към Лас Вегас, където беше най-близкото летище. Спазваха всички ограничения за скоростта. Пътуваха вече от около пет часа. Бяха тръгнали още преди изгрев-слънце. Мери и Джебедея не разговаряха по време на пътя. Думите бяха излишни. Бяха обмисляли плана в продължение на няколко дни и всеки от тях знаеше какво точно трябва да направи. Децата отзад също мълчаха. Те бяха свикнали да бъдат тихи в тяхно присъствие. Слънцето се показа на хоризонта и Мери направи знак с глава на децата да започнат сутрешната си молитва. Те винаги се молеха по това време. Децата подеха тихо:

Джошуа, ти отче наш.

Ти неотменно си с нас.

Да се свети името ти.

По твоя път неспирно ще вървим.

И твоите врагове ще са и наши.

С радост ще им отмъстим.

Ще ги преследваме във вечността дори.

Те свършиха да се молят и отново се възцари тишина.

Слънцето изгряваше и цялата магистрала беше окъпана в светлина. Когато приближиха Лас Вегас, заобиколиха южно града и поеха към летището. Щом пристигнаха до него, Джебедея слезе от колата и Мери зае мястото зад волана. Тя хвана младежа за ръката и мълчаливо го изгледа.

— Скоро ще се върна — каза Джебедея и помахна на двете деца отзад.

След това те потеглиха. Стигнаха до супермаркета, влязоха вътре и Мери подаде на децата списък с покупки. Те тръгнаха напред, като

бутаха две колички за пазаруване, и скоро се изгубиха сред хората. Мери се убеди, че децата са достатъчно далече, за да могат да я видят, и бързо тръгна към един телефон. Набра някакъв номер и каза:

— Аз съм. — Момичето изчака известно време, докато получи отговор отсреща.

— Време е за кратко пътуване — разнесе се глас в слушалката. — Разбра ли?

— Да.

— Знаеш какво трябва да направиш, нали?

— Да — отвърна момичето и чу затварянето на слушалката отсреща.

Тя се обърна и видя, че към нея идват Сет и Сара.

— На кого се обади? — попита Хана.

— На прогнозата за времето. Искам да разбера дали ще е горещо днес. Притеснявам се, че колата може да загрее.

Сет разгъна списъка с покупки, посочи нещо и каза:

— Не мога да разчета това.

— Махни си пръста оттам, за да видя какво пише. Консервирани домати. Написано е съвсем ясно. Какъв ти е проблемът?

— И аз така си помислих, но не бях напълно сигурен — отвърна смутено момчето.

Хана се усмихна самодоволно.

— Казах му, че е така, но той искаше да се посъветва с теб, за да е сигурен.

— Няма нищо. Всичко е наред — отвърна Мери и нежно разчорли косата на Сет. — А сега да се заемем с покупки. Днес ни чака още много работа.

13.

Нощта беше ясна и когато тръгнаха, не се наложи да слагат очилата си за нощно виждане. Мъжете бяха облечени в камуфлажни униформи, носеха каски и бронирани жилетки от кевлар под връхните си дрехи.

В продължение на около километър пътят им беше неравен, стръмен и каменист. В нощната тишина се чуваше единствено звукът от тежкото им дишане. Дел Масей беше старши агент от АТО и Анди Бакъс го бе назначил за ръководител на екипа. Той вървеше на около пет метра пред групата. Стигнаха до един остър завой и Масей им направи знак да спрат, после заговори шепнешком:

— След като завием, вече ще сме на открито и могат да ни забележат от входа на мината. Затова бъдете възможно най-тихи. Ясен ли съм?

Мъжете кимнаха и запълзяха след Масей. Зад планинските върхове се виждаше ивица червена светлина, която ги обагреше и очертаваше на хоризонта. Небето беше започнало да се прояснява, нощната тъма се превръщаше в светлосив небесен воал. След около тридесет минути щеше да се разсъмне.

Ник осъзна, че ръцете му леко треперят, и си помисли: „Хайде, Бароус, стегни се. Почти стигнахме. Това не си ти, твоите ръце никога не треперят.“ — Той стисна силно оръжието си, беше въоръжен с AR-15. „Така вече е по-добре. Ръцете ти са спокойни като на някой мозъчен хирург. Чака ни много вълнуващо преживяване. Децата в пещерата ще спят спокойно и ще гушкат плюшените си играчки. Ние просто ще влезем в мината, ще ги събудим и ще ги изведем оттам. Може дори и да закусим заедно в «Къщата на палачинките». Какво всъщност търсим тук толкова въоръжени, господин Бароус. Нали това е мирна операция. Никой няма да пострада. Всички ще са доволни и щастливи, също като на кино.“

Стигнаха до входа на мината и Масей направи знак на един от мъжете да влезе вътре, да застане до стената и да изчака. Трябваше да остане така, докато не се свържат с него по радиостанцията му. Анди,

Ник, Масей и още двама агенти заобиколиха мината и тръгнаха към задната ѝ страна. Вървяха бавно, много внимателно и безшумно. Масей се спря, наведе се, вдигна нещо от земята и се усмихна. Беше тенекиена кутия от кола. Огледа я, обърна я надолу и от нея се изсипаха няколко капки кафява течност. Мъжете се спогледаха и си кимнаха един на друг. Децата трябваше да са още в мината.

Стигнаха до гаража и леко се разпръснаха. Алуминиевата врата блестеше на слабата утринна светлина. По нея нямаше обаче дръжка или брава, отваряше се само с дистанционно. На земята точно пред нея имаше нещо голямо. Масей се приближи по-близко и побутна нещото с пушката си. После светна с фенерчето си към него. На земята лежеше умряло агне. Очите на животното гледаха безжизнено към тях. На мястото, където му беше прерязан вратът, зееше дълбока тъмна рана.

Анди направи знак на Масей да пробва да отвори вратата. Той тръгна към нея, но Ник го спря. На вратата имаше нарисуван някакъв знак. Ник я освети с фенерчето и видя по дължината на цялата врата голям Х.

— Какво, по дяволите, е това? — попита Анди.

— Господи! — пророни Масей. — Що за загадки?

Ник се приближи, сложи ръкавица на ръката си и докосна знака. От вратата се олющиха няколко парчета. Той изчопли една люспа и я сложи на дланта си. Притисна с другата си ръка ръждивите парченца и те се разпаднаха. Погледна към мъжете и каза:

— Това е кръв.

— Кръв ли? — прошепна Анди. — Сигурен ли си?

Ник кимна. Масей застана до него и бутна вратата. Тя се отвори лесно. Един по един влязоха в гаража. Миришеше на моторно масло, но гаражът беше празен.

— „Гарван“ вика „Сокол“. „Сокол“, обади се — каза Масей по радиостанцията си.

Чу се леко пращане и по радиостанцията се разнесе отговор:

— Тук „Сокол“. Чувам ви, „Гарван“.

— Влязохме в зона „В“. Продължаваме нататък. Започнете да се придвижвате. Разбрано?

— Да. Тръгваме.

Мъжете се насочиха към отсрещната стена, където имаше друга врата. Тя водеше към главния тунел на мината. Вътре беше тъмно като

в рог. Всички включиха фенерчетата си. Въздухът бе застоял и влажен, миришеше на мухъл. От входа на мината подухваше лек ветрец. На около петдесет метра пред тях имаше нова желязна врата. Спряха се пред нея и известно време се вслушваха за някакви шумове от другата ѝ страна. Беше тихо. И изведнъж се разнесе някакъв звук. Лъч светлина освети стената пред тях. Това беше екипът, който бе минал от предната страна на мината.

— Открихте ли нещо ново? — попита Масей.

Един мъж от другия екип поклати отрицателно глава.

— Е, време е да влизаме — каза меко Масей.

Наведе се към вратата и с всичка сила я дръпна настрана. Мъжете влязоха в стаята и ги обля поток светлина. Всички лампи вътре бяха пуснати, но помещението беше абсолютно празно. На фона на пустата стая се открояваше единствено един надпис на отсрещната стена. Буквите бяха големи и черни, написани доста старателно. Който и да ги беше писал, бе пожертвал много време и усърдие.

АЗ СЪМ ПЪРВИЯТ И ПОСЛЕДНИЯТ, И ЖИВИЯТ;
БЯХ МЪРТЪВ И ЕТО, ЖИВ СЪМ ВОВЕКИ ВЕКОВ,
АМИН. И ИМАМ КЛЮЧОВЕТЕ НА АДА И СМЪРТТА.

— Какво, по дяволите, означава всичко това? — попита Анди високо.

— Трябва да е някакъв цитат от Библията — отвърна Ник. Четирима от мъжете тръгнаха да огледат и другите стаи. — Открихте ли нещо ново?

— Не. Навсякъде е празно.

— Масей, кажи на мъжете отгоре да дойдат при нас. Трябва да огледаме наоколо. Обади се на хората от лабораторията и им кажи незабавно да тръгнат насам. Искам всеки квадратен сантиметър от тези помещения да бъде изследван и огледан за следи и отпечатьци. Разбра ли ме?

— Да, Анди.

— Хей — извика Анди на Ник и тръгна да излиза. — Да се махаме отгук. Имам нужда от една цигара.

Слънцето вече беше изгряло над планините и още отсега си личеше, че денят ще бъде много горещ. Ник и Анди вървяха, без да разговарят, по каменистата пътека. Анди хвърли цигарата си на земята и пръв наруши мълчанието:

— Когато предам рапорта си за протичането на операцията, положението хич няма да е розово.

— Какво имаш предвид? — попита Ник.

— Ник, тази операция въобще не излезе евтина. Знаеш, че началниците обичат работата да има резултат. И какво ще им кажем, че сме открили само едно мъртво агне и някакъв цитат от Библията. Та това не си заслужава вложените средства и усилия.

— Но това показва, че те все пак са били тук — отвърна разпалено Ник.

— Сигурен съм, но как ще го докажем? Единственото, което можем със сигурност да твърдим, е, че някой е бил тук, но нищо повече.

— Според теб кой друг, освен тях, може да напише такова нещо на стената.

— Говориш напразно, Ник. Много добре разбра какво се опитвам да ти кажа. Не става въпрос дали ти и аз сме убедени, че децата са били тук. Важното е да открием защо са напуснали това място — Анди се обърна и погледна Бароус.

— Баскомб ги е предупредил.

— Сигурно. Трябва да разберем къде се намират в момента. И двамата ни чака много работа. Те са изключително умни и страшно опасни. А и Баскомб им помага. Ако не ги открием скоро, те пак ще убият някой, а после още някой, докато не стигнат чак до важните клечки.

— До важните клечки ли?

— Знаеш, че крайната им цел е президентското семейство.

— Да — отвърна Ник, като гледаше безоблачното небе. — Всичко досега е само малка подготовка за голямото представление. Крайната им цел е президентът на САЩ.

ШЕСТА ГЛАВА
ДЕЦАТА СЕ ЗАВРЪЩАТ

1.

Къщите бяха големи и луксозни и сами по себе си говореха за благосъстоянието на собствениците им. Бяха предимно в испански стил, но всички си приличаха заради големите си размери и разкош. Около всяка къща имаше около шестнадесет декара лична земя, засадена с различни растения и дървета. Нищо не можеше да се види от пътя, който минаваше покрай тях.

Сугуаро Виста се намираще на изток от Финикс, зад планината Суперстишън. Зимата почти си беше отишла. По това време на годината имаше малко хора. В повечето от тридесет и петте къщи около игрището за голф и изкуственото езеро нямаше никой. Единствените хора, които децата на Хамък забелязаха, бяха трима мексикански градинари, които косяха и подрязваха тревата на игрището.

Безлюдие то ги устройваше идеално. Те бяха пристигнали късно вечерта преди няколко дни с два лендровъра. Пазачът на къщата ги очакваше, когато пристигнаха. Даде им ключовете, без да ги пита каквото и да било. Мери се учудваше, че всичко мина толкова гладко, но все пак беше сигурна, че нещата ще се развият точно така.

На втората сутрин след пристигането им тя изчака да мине закуската и утринната молитва и събра всички деца в дневната. Искаше за пореден път да им разясни новите правила за поведение и действие. Всички седнаха на земята. Те почти никога не използваша столовете и диваните, сякаш принадлежаха на някакво странно племе. Джебедея се беше облегал на вратата точно зад Мери и ги наблюдаваше.

— И вчера ви казах — обясняваше Мери, — че тази къща е собственост на семейство Хътчинсън. Ако някой ви попита кои сте, ще му отговорите, че сте техни внуци. Ще обясните, че те в момента са на пътешествие в Гърция, а аз и Джебедея сме ваши по-големи братовчеди и се грижим за вас. Разбрахте ли всички?

Децата кимнаха. Мери погледна лицата на всяко едно поотделно, за да получи потвърждение, и продължи:

— Винаги носете със себе си личните карти, които ви раздадох. Това градче си има собствена охрана. Никой не ви познава и затова могат да ви спрат и да ви задават въпроси. Ето защо трябва винаги да носите личните си карти. Може да карате колело, но никога не излизайте на обед и не стойте навън прекалено дълго време. Никога не влизайте в чуждите имения и не излизайте навън повече от двама човека. Възрастните по принцип не обръщат много внимание на децата, но когато са прекалено много, стават подозрителни.

— Кога Матю ще се върне със Сара? — попита Сет.

Джебедея подскочи:

— Много скоро ще са тук.

— Трябваше вече да са пристигнали. Матю го няма от няколко седмици. Той каза, че няма да отсъства дълго.

— Няма смисъл от много умуване, Сет — отвърна остро Джебедея. — Чу какво ти казах. Двамата скоро ще са тук.

— Нещо лошо се е случило — каза Сет.

— Какво знаеш ти, Сет? В момента говориш глупости. Млъкни най-после! — изкрещя Джебедея.

— Знам много неща! — отвърна Сет с гаден тон.

— Достатъчно те слушах! — отвърна Джебедея с почервенияло от гняв лице. Той тръгна към момчето и го зашлеви през лицето. От носа на Сет моментално потече кръв.

Мери скочи от мястото си, извади носна кърпичка от джоба си и я постави върху носа на момчето. Кръвта за секунди напои цялата кърпичка.

— Излез навън — обърна се Мери към Джебедея. — След малко ще дойда.

След около минута тя също го последва.

— Сет лежи в момента. Кръвта спря. Не е нищо сериозно. Мисля, че имаме голям проблем. Не можахме да му отговорим на въпросите за Матю. Колкото повече ни питат, толкова по-лошо става. Децата са загрижени и разстроени за Матю.

— Аз също — отвърна младежът.

— Трябва да завършим мисията си. Не можем да чакаме повече. За наше и за тяхно добро е.

— И за доброто на Джошуа.

— Амин!

2.

— Това е скучно — каза Сара. Двете със Санди стояха пред телевизора и гледаха някакво предаване.

— Изчакай малко, Сара.

— Мамо, смени канала. Обеща ми, че ще гледам „Симпсън“. Това е СКУЧ...

— Достатъчно, малка госпожице. — Санди взе дистанционното, натисна бутона, но вместо да включи канала с филма на Сара, по погрешка попадна на друг канал. Там вървеше предаването на Кейт Курик. Санди се заслуша.

— Добър вечер, дами и господа — разнесе се гласът на водещата. — Вие сте отново с нашето предаване „Дейтлайн“. Мислили ли сте как ще прекарате почивката си тази година? Тази вечер ще ви разкажа как и къде президентското семейство ще прекара лятната си отпуска. А сега е време за реклама. Ще се видим след малко.

— Ник, Ник! Ела бързо тук! — провикна се Санди. Чуваше го как отваря и затваря хладилника. Помисли си, че може би търси сладолед. — Ник, дават нещо интересно по телевизията.

— Мамо, ти ми обеща, че двете заедно ще гледаме „Симпсън“.

— Съжалявам, миличка, но тази вечер не може. Качи се горе и гледай филмчето заедно с Джина.

Сара не се помръдна от дивана. На лицето ѝ беше застинала маска от негодувание.

— Но аз исках да го гледаме заедно.

— Ако не искаш да изпуснеш „Симпсън“, качвай се бързо нагоре.

Сара неохотно стана от дивана и тръгна към стълбището. Ник влезе в стаята, носеше кутия със сладолед и по средата беше забил голяма лъжица. В този момент рекламите по телевизията свършиха и отново се разнесе гласът на Кейт Курик:

— Добре дошли пред Белия дом. — Камерата даде в близък план масивна френска врата. Зад нея се разкри просторна всекидневна. — А ето ги и обитателите — президентът Харпсуел, Първата дама и

техните две деца — Роб, който е на деветнадесет, и Тони — на четиринадесет. Е, готови ли сте за лятната ваканция?

— Да, с нетърпение я чакам — каза Роб.

— И аз — на свой ред добави Тони.

Камерата показа в близък план лицето на големия син на президента и Курик попита:

— Брада ли ви расте вече?

— Да — отвърна младежът и се поглади по брадичката, сякаш да се убеди, че снопчето косми е все още на мястото си. — Ще си пускам катинарче като на Вандайк, само че без запетая по средата.

— Страхотно! — възкликна водещата и се разсмя, все едно беше чула някоя много остроумна шега. — Господин президент, бихте ли ни казали какви са плановете ви за лятната ваканция?

— Първо ще ви кажа, че по време на отпуската си нямам намерение да се занимавам със служебни въпроси. Няма да се срещам и с политическите групи. — Президентът замълча за известно време и се усмихна широко на журналистката, все едно беше на пресконференция. — И със сигурност няма да си пускам брада като сина ми. Мисля да предприема голяма обиколка на Западните щати. Смятам да се запозная с проблемите и с плановете им за развитие. Ще разгледам красивите ни национални паркове и се надявам да играя много тенис.

— Не казахте нищо за това къде ще почивате със семейството си?

— Всички заедно ще прекараме една седмица на Хаваите в края на август — отвърна Емили Харпсуел. — Утре заминавам на приятелско посещение в Югоизточна Азия. Тони ще ме придружава. Надявам се, че ще успее да разучи и улови духа на тази част от света. Ще имаме възможност да видим някои великолепни произведения на изкуството.

— Звучи прекрасно! — възкликна Курик. — А сега, Роб, на теб се пада честта да кажеш нещо за финал на нашето интервю.

Камерата отново хвана в едър план лицето на младежа.

— Особено съм развълнуван от настоящата ваканция, защото се записах на курс по оцеляване в Мейн. С нетърпение очаквам да започне. На края на курса ще има нещо като изпитание — всеки ще прекара два дни сам на малко островче, близо до остров Кестрел,

където ще е разположен лагерът ни. Знам ли тогава на какво ще заприлича брадата ми — добави младежът и усмихнато поглади брадичката си.

Президентът погледна към журналистката и каза:

— Знаеш ли, Кати, мисля, че Роб иска да си пусне брада, за да си мислят момичетата, че е по-възрастен и по-зрял.

— След тази весела забележка е време да си кажем чао.

Санди спря телевизора и попита Ник:

— Какво мислиш за всичко това?

— Ами смятам, че президентското семейство е заобиколено с достатъчно агенти от Тайните служби. Те със сигурност най-добре от всички знаят как да ги защитят.

— Просто си мисля, че Харпсуел не трябваше чак толкова да раздува подробности около ваканцията си.

— Да, но той може да си осигури много добра защита.

— Звучиш оптимистично.

— Мисля, че е крайно време да се случи нещо хубаво, и се моля на Господ да изляза прав.

3.

Бяха чакали твърде дълго, но вече беше настъпил техният час.

В шест и половина сутринта единият лендровър потегли и за последен път мина по улиците на Сугуаро Виста. Малко преди това те бяха свършили сутрешната си молитва и Джебедея се качи в колата с още три деца и потегли към летището в Сан Диего. Половин час преди тях Мери напусна къщата и пое към Тусон. Тя остави две от децата на автогарата, даде им пари за билети, десет долара за обяд и тръгна към летището. С нея останаха две от децата. Соломон стоеше до нея, а на задната седалка беше Сет. Всички мълчаха. Мери беше доста напрегната и развълнувана, но това изобщо не ѝ личеше. Беше се научила добре да контролира и прикрива чувствата си. Очакваше този момент от седмици, внимателно беше обмислила всички подробности. Изгаряше от решителност. На двамата с Джебедея им бе много трудно да се въздържат от прибързани действия, обмисляха всяка своя стъпка, за да могат успешно да изпълнят мисията си. С голяма прецизност нареждаха всички парчета от мозайката, за да може в крайна сметка да се получи пълната картина на едно заслужено изкупление и възмездие. Вече се намираха на финала, оставаше им да направят последната крачка и младата жена беше изцяло обсебена от тази мисъл. В Сугуаро двамата с Джебедея всяка вечер правеха дълги разходки навън, за да могат да разговарят насаме, без децата да ги чуят. Те разглеждаха в най-малки подробности плана си, за да могат успешно да доведат мисията докрай. Обсъждаха всички възможни усложнения, които могат да възникнат, и вариантите на действие, в случай че нещо се провали. Знаеха какво и как да направят, за да не ги хванат и да прикрият следите си. Те се осланяха изцяло един на друг и това ги правеше много силни, даваше им кураж да се справят с всичко. Бяха уговорили часа и мястото, където ще се срещнат следващия следобед, за да започнат мисията си.

Колата зави по пътя за летището. Лицето на Соломон гореше от нетърпение. И той както останалите имаше свое място и роля в плана и беше напълно готов да я изиграе. Стигнаха до летището, двете деца

изскочиха от колата и тръгнаха към терминала, без да проронят нито дума. Дори не се обърнаха назад, за да помахат за довиждане. Те изчезнаха зад голямата врата на летището и Мери потегли към паркинга. Взе билет за паркиране и спря колата. Остави ключовете на таблото, не си направи труда дори да заключи колата. Тръгна към изхода, скъса билета на малки парчета и ги хвърли на земята. Вече нямаше нужда от тази кола и никога повече нямаше да я кара. Предстоеше най-важното и значимо събитие в живота ѝ и повече нищо не можеше да я накара да се върне тук.

4.

Заведението „Le Bateau Bleu“^[1] бе на пет минути път пеша от къщата на Санди. Беше малко и непретенциозно бистро, въпреки че се намираше в тази част на Вашингтон, където живееха по-голяма част от политическите и правителствените лидери. Санди и Ник обичаха да ходят там, защото беше спокойно и уютно и в него не ходеха политици. Един или два пъти в месеца те отиваха да вечерят там. Собственикът Жан-Люк Мариго беше от Марсилия. Той обичаше Средиземноморието и носталгията му към него намираше израз в многобройните рисунки на риболовни пристанища, лодки и плажове по стените. Тази вечер двамата бяха решили да вечерят тук. Санди трябваше да дойде направо след работа. Искаха да прекарат една спокойна и отпускаща вечер, защото след това Санди я очакваше още много работа: трябваше да прочете няколко материала, да си поиграе и да гледа телевизия със Сара и накрая да я сложи да спи.

Ник пристигна към седем, но Санди не беше дошла. Изпи две коли, но третата вече му се струваше отвратителна и блудкава, отпи от нея и я бутна настрана. Напоследък това беше обичайното му питие. Чакаше вече тридесет минути и реши да позвъни в работата ѝ. Даваше заето. Продължаваше да дава заето и след десет минути. Санди знаеше, че той чака в ресторанта. Защо тогава не му се обади да го предупреди, че ще закъснее? Ядоса ѝ се за момент, но после го обхвана силно безпокойство. Той взе клечките за зъби от масата и започна нервно да ги чупи на ситни парченца. Забеляза, че някой стои до масата му. Беше Жан-Люк Мариго. Той се усмихна, посочи към колата и каза:

— Не ви ли харесва питието? Няма да ви се обидя, ако е така?

— Напротив, но ми стана много сладко след третата кола?

— Какво ще кажете тогава за един лек алкохолен коктейл? Ще ви подейства освежаващо и успокояващо?

— Тази вечер не ми се пие алкохол — отвърна Ник.

— Изпийте поне един вермут. Прекрасно питие, което ще ви прави компания, докато чакате любимата си дама.

— Благодаря, но отново ще ви откажа.

Жан-Люк се обърна да поздрави някакъв новодошъл клиент и Ник пак набра офиса на Санди. Още даваше заето. Реши да позвъни в къщата, в случай че Санди се е отбила първо там, преди да дойде в ресторанта. Сара вдигна телефона.

— Здравей, милинка — каза той, като се стараеше да не звучи притеснено. — Мама при теб ли е?

— Не, но чакам с нетърпение да се приберете. Имам изненада за вас с мама. Двете с Джина в момента я подготвяме, правим ви сладки.

Ник поговори известно време с нея, като се мъчеше да отгатне какви точно са сладките, после затвори телефона и се облегна. Санди закъсняваше вече с почти час. Реши да я почака още пет минути и ако не дойде, да иде до офиса ѝ. Вече се приготвяше да си тръгне, когато Санди се появи зад него и го прегърна.

— О, Ник. Благодаря на Господ, че си още тук. Съжалявам, че закъснях. Няма да повярваш какво се случи.

— Закъсняла ли? Та аз те чакам от един час и пет минути.

— Казах ти, че съжалявам, скъпи.

— Има защо, но след като си вече тук, сядай.

Дръпна единия стол и се насили да се усмихне, но все още беше разтревожен. Тя седна срещу него.

— Какво се е случило? — попита настоятелно Ник. — Защо не ми се обади, че ще закъснееш.

— Щях, но телефонът ми не работеше.

— Не можа ли да измислиш по-правдоподобно извинение.

— Ник, страшно съжалявам. Знам, че много си се притеснил.

— По дяволите. Изкара ми акъла. Не знаех какво да правя. Толкова бях притеснен.

— Ник, изслушай ме за малко. Имал си пълното основание да се тревожиш, но първо чуй какво имам да ти разкажа. Просто няма да повярваш.

— Всичко е наред, но, моля те, никога, ама никога повече не прави така.

— Обещавам ти, че няма да се повтори. Но, Ник, моля те, изслушай ме. Децата са се завърнали.

— За какво говориш?

— Децата на Хамък. Всички по-малки деца, с изключение на Калев са се върнали по домовете си.

— Какво? Нищо не разбирам.

— Около шест часа ми се обади Алма Джонсън. Беше много развълнувана. Рано този следобед Соломон се върнал и се държал така, все едно нищо не се е случило и просто е бил излязъл навън за малко. Не обелил нито думичка за това къде е бил и защо се е върнал. Не е казал абсолютно нищо. Не е бил ядосан или намусен, просто изглеждал малко разсеян. Веднага след това ми се обадиха бабата и дядото на Сет. Той също се бил върнал. Обади ми се и мащехата на Рахил. Аз самата позвъних на останалите семейства. Всички казват едно и също — децата са се върнали, но не са им дали никакви обяснения.

— Всичко това е много странно.

— И аз така мисля — отвърна Санди. — Смятах да си уговоря среща за утре с някои от децата, но после реших да им се обадя по телефона, за да видя дали ще мога да изкопча нещо от тях. Соломон винаги си стои вкъщи, затова позвъних първо на него. Каза ми, че много се радва да си е отново у дома и страшно съжалявал, че е постъпил толкова лошо. Беше много учтив, но не ми каза нищо повече. После се обадох на Рахил. Разговорът ми с нея беше дори по-кратък. Звъннах и на Марк, но положението беше същото.

— Какво мислиш за това? — попита нетърпеливо Ник. Забеляза, че голяма част от посетителите гледат към тях, все едно наблюдаваха неочаквана развръзка на някой сапунен сериал. — Може би всичко свърши?

— И двамата знаем, че не е така, нали, Ник? Убедена съм, че не е така.

— Права си. Чудя се кога ли най-после ще свърши всичко това. Е, как ще разтълкуваш новосъздалото се положение?

— Мисля, че те искат да ни накарат да мислим, че всичко е приключило. Искат да заблудят Тайните служби и съм сигурна, че вече са успели.

— И според теб каква е следващата им стъпка? — попита Ник, като се надяваше, че не е това, за което си мислеше.

— Приготвят се за финалния удар.

[1] Синият кораб (фр.). — Б.пр. ↑

5.

Телефонният оператор на хотела прехвърли разговора в стаята на Санди. Тя бързо вдигна слушалката и чу гласа на Ник:

— Току-що получих съобщението ти. Къде, по дяволите, се намиращ. Ако съдя по странния телефонен код 305, трябва да си някъде далече.

— В Корал Гейбълс. Сет живее тук и си поговорих с него. Запазила съм си билет за полета обратно утре сутринта.

— Интересно ми е какво ли ти е разказал. Между другото обади се Естър. Иска утре да се срещнете.

— По кое време?

— В два и половина.

— Добре, кажи ѝ, че съм съгласна. Дадох ѝ материалите за това какво открихте в мината. Искам да разбера какво е мнението ѝ за тях и какво ще ми каже за онзи цитат от Библията.

— Оказа се права за Тайните служби. Току-що говорих с Бакъс и Варгас, Лори също беше там. Когато им съобщих, че децата са се прибрали по домовете си, те започнаха да се усмихват, сякаш са спечелили от лотарията. Поне пет пъти повториха, че това е страхотна новина и че децата на Хамък най-после са се отказали. Нещата вече си идвали по местата и нямало за какво повече да се притесняваме — разказа Ник.

— Те напълно са откачили. Ами Мери и Джебедея? За тях не знаем нищо. Освен това Калев го няма, той не се е прибрал.

— Според тях Калев щял да се прибере в близките няколко дни. Евентуално трудности можели да им създадат двете големи деца, защото били лидери на групата, но понеже сега са само двамата, няма да им създават големи проблеми. Бакъс предполага, че скоро ще успеят да ги заловят. Според тях Джебедея и Мери в момента са уязвими и безвредни, защото им се налага да се крият.

— Напълно ги разбирам защо си мислят така... Но гледната им точка е изцяло погрешна.

— Знам, че говориш сериозно. Те смятат, че тайната им операция е подготвена изключително добре. Бакъс каза, че са организирали много добре охраната на президентското семейство и на вицепрезидента. Смятат, че за тях не съществува никаква опасност. Първата дама и по-малкият ѝ син ще са извън страната, а Роб ще е на лагер на далечен остров до Мейн заедно с най-добрите агенти от Тайните служби. Ето защо са убедени, че не съществува каквато и да е заплаха за някой от тях. А сега ми разкажи как мина срещата ти със Сет?

— Беше изключително приятно — започна Санди. — Ако ни беше видял Норман Рокуел, със сигурност щеше да ни нарисува. Сет се беше върнал от среща с приятелите си. Влезе усмихнат, за да хапне малко сладки и да изпие чаша мляко. Двамата с него се настанихме в хола и си приказвахме повече от половин час. Той си призна, че през цялото време децата са поддържали контакт помежду си и всички заедно са планирали бягството си още от самото начало. Каза ми също, че откакто са разделени, никое от децата не е виждало Джебедея или Мери и никой не бил разговарял с тях по телефона. След като са напуснали домовете си, отишли в Ню Йорк. Били много притеснени и щом някой ги погледнел подозрително, веднага се премествали на ново място. Били са в Нюарк и Олбъни. Попитах го защо все пак са избрали да избягат и да живеят в постоянен страх. Той ми отговори, че единствената причина е била силното им желание отново да са заедно. Сет ми обясни, че след като осъзнали, че нещата не вървят и че вече не е същото както когато са живеели в Меса Бланка, единодушно решили да се приберат при семействата си. Това е всичко. Край на разказа.

— Звучи познато — каза Ник. — Разказите и на другите деца са подобни.

— Да, но всичко ми звучи страшно нагласено. Едно нещо обаче силно ме усъмни. Всички деца използваша абсолютно едни и същи думи, докато описваша случката. Разказите им съвпадаха дума по дума.

6.

Кабинетът на Естър Блъм се намираше два етажа по-надолу от този на Санди. Отделът по теология беше сбутан между археологичния отдел и този по класическа литература. Шефът на теологичния отдел постоянно правеше безуспешни опити да получи по-голямо помещение. Естър беше заклета пушачка и на вратата ѝ висеше табела: „Ако пушите, влизайте направо, без да чукате.“

Санди почука два пъти и отвори вратата. В кабинета седяха Естър и един от нейните студенти.

— Извинявай, помислих, че си сама — каза тя и понечи да излезе.

— Влизай, Санди. С Артър току-що приключихме — извика Естър Блъм. — Артър Гарвин, запознай се с доктор Санди Прайс. Тя се занимава с психичните отклонения. — Студентът се изправи и стисна ръката на Санди. Беше висок, с много червена коса. — Артър пише статия за Содом и Гомор, като разглежда темата от гледна точка на съвременната теория за сексуалното поведение. Заглавието на статията е „Содом и Гомор — поучителна притча или съвременна тема за размисъл“. Нали е страхотно?

Студентът тръгна към вратата и попита:

— Да дойда ли другата сряда?

— Да, Артър, ела по същото време и на същото място. Желая ти лека седмица.

— Благодаря, и на вас, професор Блъм — отвърна той, усмихна се широко и излезе.

— Кабинетът ти се нуждае от повече въздух — каза Санди и отвори прозореца. — Така вече е по-добре. Стаята ти е по-задимена от Лондон по време на Големия пожар.

— И това ми било приятелка — каза Естър и запали цигара „Житан“ без филтър. — Спомни си какво е казал Дизраели. Цигарите са гробница на любовта.

— Какво, по дяволите, трябва да значи това?

— Нямам ни най-малка представа, но ми харесва. А сега седни и се отпусни. Изглеждаш доста изморена. Искаш ли кафе? Вода — имам газирана и минерална? Имам всичко, само кажи какво искаш.

— Нищо не искам. Псссс, не виждаш ли, че просто се опитвам да изкарам пушека навън — отвърна Санди и огледа приятелката си. Носеше рокля като на някоя танцьорка по фламенко, оранжев медальон и обици, големи колкото топчета за пинг-понг.

— Харесват ли ти обещаните ми? — попита я Естър и изкара дима през носа си. — Купих си ги от Бетесда миналата седмица. Нали са жестоки?

— Какво всъщност представляват?

— Пици, направени от бакелит. Обожавам ги. — Естър издуха дима от цигарата си право в лицето на Санди.

— Ти ще си първият човек в историята на земята, при посещение на когото трябва да се облича защитен костюм от цигарен дим.

— Спри да се оплакваш. Това вече ми се е превърнало в навик.

— Предполагам.

— Как е твоят агент от ФБР.

— Ник е добре.

— А Сара?

— И тя също. Преживяното с Хамък е останало далече зад гърба ѝ и тя дори не си спомня за това — отвърна Санди и бутна пепелника по-близо към Естър. — Остана ли ти време да прегледаш материалите, които ти изпратих?

— Разбира се. Да не би двамата с Ник да пишете сценарий за „Зоната на здрача“?

— Престани да се шегуваш. Просто ти изпратих копие от доклада за това, което са открили в мината в Долината на смъртта.

— Мисля, че е доста ужасяващо.

— Това и сама мога да го разбера. Изпратих ти материалите, защото искам оценката и мнението ти на теолог.

— За съжаление аз съм последният останал теолог.

— Много смешно. Все пак откри ли нещо, което може да ни помогне?

— Цитатът е от Откровението на свети Йоан. Сигурна съм, че вече го знаеш.

— Разбира се.

— Пасажът, от който са думите, е от Откровението на св. Йоан Богослов. Това е тази част, в която се говори за седемте църкви, седемте златни светилника и седемте печата на книгата, която Господ държи. Може би най-важният момент е този за седемте печата. Много религиозни групи са заимствали идеята за седемте печата. За тях тя е нещо като залог за вярата. Мисля, че именно печатите са ключът към разгадаването на учението на Хамък. — Тя извади някаква червена книга от библиотеката, разгърна я и продължи: — Чуй това: „... а когато сне втория печат, потече кървава река. И излезе друг кон, риж, и на ездача му бе дадено да отнеме мира от земята, та хората един друг да се убиват; и даден му беше голям меч... Когато сне седмия печат, настана зловеща тишина. Земята бе покрита с трупове. Това е краят на света.“

— Значи Джошуа Хамък ги е учил да следват този път. Но тогава каква е ролята на убитото агне и знакът на вратата?

— Ти си моята най-любима шикса^[1]. Нищо ли не си спомняш от миналогодишната Пасха? Нали беше с мен. Сигурна съм, дори и майка ми си спомня, че там дискутирахме върху този проблем и говорихме за пасхалното агне и кървавите знаци. Това е съществен елемент от историята.

— Нямам спомени, припомни ми.

— Виждам, че ще трябва да ти разкажа малко за това как е възникнала еврейската Пасха. Поне помниш ли кой е Мойсей?

— Продължавай нататък и моля те, не пуши повече.

— Понякога си отвратителна, Санди. Докъде бях стигнала? А, да, говорихме за Мойсей. Значи ще пропусна всичките подробности за това как Мойсей бил открит в папурите от дъщерята на фараона и бил спасен и осиновен от нея. Около две години след това Мойсей помолил фараона да пусне Израилевите синове от земята си, за да извършат служба в пустинята в чест на Господ. Фараонът обаче отказал. Това силно разярило Господ, той решил да накаже Египет и страната била застигната от десет проклетия, напасти, които Бог изпратил. Последното наказание обаче било най-ужасно. Всички първородни синове в египетската земя, от първородния син на фараона до първородната рожба на робинята, щели да умрат. Господ рекъл на Мойсей да каже на всички израилтяни да заколят по едно агне и с кръвта му да намажат вратите на къщите си. Така Ангелът господен на

смъртта щял да разбере, че в тези домове живеят израилтяни и да ги подмине. Оттогава се празнува и Пасхата. Това е краят на историята.

Санди Прайс гледаше втренчено Естър.

— Знам, че ти разказах много интересна история, но защо гледаш така. Санди, тук ли си?

Значи първородните синове — измърмори доктор Прайс на себе си. — Значи целта им не е президентът, а по-големият му син.

— За какво говориш?

— Кръвта на вратата на мината е била знак, че те се канят да убият първородния син на президента.

— Не разбирам за какво говориш. Би ли ми обяснила най-после?

Санди Прайс стана и бързо тръгна към вратата.

— Къде отиваш. Мислех, че ще останеш, за да си поприказваме.

— Трябва незабавно да намеря Ник — извика Санди през рамо.

— Хей, поне можеше да затвориш вратата.

Доктор Прайс обаче вече бе изчезнала и единственият отговор на думите на Естър беше отекващият в коридора звук от токчетата ѝ.

[1] Шикса — еврейско название на всички жени, които не са еврейки. — Б.пр. ↑

7.

Ник най-накрая успя да се свърже с Анди Бакъс, който летеше с Първата дама и по-малкия ѝ син от Манила към Джакарта. Звучеше уморен. Ник започна да му обяснява за Джебедея и Мери и за съмнението си, че президентското семейство е крайната им цел, но Анди го прекъсна и заговори троснато:

— По дяволите, Ник. Знаеш, че такива неща не се говорят по открити телефонни линии. Иди в моя кабинет и ми се обади оттам. Имам на разположение около час и половина, затова, ако побързаш, ще ни остане време да си поговорим.

Ник и Санди тръгнаха към кабинета на Анди. Той предварително се беше обадил в главния център на Тайните служби. Ето защо още с влизането си в сградата незабавно ги свързаха с Анди. Санди предаде подробно на Бакъс всичко, което Естър ѝ беше казала. Ник я изчака да приключи и грабна слушалката:

— Анди, всичко съвпада до най-малката подробност. През цялото време децата са следвали плана на Хамък, с който той ги е запознал преди години. Всички предишни убийства са били прелюдия към голямото им представление. Те се канят да убият първородния син на президента — Роб Харпсуел. Толкова са сигурни в успеха си, че даже са ни оставили следи, по които да се досетим.

Настъпи продължително мълчание и Ник и Санди за момент си помислиха, че връзката се е разпаднала.

— Всичко това е толкова странно, просто не знам какво да кажа. Какво искате да направя?

— Искам да удвоиш, не — да утроиш личната охрана на Роб. Той в момента е на лагер в Мейн, нали?

— Точно така. Виж, Ник. След операцията в мината много хора, ама наистина много, решиха, че не съм премислил добре нещата и съм действал импулсивно. Тогава ми беше казал за случая с Хамък и след разследването аз те подкрепих. Всичко, което ми разказа тогава, ми звучеше много логично и приемливо, но сам видя, че операцията в мината не даде никакъв резултат. Децата ги нямаше, а няколко дни

след това те се прибраха по домовете си. Не мога просто да засиля охраната на Роб Харпсуел само защото отново имаш някаква версия за нещата. Значи искаш да кажеш, че закланото агне в мината е символизирано ангела на смъртта, а в нашия случай това са Мери и Джебедея, и трябва да повярвам, че те се канят да убият сина на президента. Моля те, Ник, остави ме да си взема малко дъх. Между другото одевете се свързах с хората си, които охраняват Роб. Те ми казаха, че няма никакви проблеми и че нещата изцяло са под контрол.

— Единственото, за което те моля, е да ми разрешиш да отида там и да се уверя, че всичко е наред. Моля те, Анди — каза Ник.

— Господи, ти никога ли не се отказваш? Добре. Познаваш Фред Крокет, нали? Мисля, че се запознахте в кабинета ми, когато планирахме операцията в мината. Ще му се обадя да запази самолет за утре и двамата да...

— Трябва да тръгнем днес.

— Добре де, днес. Ще му се обадя възможно най-бързо. Не си тръгвай от кабинета ми. Ще му кажа да те вземе оттам.

— Анди, искам да знаеш, че този път нещата няма да са напразно.

— Надявам се да си прав. Не казвай абсолютно на никого защо отиваш там — отвърна Анди Бакъс и въздъхна тежко.

СЕДМА ГЛАВА
СИНЪТ ГОСПОДЕН РЕШИ, ЧЕ ТРЯБВА ДА
УМРЕШ

1.

Фред Крокет беше твърде едър, за да се чувства удобно в малкия самолет. Той се беше обадил до летището на агенцията и поиска спешно да му осигурят самолет. Чувстваше се твърде неудобно в тесния салон и главата му беше наведена надолу, сякаш изучаваше обувките си. Фред беше шестдесет и три годишен, твърде блед и вените по челото и слепоочията му изпъкваха.

— Не може да се приземим в Бар Харбър — каза той и се опита да се нагласи на седалката си точно срещу Ник и Санди. — Паднала е мъгла.

— Само това не — отвърна Ник. Беше твърде притеснен и с нетърпение очакваше да стигнат до лагера.

— Летището няма нужното оборудване за добра навигация в такива условия. Ще се опитаме да кацнем в Бангор. Времето там също е лошо, но поне ще можем да се приземим.

— На какво разстояние се намира?

— Не е много далече. Ще удължи пътуването ни с около час.

Ник осъзна, че краката му нервно подскачат, и си каза: „Хайде де, успокой се. Ще стигнем точно навреме, за да спрем Мери и Джебедея да направят каквото и да било. Те не успяха да отвлекат Сара, не успяха и да ме убият. И сега ще се провалят, все още можем да ги спрем. Недей да мислиш за това сега, отпусни се. Опитай се да отклониш вниманието си към нещо по-приятно. Можеш например да завържеш кратък разговор. Ясно?“

— Анди спомена, че сте от Мейн — поде Ник.

— Роден съм в Уискосет. Семейството ми живее там от пет поколения. Родителите ми в момента живеят в Брънсуик, малко по на юг от Уискосет.

— Значи сте свикнали с мъглата — добави Санди.

— Да, разбира се. Баща ми е адвокат, но през свободното си време двамата ходехме да залагаме капани и...

— Да залагате капани ли?

— О, извинете ме. Трябваше да уточня, че баща ми има лодка за лов на раци. Това му е нещо като хоби. Винаги когато мога, ходя с него. Времето тук е такова, че повечето пъти сме излизали в морето по време на мъгла. Понякога е била толкова гъста, че не можехме да различаваме нищо на повече от пет метра пред нас.

Лампичките на предпазните им колани светнаха и се разнесе тих звън.

— Е, време е да затегнем колани за приземяване — каза Фред и погледна през илюминатора. Под тях се стелеше гъста мъгла. — Само погледнете какво е навън. Ще сме големи късметлии, ако в тази мъгла успеем да различим някоя количка за багажа.

Плаваха в малък катер за лов на раци. Вече се виждаха очертанията и възвишенията на остров Кестрел. Лагерът използваше тази лодка при някои спешни случаи. Островът се намираше на около седем километра от летището на Бар Харбър. Капитанът от време на време поглеждаше към предното стъкло, но през останалото време погледът му беше прикован върху зеления радар на таблото. Всяка секунда на екрана се появяваше някаква светлинка, която показваше какво точно има пред пътя на лодката.

— Това остров Кестрел ли е? — попита Санди и показва някаква светеща точка на екрана на радара.

— Не, госпожо. Това е остров Беджър.

— Кога ще го видим? — попита на свой ред Пик и застана до Санди.

— Когато наближим пристана — отвърна капитанът и се засмя. — Кестрел е един от най-хубавите острови в околността. Днес обаче няма да можете да го разгледате. Ако се вярва на прогнозата за времето, и утре ще има мъгла. Ще трябва да почакате малко.

Те стигнаха на острова и веднага тръгнаха към сградата на лагера. Там ги чакаха Хектор Вайдъл и Уенди Сламан. И двамата бяха агенти от Тайните служби и отговаряха за охраната на президентския син. Анди Бакъс беше предупредил Фред да не споменава нищо за съмненията на Ник, че животът на Роб е застрашен. Анди беше казал на Фред да представи Ник като отговорник за взаимодействието между техните служби и ФБР, който трябва да се запознае с операцията поотблизо. Санди беше представена като изследовател психолог, работещ заедно с Ник. Вайдъл и Сламан въобще не се усъмниха в разказа им и

даже бяха доволни, че ги виждат. За тях това беше малко разнообразие в монотонното им всекидневие. Радваха се, че ще има с кого да си поговорят. Бяха на острова почти от три седмици.

— Винаги сме мислели, че най-досадната работа, откакто Тайните служби съществуват, е била охраната на госпожа Труман в Мисури след смъртта на президента — каза Хектор. — Явно съм грешал. Това тук е даже и по-лошо.

— Все трябва да е имало някакви проблеми, откакто сте тук? — попита Ник.

— Не обръщайте никакво внимание на Хектор. Той е градско момче — каза Уенди Сламман за партньора си, като се подхилваше.

— Не съм градско момче, от испанския квартал съм. Все пак има разлика между двете неща, Уенди — поправи го Вайдъл.

— Виждате ли, Хектор не се чувства добре, когато около него не се чува звукът от полицейските сирени. За него остров Кестрел е най-забутаното място на света.

— Кой охранява Роб в момента? — попита Фред.

— Джим Ринкър и Сид Блау. Общо сме осем човека. Ние двамата тук, двама са в станцията на Бреговата охрана в Бар Харбър, има двама водолази и Джим и Сид, които са на една лодка край брега, близо до Роб. На всеки два часа се свързваме с тях по радиостанцията. Те са по-зле и от нас.

Вече съвсем са започнали да откачат. Само си представете — продължи Хектор — да стоиш цели два дни в една малка лодка в морето. Мислехме да им дадем малко почивка, но в тази мъгла решихме, че ще е по-добре да останат там.

— Защо са в лодка? Не трябва ли да са на брега заедно с Роб? — попита Санди.

— Това е против лагерните правила, доктор Прайс — отговори агент Сламман. — Той трябва да е сам. Президентът също ни нареди да го оставим да се справя сам. Местните наричат острова „Малката Кофа“. На него има само около двадесет декара гора, стръмни брегове и много комари. Това е възможно най-безопасното място за него. Ние сами избрахме Роб да прекара двата дни по оцеляване на този остров, защото е най-отдалечен от сушата.

— Единственото, което успяхме да измолим — продължи Вайдъл, — беше Ринкър и Блау да закотвят лодката си в заливчето

срещу мястото, където Роб си е направил лагер. Дадохме на момчето една радиостанция. В случай на нужда ще пристигнем за по-малко от три минути. Все пак нали целта на четиридесет и осем часовото му отшелничество е да се научи да оцелява, когато е сам. Докарахме го на острова рано тази сутрин, без да носим каквито и да е...

— ... хранителни запаси, палатка, легла или дрехи — довърши някакъв по-възрастен мъж, който се беше появил до вратата. Лицето му беше загоряло и набръчкано.

— Влез, Уин — провикна се Хектор и им представи организатора и директор на лагера Уинтроп Блеър.

— Викайте ми Уин — каза мъжът. — Всички ме наричат така.

Малко по-късно те тръгнаха към кабинета му — голяма квадратна стая, цялата в дърво. Директорът приготви силен билков чай за всички.

— Няма да се изненадам, ако в момента Роб също пие чай — каза Уин и наля чашите им. — На острова има билки, може да си налее вода от едно поточе близо до лагера му, а в себе си има и кремък, за да си запали огън. Разрешихме му да вземе само кремък, тефтер и молив. Всички лагерници трябва да водят дневник по време на двудневното си отшелничество и да описват преживяванията и чувствата си. Целта на всичко това е да могат да вникнат дълбоко в душата и тялото си и да постигнат хармония между тях.

— Кога ще приключи всичко това?

— Роб е на „Малката Кофа“ вече почти осем часа — отвърна Уин и погледна часовника си. — Това означава, че трябва да остане там още около ден и половина. Вдругиден след изгрев-слънце ще го приберем.

— А къде са останалите лагерници?

— Има още осем деца. Всяко е сам-самичко на някой от останалите острови, които се намират близо до Кестрел — поясни директорът и посочи картата зад бюрото си. — Островите са само на няколко мили оттук.

— Значи имате девет лагерници. Не са ли твърде малко? — попита Ник.

— Да, но в края на лятото ще вода друг, по-голям лагер. Това в момента е курс по оцеляване, организиран специално за някои по-важни кандидати. Всяка година получаваме около двеста кандидатури

за девет места. Тази година пуснахме уебстраница в Интернет. Не можете да си представите колко желаещи имаше.

— В наши дни всеки вече има уебстраница. Вашата как изглежда?

— Много странно, че ме попитахте точно за това, Ник. Като си изпием чая, ще ви я покажа. Всеки ден обновявам страницата си, като добавям нова информация за това колко деца са на островите, каква е температурата, времето...

— Нали не сте написали, че Роб е сред лагерниците? — прекъсна го Ник.

— Разбира се, че не. Моите приятели от Тайните служби ми дадоха точни указания какво да правя — отговори Уин.

— Като стана въпрос за указания, Хектор — намеси се Уенди, — време е да проверим какво правят момчетата, охраняващи Хич. Вие тримата може да дойдете с нас, ако желаете. После ще обядваме заедно.

— Кой е Хич? — попита Ник.

— Всички от президентското семейство си имат кодови имена. Понеже Роб гледа много филми и предимно Алфред Хичкок, съвсем естествено решихме да го наричаме така.

— Базата Кестрел вика Новелти. Отговори, Новелти. — Кестрел тук, Новелти. Как я карате, Сид?

— Двамата с Ринкър си прекарваме страхотно. Мъглата е толкова гъста, че даже не успяхме да се измием тази сутрин.

— Съвързвали ли сте се с Хич?

— Към един и двадесет Джим се приближи към острова с една надуваема лодка, за да се убеди, че всичко с него е наред.

— Хич видя ли го?

— Не.

— Добре. Той как се справя?

— По-добре даже и от нас. Джим го видял да пише в дневника си. Бил се облегал на някаква скала и изглеждал толкова добре, все едно се намира в клуб „Мед“.

Вече шест часа, откакто съм на „Малката Кофа“, но имам чувството, че са изминали шестдесет. „Благодаря“ ти

много, татко! Поредното хрумване на великия президент! Едно от основните правила на баща ми е, че щом пресата одобрява нещо, значи трябва да го правим. Господи, как ми се иска да съм още в Лос Анджелис. Студиото беше страхотно, а момичетата направо невероятни. Трябва да си водя дневник по време на престоя ми тук. Ето че вече започнах да го попълвам. Сигурен съм, че баща ми ще иска да го види. Изглежда, ще трябва да пиша в него всякакви природни глупости и впечатления. Обаче реших, че ще си направя антидневник. Лагерът наистина ми харесва, но в момента се намирам в доста нелепо положение. Даже и затворниците се чувстват по-добре. Нямам часовник и не мога да разбера колко е часът. Мъглата е много гъста и нищо не може да се различи. Вече си насякох клони, за да си направя някакво подобие на легло, но се получи нещо като уред за мъчение. Запалих си хубав огън и дори успях да си направя чай. Нямах никакъв проблем да намеря дафина за чая, но помията, която се получи, няма нищо общо с чая на Уин. Все пак ягодите и боровинките са вкусни. В момента чакам да настъпи отливът. Видях, че има миди по скалите. Предполагам, че ще успея да ги сготвя.

Преди около час чух някакъв шум. Стори ми се, че нещо обикаля из дърветата. Това малко ме изнерви, защото Уин ми беше казал, че на острова няма животни. Отидох да поогледам, но нищо не видях. Предполагам, че са били Джими или Сид. Татко им е казал да ме оставят да се оправям сам, но ми се иска в момента да са тук при мен. Знам, че лодката им е някъде наблизо, но се чувствам страшно самотен. Това малко ме плаши. Въпреки че имам радиостанция и винаги мога да се свържа с тях, се чувствам неспокоен. Никога преди не съм бил сам. Усещането е малко странно, а мъглата прави нещата още по-странни. Това място е идеално за заснемането на някой филм на Уес Крейвън.

2.

Ник се събуди още преди залез-слънце. Опита се да заспи отново, но в продължение на петнадесет минути се въртя неспокойно в леглото и през цялото време се опитваше да нагласи възглавницата си и да издърпа одеялото от Санди. Накрая реши да стане. Облече се тихо в тъмнината, извади от раницата си един от двата пистолета, които носеше, и излезе от бунгалото. Нямаше никаква нужда да взима пистолет със себе си, но така се чувстваше по-спокоен. Всичко беше наред и по всяка вероятност щяха до си заминат от Кестрел още същия ден.

Тръгна към командния пост, като осветяваше пътя си с фенерче. Отвори вратата на стаята и видя, че Хектор Вайдъл спи на походното легло. Радиостанцията стоеше на масата точно до главата му. Червената и жълтата лампичка примигваха. Той затвори вратата и тръгна към пристана. Лодката беше завързана за понтона, ритмично се поклащаше върху вълните и се удряше в него. Чуваха се сигнали от сирени, указващи, че има мъгла. Ник подмина пристана, тръгна към една стара дървена платформа край водата и седна на нея. Островът беше обграден от скалисти брегове. Времето ги беше изваяло и те изглеждаха като безразборно поставени една върху друга големи гранитни плочи.

Ник стоеше на около метър ѝ половина от морето, но мъглата беше много гъста и едва успяваше да различи водата. Наведе се, взе от земята малко кръгло камъче, хвърли го във водата и се замисли:

„Какво те притеснява, Бароус? Успокой се малко. Те не могат да убият Роб Харпсуел. Та той в момента се намира на остров навътре в морето. Да не забравяме, че и мъглата е много гъста. Освен това с момчето има двама агенти. Е, реално погледнато, те не са при него, но са на лодка близо до брега. Роб Харпсуел има и радиостанция и ако се случи нещо непредвидено, агентите веднага ще отидат при него. По дяволите, не разбираш ли, че няма за какво да се притесняваш. Освен това повечето от децата на Хамък са се върнали по домовете си. Бакъс смята, че цялата тази откачена история с убийствата е приключила, а

той съвсем не е глупав човек. Всички от Тайните служби са на същото мнение. Все още обаче те тревожи фактът, че те не познават Джебедея и Мери така добре както Санди, нали, Ник? Ето защо си уплашен. Докато те се разхождат на свобода, опасност ще има. След закуската ще се направиш на безгрижен и ще помолиш Уин да ти разреши да отидете със Санди до «Малката Кофа». Ще му обясниш, че просто искаш да се видиш с двамата агенти на лодката. Ще му обещаеш, че няма да притесняваш Роб и няма да му носиш храна. Може би, след като сам се убедиш, че всичко е наред, това обсебващо, зловещо и студено предчувствие в теб ще изчезне. Да се надяваме, че всичко ще е наред.“

Ник се изправи. Небето беше започнало да просветлява. Беше време да събуди Санди и Фред.

Нощта беше ужасна. Моето „удобно“ легло от борови клонки сякаш беше направено от пирони. Въобще не можах да се наглася, защото или ми убиваше, или ми бодеше. През цялата нощ бях седнал и се мъчих да поспя. Това съвсем не беше най-приятният начин за спане. Тъкмо бях позадрямал някъде призори, и нещо ме събуди. Уплаших се до смърт. Мога да се закълна, че чух гласове. Идваха от брега или много близо до него. Толкова бях изплашен, че се канех да се свържа по радиостанцията със Сид и Джими. Точно тогава гласовете изчезнаха. Предположих, че просто съм сънувал. Е, сега вече е ден. Мисля да потърся нещо за ядене. Менюто ми вероятно ще се състои отново от горски плодове. След закуска ще си попълня водните запаси от езерото. После ще се постарая да пооправя това подобие на легло. Нямам намерение да прекарам още една нощ седнал. Сигурно не съм нарязал достатъчно клони и затова е толкова неудобно. Ох, да имаше сега едно истинско легло с възглавница. Току-що отново чух гласове. Този път със сигурност не сънувам. Мисля, че гласовете са на млади хора. Идват отблизо. Може би трябва да се обадя на Сид? Той ще си помисли, че съм просто едно изплашено хлапе. Е да, изплашен съм.

Трябва да отида да огледам какво става наоколо, но малко по-късно ще се заема с това.

— Ехо! Има ли някой тук! Близо ли съм до брега?

Гласът се чуваше ясно, идваше от много близо. Роб се вгледа в гъстата мъгла, но не можа да различи нищо.

— Ехо! — отвърна той, като държеше ръцете си около устата. — Мисля, че сте точно до брега. Карайте само направо.

— Продължавай да говориш. Ще се вода по гласа ти — провикна се някой в отговор.

— Ето насам. Само направо.

Роб чу звуци от гребане, а малко след това се показва носът на яркожълт каяк. Младежът се приближи към лодката, хвана я за носа и я издърпа към брега.

— Много ти благодаря. — От лодката изскочи млад мъж, стисна ръката на Роб и попита. — Знаеш ли къде се намирам?

— На „Малката Кофа“.

— Олеле, доста съм се отклонил от курса си. Отивах към „Рога на Рам“. Тази мъгла напълно ме е заблудила.

— Предполагам ти е известно, че в такова време не се излиза с лодка в морето.

— Плувам с каяка си от доста време. Когато тръгнахме, времето не беше толкова лошо.

— Не си ли сам? Каза „тръгнахме“.

— Не, не съм. Плавам с моята приятелка. От половин час обикаляме около този остров. Радвам се, че ме чу и ми помогна. Как се казваш?

— Роб.

— Приятно ми е да се запознаем, Роб. Аз съм Джебедея Хамък.

— Съжалявам, Ник. Нямам нищо против вие тримата да идете до острова, но няма с какво да стигнете дотам.

— Мислех да отидем с „Марамбо“.

— Това е невъзможно. Снощи откарах капитана на корабчето в Кестрел. Жена му получила криза. Оперирали я тази сутрин от апандисит. Няма кой да го замести. Единствено той може да кара лодка в това време.

Ник впери поглед в Уин. Не знаеше какво да отговори. На закуска беше предложил на Фред да отидат да видят какво става с Ринкър и Блау и той с голямо нежелание се съгласи. Ник не можеше да се обади в Бар Харбър и да помоли някой от агентите да дойде на Кестрел, за да ги откара до другия остров. Те веднага щяха да им попречат. Отново го завладя онова злоещо и натрапчиво предчувствие.

— Уин — каза Санди, — Фред е от Мейн. Той знае как да управлява лодка в такова време. Нали, Фред?

— Да, предполагам, че ще се справя — отвърна колебливо мъжът.

Уин Блеър изгледа изпитателно агента и попита:

— На „Марамбо“ има радар JMA-3810. Знаеш ли как се работи с него?

— Баща ми имаше на лодката си радар Si-Tech T-150. И двата са доста сходни помежду си и работят на същия принцип.

— Колко беше голяма лодката на баща ти?

— Около десет метра.

— Каква радиостанция имаше на нея?

— „Arelco“ 5160.

— Добре, и на нашата лодка е същата — отвърна Уин и поглади брадата си. — Нали знаеш как да използваш дълбочинната сонда? Наоколо има много подводни скали.

— Разбира се. Боравил съм с друг вид сонди, но мисля, че ще мога да работя и с вашата.

— Знам, че не трябва да го правя, но ще ти дам „Марамбо“. И, Фред, направи ми една услуга.

— Каква?

— Върни ми лодката здрава.

— Сигурен ли си, че не искаш да използвам радиостанцията си?

— Да, всичко е наред. Приятелката ми скоро ще дойде — отвърна Джебедея, като се взираше в мъглата.

— Мога да извикам бреговата охрана. Може приятелката ти да се е загубила.

— Съмнявам се.

— Надявам се да не ми се разсърдиш, че го казвам, но сигурно много са ти се подигравали заради фамилията?

— Какво имаш предвид?

— Нали каза, че фамилията ти е Хамък?

Джебедея кимна. Стоеше с гръб към Роб.

— Мисля, че хората са си правили доста шеги на твой гръб, защото са свързвали името ти с онази откачалка Джошуа Хамък.

— Той е мой баща — отвърна младият мъж.

— Сигурно се шегуваш — каза Роб. В гласа му нямаше и следа от смях или учудване. Изведнъж го завладя силен страх и посегна към радиостанцията.

— Да не си посмял да я пипнеш! — отсече Джебедея и се обърна.

Роб се канеше да я включи.

— Казах ти да не я пипаш!

Джебедея се хвърли върху младежа и той не успя да включи радиостанцията. Роб беше силен, но внезапната атака го завари неподготвен и падна по гръб.

— Казах ти да не пипаш радиостанцията — изкрещя Джебедея, хвана първия попаднал му камък и удари Роб Харпсуел по главата. От раната потече кръв, обля ухото му и започна да капе по земята.

— Вече навлизаме в залива — каза Фред, като гледаше екрана на радара. Островът приличаше на лапа. Посочи една малка зелена точка на радара и добави: — Това е лодката. Намира се на около двадесет метра от нас.

— Няма ли да е по-добре, ако се свържем с тях по радиостанцията? — предложи Санди.

— Няма смисъл. Почти пристигнахме. Гледай внимателно, скоро ще ги видим — отвърна Фред.

Ник извади от раницата малък пистолет и го сложи в джоба на панталоните си.

— Мислех, че отиваме на посещение на двамата агенти и нищо повече — отбеляза Фред.

— Взимам го просто по навик — отвърна Ник и се зачуди какво ли ще каже Фред, ако разбере, че носи още един пистолет в кобур на глезена си.

Фред намали скоростта на лодката и тя се понесе плавно напред. Ник се беше облегал на кабината и се взираше в гъстата мъгла.

— Ето ги там! — посочи той.

Лодката на двамата агенти леко се полюшваше пред тях. Фред обърна лодката, завъртя руля и насочи „Марамбо“ успоредно на другата. После изключи двигателя.

— Доста добре се справих с маневрата.

— Сигурен ли си, че никога не си карал тази лодка? — попита Санди.

— Хей, вие там — провикна се Фред, — имате гости.

— Сигурно още спят — предположи Санди.

— Ник, завържи това за кнехтовете — каза Фред и хвърли на Бароус въже. — Аз ще се заема с кърмата.

Завързаха двете лодки една за друга и Фред се прехвърли на отсрещната палуба. Отвори вратата на кабината и се провикна:

— Събудете се, момчета. Имате посетители.

Не последва никакъв отговор.

— Не сме очаквали да ни посрещнете с музика и почести, но все пак можете да ни предложите по едно кафе — продължи да вика той, но се чуваше единствено шумът от вълните. Фред се наведе и погледна в кабината:

— Няма никой вътре. Кабината е празна. — Изправи се и тръгна към Ник и Санди. — Предполагам, че са отишли на острова при Роб.

— И двамата ли? — попита Ник.

— Прав си. Това наистина е странно. Единият от тях задължително трябва да стои в лодката, за да работи с радиопредавателя.

Всички се спогледаха.

— Вижте, гумената им лодка е тук — отбеляза Ник и посочи кърмата. — Това въобще не ми харесва.

— Санди, ти оставаш тук. Дватамата с Ник ще идем с гумената лодка до брега. Няма да се бавим.

Ник се наведе и извади от кобура на глезена си пистолета.

— Вземи това, в случай че ти потрябва.

— Не ми трябва. Не харесвам оръжията.

— Сега не е време да се притесняваш от такива неща. Ако не искаш да го държиш, сложи го под онези възглавници.

— Може би ще е по-добре, ако дойда с вас — предложи Санди. Не искаше да казва на Ник, че е изплашена, но страхът се долавяше в гласа ѝ.

— Не, по-добре остани тук.

Фред издърпа лодката и попита силно:

— Къде, по дяволите, са греблата на тази лодка. Потърсете и ключовете за гребната лодка.

— Какви ключове?

— Много добре ме разбра. Тях също ги няма.

— Тогава ще вземем гумената лодка от „Марамбо“.

— Чудесна идея. Да тръгваме.

Двамата мъже извадиха гумената лодка. Фред дръпна вентила на един балон със сгъстен въздух и лодката започна да се надува.

— Фред! Ник!

Санди стоеше на кърмата на лодката и отново извика имената им. Двамата веднага се прехвърлиха на палубата и се затичаха към нея. Ник я хвана и я притисна към себе си:

— Какво има?

Санди не отговори, а просто посочи към някакъв светлосин, намачкан брезент. Ник и Фред погледнаха натам, но не можаха да разберат какво точно не е наред. После видяха пръсти. Фред бутна с крак брезента настрана и промълви:

— Господи!

Жената продължаваше да пищи. Под брезента имаше четири отрязани ръце. Бяха подредени по големина в редица, с дланите нагоре. Ръцете бяха отрязани много внимателно. Приличаха на изкуствени, досущ като тези, с които децата си правеха шеги, за да плашат родителите си на Хелоуин. Разликата обаче беше в това, че тези там бяха съвсем истински. На две от ръцете имаше сватбени халки, а на третата — пръстен на колежа „Нотр Дам“. Сид Блау беше завършил там. На дланите на всички ръце внимателно беше изписана буквата Х. Буквата изглеждаше бледа, защото бе нарисувана с кръв, която вече беше засъхнала.

— Санди, всичко ще е наред — каза Ник, като я притискаше силно. — Двамата с Фред незабавно трябва да отидем на острова. Нямаме време да ти показваме как да използваш радиопредавателя, но се опитай да се свържеш с агентите в Бар Харбър или с бреговата охрана. Разбра ли ме?

Тя кимна вяло с глава, все едно беше заспала. Нямаше време да се занимават с нея, трябваше да се погрижат за Роб Харпсуел.

— И видях, и ето сив кон, и върху него ездач, чието име беше смърт; и адът следваше подире му...

Кой говореше? Сигурно сънуваше някакъв кошмар. Трябваше да се събуди. Гласът продължаваше да се носи напевно. Той не можеше да разбере смисъла на думите. Откъде идваха тези звуци?

Главата го болеше. Болката непрекъснато се усилваше, сякаш в главата му се въртеше пумпал. Отвори очи. Опита се да съсредоточи погледа си, но не успя. Някой се беше надвесил над него. Ето значи кой говореше. Вече можеше да види фигурата. Това беше мъжът с каяка. Не можеше да си спомни името му, но беше сигурен, че звучеше странно. Напрегна отново паметта си, но нищо не се получи. Трябваше да стане. Беше сигурен, че нещо не е наред. Чувстваше се отвратително. Трябваше да се обади на Джим и Сид. Те щяха да му помогнат. Къде ли е радиостанцията? Опита се да се изправи и да седне, но не можа. Не можеше да помръдне ръцете си.

— Сид! Джим! Моля, помогнете ми! — извика Роб.

— Никой вече не може да ти помогне.

— Помощ! Помощ!

— Твоят баща, злият фараон, не може да ти помогне. Синът господен реши, че трябва да умреш.

Това беше. Вече си спомни всичко. Този мъж му беше казал, че името му е Хамък и че онази откачалка Джошуа Хамък му е баща. Къде ли са Сид и Джим? Трябва да дойдат незабавно при него. Този тук е луд. Хайде, Роб, успокой се. Може би ще успееш да поговориш с него. Може би този мъж е наркоман и скоро действието на наркотиците ще отслабне. Опитай се да се разбереш с него. Господи, какво е това в ръката му? О, не. Той държи нож.

Двамата мъже гребяха усилено. Намираха се само на десетина метра от брега, но имаха чувството, че едва-едва се придвижват. Ник и Фред не разговаряха. Нямаше какво да си кажат. И двамата знаеха, че трябва да открият Роб Харпсуел възможно най-бързо. Не искаха и да си помислят какво могат да открият на острова.

Вече бяха на около три метра от брега. Греблата им докосваха дъното. Те скочиха от лодката, нагазиха във водата и бързо тръгнаха към острова. Извадиха пистолетите си, изкатериха се по скалистия

бряг и започнаха да оглеждат гористата местност наоколо. Ник забеляза в шумата отъпкана пътека.

— Оттук — извика той и хукна по пътеката. Клоните на храсталаците го шибаха през лицето и ръцете, но той не им обръщаше внимание. Чу Фред да тича след него. След около десетина метра излязоха на открито и равно пространство, заобиколено от борове. Земята под дърветата беше покрита с мъх. Ник едвам се държеше, дишаше учестено. Не можеше да спира, трябваше да продължава да тича. В съзнанието му изплува картата на острова. Роб Харпсуел трябваше да бъде точно от другата страна на тези дървета.

— Ник!

Обърна се и видя, че Фред е паднал на земята.

— Тук нещо не е наред... — продължи той. От тила на Фред се подаваше забита сребриста стрела. Ник издърпа агента зад едно дърво и го подпря на него.

— Успокой се, Фред. Не се опитвай да говориш. Скоро ще се справиш.

Фред се опита да се усмихне, но лицето му се скова от болка.

— Ранен си, но не сериозно. Ще се справиш.

Ник погледна към ранения си приятел. В този момент до крака му се заби друга стрела. Забеляза, че някой стои клекнал в храстите на няколко метра от тях. Той се прицели с пистолета си, зачака човекът да започне да се движи и си каза: „Какво правиш, идиот такъв. Ако стреляш, всички на този остров ще чуят. Не искаш те да разберат, че си тук, нали? По-добре да допълзиш до онези храсти и после да станеш и да тичаш колкото ти държат краката, докато не откриеш Роб Харпсуел.“

— Фред, нуждая се от теб, за да ме прикриваш. Недей да стреляш, докато не си сигурен сто процента, че ще улучиш. Тези дървета ще те прикриват. Не знам дали това тук е Джебедея или Мери, но те със сигурност имат лък. Който и да е в храстите, мисля, че за известно време няма да предприеме нищо. За мен е изключително важно да ми дадеш повече време и да не стреляш. Разбрахме ли се?

Мъжът кимна и присви уста от болка.

— Скоро ще се върна, Фред. Обещавам — отвърна Ник и си помисли: „А, сега тичай и се моли да стигнеш навреме. Тичай.“

Джебедея внимаваше да не забие ножа много дълбоко в гърдите на Роб Харпсуел. Момчето стенеше. Докато ножът разрязваше плътта му, не мърдаше. Кръвта обля тялото му и се разтече на ивици. Роб започна да се мята, но беше завързан много здраво. Преди няколко минути Джебедея го бе ударил, защото вдигаше много шум. Притесняваше се, че го беше ударил твърде силно. Искаше Роб да е в съзнание, докато умира. Джебедея погледна към алената буква Х. Беше я изрязал внимателно с ножа на гърдите му. Щеше да забие острието точно под гръдната кост. Роб отвори очи и Джебедея доволно се усмихна. Очите на младежа се разшириха от ужас. Гледаше право към ножа.

— Какво правиш?

— Господ се завърна на земята — отвърна Джебедея със силен и ясен глас и вдигна ножа.

— Недей!

— Всички, които се изпречат на пътя му, ще бъдат превърнати в пепел.

— Моля те, не прави това.

Джебедея си спомни, че Джошуа искаше това момче да изпитва силни страдания и непоносима болка. Нямахше защо да бърза. Той заби ножа в рамото на Роб. От раната шурна кръв. Момчето изкрещя от болка. Джебедея допря ножа до бузата му. Беше красив, значи със сигурност е и суетен, а суетата е един от седемте смъртни греха. Той прокара острието през бузата на Роб и лицето му се обля в кръв. Този път викът му беше по-слаб. Отново губеше съзнание. Джебедея хвана дръжката на ножа с двете ръце и го вдигна над главата си. Острието беше като огледално.

— Всички, които се изпречат на пътя Му, ще загинат. Мрак от земните недра ще погълне този син на фараона.

Той седна върху Роб и стисна силно дръжката на ножа. Най-после беше настъпил моментът да отведат Роб Харпсуел в тъмното подземно царство. Само след миг Джебедея щеше да изпълни мисията им. Беше се приготвил да забие ножа в гърдите на Роб. Ръката му бавно започна да се движи надолу. Точно тогава пред очите му мощно изригна ярка светлина, сякаш хиляди слънца го бяха заслепили. След това главата му се залюля и падна напред върху гърдите, сякаш беше марионетка и някой току-що беше отрязал конците. Ножът се

изтърколи от ръцете му и се удари в някакъв камък. Тялото му се олюля за момент и се строполи на земята.

Ник беше стрелял. Единствено този изстрел можеше да спаси живота на Роб Харпсуел. Беше улучил Джебедея точно в главата. Смъртта бе настъпила така мигновено, че Джебедея дори не можа да чуе звука от изстрела.

3.

— Скоро ще се справиш, Роб. Той повече не може да те нарани. Аз ще ти помогна. Всичко свърши. Вече си в безопасност — каза Ник и се замисли: „На кого, по дяволите, говориш, Бароус? Хлапето е в безсъзнание. Пулсът му е слаб, но поне е постоянен. Той е жив. Може да е тежко ранен, но е жив. Трябва да го закараш до лодката при Санди. Само това се иска от теб. После ще се обадиш по радиостанцията и ще повикаш помощ. Момчето се нуждае от лекар. И престани да се притесняваш за Фред. Ще се върнеш за него по-късно. Ранен е сериозно, но ще се оправи. Това хлапе тук е изгубило много кръв и има тежка рана на главата. И все пак не забравяй, че е син на президента. Твое задължение е да го защитаваш.“

Ник спря да гребе и се огледа. Катерите бяха на около три метра от него. Роб Харпсуел изпъшка, сви лявата си ръка и отново се отпусна.

— Почти стигнахме, Роб. Много скоро ще се справиш — Ник се загледа напред, търсеше да види Санди. — Санди! — извика той, като приближиха към „Марамбо“. — Санди! Нужна ми е помощ.

— Насам, Ник — провикна се от палубата тя.

— Хвани това въже — каза Ник и хвърли въжето към нея. — Няма да мога да кача Роб на „Марамбо“ от тази страна — отбеляза той и се прехвърли на катера при Санди. — Ще отида отзад. Мисля, че оттам ще успея да го издърпам.

— Защо просто не оставим сина на фараона там, господин Бароус — разнесе се глас точно зад Санди.

На около три крачки от кабината за управление стоеше Дуейн Баскомб, опрял пушка в гърба на Санди. Беше облечен в камуфлажна униформа. Беше му пораснала гъста брада.

— Дайте си пистолета, господин Бароус. Знаем, че имате. Извадете го бавно, хванете го за дулото и го хвърлете във водата. Само ако видя и най-малкото движение, което да издава, че подготвяте нещо, ще изпразня пушката си в доктор Прайс.

Ник извади пистолета от кобура на кръста си и го хвърли през борда.

— Добре. А сега ела и застани до приятелката си.

— Няма да успееш да се измъкнеш, Баскомб — каза Ник и застана до Санди. — Тайните служби ще пристигнат всеки момент. Трябваше преди половин час да се обадят по радиостанцията, за да проверят дали всичко е наред. Вече са разбрали, че е станало нещо и вече пътуват насам.

— Мисля, че агентите от Кестрел въобще не са се притеснили за вас — отвърна мъжът и извади малък диктофон от джоба си. — Чуйте това.

Той пусна диктофона и след кратка пауза Ник и Санди чуха гласа на Сид Блау:

— Новелти, тук Кестрел.

— Как са нещата при вас, Сид?

— Има мъгла, но иначе всичко е наред.

— Гласът ти е малко дрезгав. Сид, добре ли си?

Баскомб погледна към диктофона и каза:

— Гласът му звучи така, защото бях опрял пистолет в тила му. Това винаги е оказвало влияние върху тембъра на човешкия глас.

Записът продължаваше да върви:

— Някакви новини от Хич?

— Въобще не се е обаждал. Преди половин час проверихме как е. Всичко беше наред.

— Добре. Ще се чуем по-късно. Приятно прекарване.

Записът свърши. Баскомб хвърли нехайно диктофона във водата и каза:

— Това не ми трябва повече.

— Какво смяташ да правиш, Баскомб?

— Какъв глупав въпрос, агент Бароус. И ако обичаш, престани да се обръщаш към мен с това име — отвърна мъжът, разкопча камуфлажната риза и показа гърдите си. На тях имаше голяма татуировка. Тя беше точно копие на кръста, който някога Джошуа Хамък носеше като украшение.

— Джошуа! — извика втрещено Ник.

— Не, ти не може да си Джошуа — каза Санди.

— Синът господен може да бъде който и каквото си пожелае — отвърна той.

— Ами експлозията...

— Аз бях в друго бомбено убежище, когато изпратих последователите си в рая. Стоях в него цели шест седмици. Убежището ми беше уютно и добре заредено с храна. Моите последователи го построиха. Тогава те ме попитаха за какво може да ми послужи то. То можеше да побере само един човек и беше на около половин километър от главната сграда. Отговорих им, че моят баща — Господ — иска да има място, където да може на спокойствие да разговаря с мен.

— Но ти не... — поде Санди.

— Чудите се защо не приличам на онзи Джошуа Хамък, който вие помните? Добре, ще ви отговоря, доктор Прайс. Наложих се да претърпя няколко пластични операции. За по-голяма сигурност ги направих извън страната. Промених лицето си, гласа, пръстовите си отпечатъци, промених всичко, което можеше да ме свърже с Джошуа Хамък.

— Ами височината ти? Преди беше много по-висок — попита Ник.

— Тогава носех специални обувки, господин Бароус. Винаги съм знаел, че хората от моята църква искат водачът им да бъде висок, за да им напомня за мощта си. Затова и носех такива обувки.

— Ами вашият брат?

— Дуюейн ли? Да, той наистина ми е брат, само че природен. Той беше много услужлив. Служи вярно. Възползвах се от името му, от целия му живот... В момента почива в мир някъде около мината. Мъртъв е от много отдавна.

— Който и да си, няма да можеш да се измъкнеш безнаказано.

— Писано ми е да се измъкна. И ако все пак умра на тази грешна земя както първия господен син, младите ми ученици ще продължат делото ми.

— И какво е твоето дело? Да убиваш хора ли?

— Докато светът не ме признае за истински божи син, всички, които се изпречат на пътя ми, ще загиват.

— Значи ти си господ с пушка в ръка? — каза Ник и направи крачка напред. — Та ти си по-откачен, отколкото те мислех. Хамък, ти

си един скапан бълнуващ психар.

— Замълчи, Бароус!

Джошуа Хамък натисна спусъка. Звукът беше оглушителен. Куршумът уцели левия крак на Ник. От раната потече кръв. Той падна на колене и се отпусна върху няколко възглавници, които бяха разхвърляни по палубата.

— Христос е имал забити пирони и в двата си крака. Не съм приключил още с теб, Бароус.

Хамък стреля отново. Този път куршумът попадна в десния глезен на Ник. Той изкрещя от болка. Санди клекна до него и го прегърна.

— Христос е умрял бавно. Искам да знаеш, че това е само началото, господин Бароус.

Санди хвана ръката на Ник и я стисна. После леко я постави върху една от възглавниците. Гледаше го настойчиво в очите, после погледна за момент към ръката му. Изведнъж Ник осъзна, че под възглавницата има нещо твърдо. Това беше пистолетът, който ѝ остави, преди да тръгне за острова.

— Доктор Прайс, помогнете му да се изправи. Трябва да умре като истински мъж, а не като куче. — Хамък извади от джоба си голям нож и каза: — Сега ще направя и на двете ти ръце стигматичните знаци.

Ник мушна ръка под възглавницата и здраво хвана пистолета. Никога не се беше чувствал толкова доволен. Санди му помогна да се изправи. Усещаше топлата кръв в обувките си. Трябваше да издържи още малко. Ник скри ръката си зад гърба ѝ, за да не може Хамък да види оръжието, и каза сам на себе си:

— Джошуа ти си изчадие от ада. Но все пак вече се чувствам по-добре. Не боли чак толкова много.

Той плавно издърпа ръката си зад гърба на Санди и бавно започна да вдига пистолета, докато не насочи дулото срещу Хамък. После стреля. Последва втори и трети изстрел. Куршумите пронизваха гърдите на Хамък. Той тежко се строполи на земята. Мърдаше устата си, сякаш се опитваше да каже нещо. Ник се загледа в него. Раните на Джошуа Хамък бяха тежки, но какво щеше да се случи, ако той оживееше. Ник не трябваше да допусне този риск. В името на всички невинни не трябваше да допуска този риск.

— Бароус, виждам го. Аз отивам... отивам... в рая.

— Да, Джошуа — отвърна Ник и насочи пистолета си към челото на Хамък. — Но защо да се бавиш, ще ти помогна по-бързо да стигнеш дотам.

И Ник натисна спусъка.

ЕПИЛОГ
НОВИЯТ ДЖОШУА

1.

— Ще ми направиш ли една услуга? — попита Ник.

— Сега пък какво иска моят ранен войник? — отвърна Санди и сгъна вестника, който четеше.

— Би ли преместила чадъра малко по-настрани? Слънцето ми свети точно в очите.

Санди се изправи и премести леко настрани големия зелен чадър. Той се надвесваше точно над средата на масата и приличаше на огромна метална палма.

— Така добре ли е?

— Идеално.

Ник седеше в инвалидна количка. Беше опънал краката си напред. И двата му крака бяха гипсирани.

— Кажу ми, искаш ли още нещо, докато не съм седнала. Нещо за ядене или още кафе?

— Не. Чувствам се страхотно.

Не се чуваха никакви шумове от съседите. Беше спокойна неделна сутрин. Сара беше в къщата си за игра в градината и пиеше чай с две нейни съученички. От време на време от малката къща се разнасяше заговорнически смях. Две птички се бяха сгушили в клена в единия край на градината и чуруликаха весело.

— Знаеш ли какво е това? — попита Ник.

— Кое?

— Нещо много, много рядко.

— Е, събуди любопитството ми. Продължавай.

— Това е една тиха и спокойна неделна сутрин. Харесва ми. — Той беше достатъчно близо до Санди и докосна нежно врата ѝ.

— Трудно ми е да повярвам, че целият този ужас свърши. Нали всичко приключи, Ник?

— Разбира се.

— Но Мери е още на свобода.

— И какво от това? Хамък е мъртъв. Нейния месия вече го няма и тя е загубена без него. Скоро ще я заловят. Тя е безвредна.

— Е, значи наистина всичко свърши, нали?

— Разбира се.

Сара се провикна от къщата за игра:

— Мамо, може ли да ни донесеш малко сладки?

Санди погледна Ник и извика:

— Разбира се, миличко, всичко каквото пожелаеш.

2.

Папагалът изкряска. Момчето дръпна ръката си от него, усмихна се виновно и се затича към масата, където седеше семейството му.

— Тод, казах ти да не се приближаваш до птицата — каза Фил Лашанс.

— Съжалявам, татко.

— Много повече ще съжаляваш, ако те ухапе. Собственичката на ресторанта каза, че този папагал не харесвал хората, а най-много от всичко мразел момчетата.

Тод се изсмя.

— Какво му има на този папагал? Да не би да завижда? — Момчето се завъртя и погледна птицата. Тя имаше яркозелени очи и обикаляше от единия до другия край на бара.

Собственикът на заведението беше облечен с бяла тениска и заедно с още двама млади мъже приготвяше обяда и обслужваше масите. Ресторантът се казваше „Тамаринд“ и беше получил името си заради голямото тамариндово дърво, което растеше пред него. Под сянката на дървото бяха поставени няколко стола, а на единия от клоните му висеше люлка. Собственикът забеляза, че Тод продължава да гледа папагала, и усмихнато му намигна. Момчето се изчерви и бързо се обърна напред към масата.

— Дръж се прилично и престани да зяпаш тази птица — каза намръщено Лашанс. — И стой изправен. Всички се изправете. Дръж ръцете си на скута. Не е възпитано да се облягаш върху масата.

Тод, по-малките му сестра и брат се завъртяха притеснено и се нагласиха послушно под строгия поглед на баща им. От опит знаеха, че е по-благоразумно да го слушат.

— Слушайте какво казва баща ви — каза благо Елизабет, жената на Лашанс. От тона ѝ личеше, че отдавна се беше отказала да противоречи на съпруга си.

В отсрещния ресторант се бяха настанили трима агенти от ФБР. Те бяха от личната охрана на Лашанс. Той винаги се движеше с охрана, но тук нямаше от какво да се притеснява. Остров Свети Барт беше

тихо и спокойно място. Единственият начин да загинеш на този остров беше да се залуташ из стръмните и тесни пътища и да се разбиеш в скалите отдолу.

— Само го погледни — каза тихо единият от агентите на ФБР и гледаше към масата на Лашанс. — Когато не е на работа и няма кого да командва, тормози децата си. Боклукът винаги си е боклук.

— Много добре го каза. Получаваш награда — отвърна другият агент.

— Престанете — отвърна мрачно първият от мъжете.

— Обядът идва — отбеляза Лашанс.

— Умирам от глад — каза дъщеря му.

— Аз също — отвърнаха в един глас момчетата.

Двамата сервитьори вървяха забързано към тях. Носеха хамбургери и пържена риба за децата и пушена съомга и салата за родителите им. Докато се хранеха, всички мълчаха.

— Кога ще ходим на плаж? — попита Тод, след като се нахрани.

— Когато двамата с майка ти си изпием кафето.

— Но на масата няма кафе.

— Правилно — отвърна Лашанс. — Все още не сме го поръчали. Научи се да не си толкова припрян.

— Уф! — изпъшка момчето.

— Фил, нека децата да отидат да се полюлеят на онази люлка — предложи Елизабет и посочи тамариндовото дърво.

— Лиз, държиш се много снизходително с тях. Добре, нека отидат. Но само този път. Децата, можете да отидете — каза Лашанс.

Те отидоха на плажа „Салина“. Той беше дълъг и широк, с много хубав пясък. По цялата плажна ивица беше пълно с жени, които се перчеха по монокини. Децата бяха силно възмутени от това. Елизабет прие гледката с равнодушие. Лашанс пък се интересуваше единствено от подводното гмуркане. Обичаше да гледа кораловите рифове и пасажите от пъстри и красиви риби между тях. Изпитваше истинско удоволствие от това занимание и се откъсваше от всичко останало. Може би единствено в тези моменти не спореше и не крещеше на децата си. Той никога не ходеше на плаж без екипировката си — шнорхел, плавници и маска.

Настаниха се на плажа и децата веднага влязоха във водата. Елизабет ги предупреди да внимават. Беше седнала под голям чадър.

Хвърли за последно поглед на децата и се зачете в книгата си. Агентите се бяха настанили на около петнадесет метра от тях, за да могат да наблюдават, но и за да им осигурят необходимото уединение. Лашанс се отправи към водата, за да се отдаде на любимото си занимание. Агентите проследиха с поглед как се отдалечава. По плажа вървеше млада жена и носеше кислородна бутилка, плавници и маска. Следваше я някакъв тийнейджър, снабден със същата екипировка. Единият от агентите посочи жената и каза:

— Аз ще наглеждам тези двамата.

— По дяволите, защо не е по монокини. Поне и ние да намажем нещо, докато сме на работа.

— На мен ми харесва коремът ѝ. Съвсем леко е издут напред.

— Аз първи казах, че ще се заема с нейното наблюдение.

— Този тъпанар Лашанс, как може да ходи да гледа някакви си там риби, вместо да се наслаждава на прелестите на плажа.

— Какво може да очакваш от него? Единственото нормално нещо у нашия директор е телесната му температура.

Лашанс беше установил, че някои дни са по-добри за подводно плуване. Всичко зависеше от подводните течения. Днес беше изключително подходящ ден. Плуваше с голямо задоволство и наблюдаваше стадата на рибите папагал и тигровите риби. Възхищаваше им се и гледаше как се хранят с пъстроцветните корали. После вниманието му беше привлечено от някаква риба. Не беше виждал преди такава. Беше плоска, с удебелени електрикови ивици. Любопитството му беше възбудено и той започна да я преследва.

Лашанс си мислеше, че това е най-подходящият начин да се отърси от напрежението. Кой можеше да предполага, че онзи загубеняк Бароус ще се окаже прав за децата на Хамък? Но все пак даже и Ник не беше предполагал, че Хамък е оцелял след експлозията. Тогава Бароус е бил ръководител на операцията. След експлозията е бил длъжен да намери тайното убежище на Хамък. Какво от това, че се е намирало на километър от другото? А сега какво, Бароус се беше превърнал в скапан герой. Лашанс знаеше, че щяха да го притиснат и обвинят, задето не се е вслушал в думите на Ник и приятелката му. Все пак се беше подготвил за това. Когато започне разглеждането на случая, той щеше да се справи с всичко. Станеше ли въпрос за борба и оцеляване, Бароус нямаше да има никакъв шанс. В Конгреса и в пресата

раздуваха, че Ник трябва да заеме поста му. Нека само опитат и ще видят на какво е способен.

С периферното си зрение забеляза, че към него се приближава друг плувец. Беше млада жена. Той се дръпна настрани, за да могат да се разминат. Тя не плуваше с шнорхел като него, имаше кислородна бутилка. Точно зад нея видя някакво момче. Двамата плуваха един зад друг, точно към него. Лашанс леко се отмести, за да могат да минат, но двамата застанаха зад него. Следваха точно движенията му. Жената се приближи като ястреб, преследващ плячката си. Тогава Лашанс осъзна, че го преследват. Опита се да се измъкна с плуване, но те обвиха ръце около врата му и го задърпаха надолу. Издърпаха шнорхела от устата му и го натиснаха към дъното. Лашанс се нагълта с вода и изпадна в паника. Въпреки това се опитваше да се съпротивлява, но не можеше да се измъкне от здравата им хватка. Те бяха много силни. След около минута изпадна в безсъзнание. За да бъдат напълно сигурни, че ще умре, Мери и Сет задържаха с крака тялото на Лашанс още около пет минути и после го оставиха да лежи безжизнено на дъното.

— Погледнете само какви прелести! — каза единият от агентите и посочи едно младо момиче с доста голям бюст. — Каква красавица.

Тримата агенти огледаха преценяващо момичето. После извърнаха глави назад, за да видят не се ли задава след нея някоя друга хубавица.

— Какво, по дяволите, става? — внезапно възкликна единият от агентите. — Къде е директорът. Не го виждам. Шнорхела му го няма над водата.

И тримата стреснато започнаха да оглеждат плажа. Навярно Лашанс беше отишъл някъде по-навътре, без те да забележат. Извадиха биноклите си и започнаха да изучават плажа, но отново не го откриха никъде. Един от агентите тръгна към слънчевия чадър, под който стоеше Елизабет.

— Госпожо Лашанс, знаете ли къде е отишъл директорът?

— Ами да, мисля, че е ето там — отвърна тя и посочи напред към водата. — Предполагам, че плува на любимото си място. Винаги ходи там.

Агентът се върна бързо при колегите си и каза:

— Ти иди надолу по плажа. Ние двамата ще идем да видим на мястото, където обикновено се гмурка.

Двамата агенти се затичаха към мястото, където за последно бяха видели Лашанс. Застанаха точно до брега и забелязаха, че нещо се носи на повърхността на водата. Сърцата им се свиха, знаеха какво е това. Хвърлиха се в морето и издърпаха безжизненото тяло на Фил Лашанс. Знаеха, че е безсмислено, но единият от агентите започна да му прави изкуствено дишане и сърдечен масаж, а другият използва клетъчния си телефон и повика линейка.

Мери видя как агентите се опитват да съживят Лашанс. Още няколко души бяха наобиколили тялото. Тя тръгна по пътеката, която водеше към шосето. Стараеше да потисне желанието си да бърза или да тича. Стремеше да прикрие напрежението си. Беше обмислила всичко до най-малката подробност и знаеше, че ще премине гладко. Сет вървеше до нея. Беше се справил отлично със задачата си.

Мери беше наела кола и я бе оставила на плажния паркинг. Имаха предостатъчно време да стигнат до Густавия. Оттам трябваше да се качат на корабче, за да стигнат до остров Свети Мартин. Беше наела малък самолет, който щеше да ги откара до Пуерто Рико. Същата вечер трябваше да летят обратно за Америка. Вървяха по каменистата пътека и Мери си мислеше, че вече всички деца са напуснали домовете си окончателно. Скоро щяха да са заедно.

Мери погледна корема си и нежно го погали с ръка. Беше едва във втория месец и бременността не ѝ личеше. Знаеше, че детето ѝ ще бъде момче. Синът на Джошуа. Новият Джошуа! Тя щеше да ръководи последователите на църквата, докато не остарее, а после нейният син щеше да поеме водачеството. Никога не се беше чувствала толкова доволна.

Мери и Сет се качиха в колата и потеглиха.

Издание:

Автор: Хауърд Камински; Сюзан Камински

Заглавие: Дванадесетте

Преводач: Богомил Кариев; Лилия Висулчева

Година на превод: 2002 (не е указана)

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Атика“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2002

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска (не е указана)

Печатница: „Атика“

ISBN: 954-729-139-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/16350>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.